

raftul întâi

hanif
kureishi
darul lui gabriel

roman

HUMANITAS

HANIF KUREISHI, dramaturg, scenarist, romancier și producător de film, s-a născut în Bromley, Kent, în 1954, și a studiat filozofia la King's College, Londra. Prima sa piesă, *Soaking the Heat* (1976), a fost jucată la Royal Court Theatre din Londra și a fost urmată de *The King and Me* (1979) și de *The Mother Country* (1980), pentru care a câștigat Thames TV Playwright Award. În 1981, piesa *Outskirts* a primit George Devine Award. În 1982, Kureishi a devenit Writer in Residence la Royal Court Theatre. Scenariul său pentru filmul *My Beautiful Luandrette* (1984), regizat de Stephen Frears, a fost nominalizat la Premiul Oscar. Al doilea scenariu, *Sammy and Rosie Get Laid* (1987) a fost urmat de *London Kills Me* (1991), pe care l-a și regizat. *The Buddha of Suburbia* a obținut Premiul Whitbread pentru Cel mai Bun Roman în 1990 și a inspirat un serial în patru părți realizat de BBC în 1993. Versiunea dată de el piesei *Mutter Courage* de Brecht a fost produsă de Royal Shakespeare Company și de Royal National Theatre. Cel de-al doilea roman al său, *The Black Album*, a fost publicat în 1995. Împreună cu Jon Savage a editat *The Faber Book of Pop* (1995). Primul său volum de nuvele, *Love in a Blue Time* (1997) includea „My Son is a Fanatic”, adaptată pentru cinema în 1998. *Intimacy*, cel de-al treilea roman al său, a fost publicat în 1998.; un film cu același titlu, bazat pe roman și alte povestiri ale autorului, difuzat în 2001, a obținut Ursul de Aur la Festivalul de Film de la Berlin. Piesa lui *Sleep With Me* a avut premiera la Royal National Theatre în 1999. A publicat al doilea volum de povestiri, *Midnight All Day*, în 2000. Cele mai recente scrieri ale sale cuprind: *Gabriel's Gift* (2001), *Dreaming and Scheming: Reflections on Writing and Politics* (2002), *The Body and Other Stories* (2002), *The Mother* (2003), *My Ear at His Heart* (2004), *When the Night Begins* (2004).

HANIF KUREISHI

Darul lui Gabriel

Traducere din engleză de
ELENA CIOCOIU

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta colecției

GABI DUMITRU

Coordonatorul colecției

ALEXANDRA RUSU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KUREISHI, HANIF

Darul lui Gabriel / Hanif Kureishi; trad.: Elena Ciocoiu.

– București: Humanitas, 2005

ISBN 973-50-1070-4

I. Ciocoiu, Elena (trad.)

821.111-31=135.1

HANIF KUREISHI

GABRIEL'S GIFT

Faber and Faber Limited, 2001

©Hanif Kureishi, 2001

© HUMANITAS, 2005, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24

www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: C.P.C.E. – CP 14, București

tel. 021/311 23 30, fax 021/313 50 35

cpp@humanitas.ro

www.librariilehumanitas.ro

ISBN 973-50-1070-4

Pentru Kier

1871
1872
1873
1874

1875

1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882

1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

Capitolul unu

— Cum a fost azi la școală?

— Învățătura mă face să mă simt ignorant, spuse Gabriel. A sunat tata?

Pe lângă faptul că nu știa unde era tatăl lui, se întâmpla ceva ciudat cu vremea în zona în care locuia Gabriel. În dimineața aceea, când plecă la școală cu Hannah, se porni o ploicică de primăvară deși era toamnă.

Până să ajungă la porțile școlii, aveau un strat de zăpadă pe pălării. La vremea prânzului, pe terenul de joacă, suvoiul de lumină fierbinte a soarelui — care lumina pe neașteptate ca o lampă — fusese atât de puternic, încât copiii se jucară în cămașă.

După-amiaza târziu, când el și Hannah se grăbeau acasă traversând marginea parcului, Gabriel fu sigur că frunzele din parc erau smulse din pământ și duse înapoi spre copacii din care căzuseră, înainte de a se face iar verzi.

Cu coada ochiului, Gabriel observă ceva și mai ciudat.

Un rând de narcise își ridicau capetele și le plecau ca niște balerine care se aplecau la sfârșitul unui spectacol. Când una din ele făcu ușor cu ochiul, Gabriel se uită în jur înainte de a strânge mâna păroasă a lui Hannah, lucru care nu-i plăcuse niciodată, mai ales dacă putea fi văzut de un prieten. Dar azi era altceva: lumea își pierdea capul.

— A luat legătura cu noi? întrebă Gabriel.

Hannah era străina care lucra ca baby-sitter.

— Cine?

— Tata.

— Sigur că nu. Plecat! Plecat!

Tatăl lui Gabriel plecase de acasă, la instigația mamei, cu trei luni în urmă. În mod neobișnuit, trecuseră mai multe zile de când sunase și cel puțin două săptămâni de când Gabriel îl văzuse.

Gabriel hotărî ca de îndată ce ajungeau acasă să deseneze narcisa care făcea cu ochiul, ca să-i aducă aminte să-i spună tatei despre ea. Tatei îi plăcea să cânte sau să recite poezie. „Narcise frumoase, jelim când vedem/ Cum vă duceți așa de curând...” cânta el când se plimbau.

Pentru tata magazinele, trotuarele și oamenii erau vii ca natura, deși prezentau mai mult interes uman, și la fel de permanent schimbătoare ca pomii, apa sau cerul.

Prin contrast, Hannah se uita drept înainte, de parcă ar fi mers într-un dulap. Înțelegea puțină engleză și, când Gabriel vorbea cu ea, se strâmba și se încrunta ca cineva care încearcă să înghită o scrumieră. Poate că amândoi erau uimiți că un puști vorbea engleză mai bine decât ea.

Deși Gabriel avea cincisprezece ani, până de curând tatăl lui îl luase de obicei de la școală ca să-l țină departe de orice tentații și diversiuni posibile. Nu cu multă vreme în urmă, tata trebuise să-l salveze pe Gabriel de o scenă periculoasă dintr-un bloc din apropiere. Din fericire, tata era muzician și avea adeseori timp liber în timpul zilei; prea mult timp liber, spunea mama lui Gabriel, care începuse să-l considere pe Rex însuși într-o câțva „liber”. Mersul la școală fusese singura „structură” pe care o avea tatăl, în afară de vizitele lui zilnice la bar, unde mai mulți din ceilalți părinți se uitau la rândul lor la lume prin fundul unui pahar de bere.

Gabriel și tatăl lui se opreau adesea la cafenele și magazine de discuri. Sau se duceau să ridice fotografiile făcute de Gabriel în ultima vreme, developate de un prieten al tatei care avea o cameră obscură. În anii '60 și '70 bărbatul acesta fusese un fotograf de succes de fotomodele și de vedete pop. Fetele cu păr ondulat cu

drotul și băieții în geți militare pe care-i „imortalizase”, după cum îi plăcea să spună, erau la fel de îndepărtați de Gabriel ca și personajele lui Dickens. Omul era el însuși demodat și lucra rareori; totuși îi plăcea să vorbească despre fotografie și îi împrumuta lui Gabriel multe cărți și rupea poze din ziare, explicând ce încercase să facă fotograficul.

Tatei îi plăcea să spună că școala era ultimul loc în care cineva putea primi o educație. Dar afară, dacă aveai ochii deschiși, erau profesori peste tot. Tot ce-și aducea aminte tata din vremea când mergea el însuși la școală era ceva despre lut amestecat cu nuiele, piscine înghețate la ora nouă dimineața și rata mișcării ghețarilor, care era — ei bine, nu putea să-și aducă aminte.

Lui Gabriel și tatălui lui le lua multă vreme să ajungă acasă. Întinzându-și picioarele pe trotuar și dând din mână când voia să dea un exemplu, tata punea cele mai intime întrebări unor persoane pe care le știa foarte puțin — Cât bei? Vă mai culcați împreună? O iubești? — la care, spre uimirea lui Gabriel, persoana în cauză nu numai că răspundea, ci mai dădea și detalii, adesea interminabile, în vreme ce tatăl lui Gabriel clătina din cap și asculta. Ei doi discutau rezultatele pe drumul care le rămânea spre casă.

Acum tata plecase și stătea în altă parte. Lumea nu fusese tocmai întoarsă pe dos, dar era la o cotitură neobișnuită și periculoasă, și cu siguranță nu era nemișcată.

După plecarea tatei, mama lui Gabriel insistă ca Hannah să-l ia de la școală pe Gabriel. Mama nu voia să-și facă în legătură cu el mai multe griji decât își făcea deja.

Azi, pe când Gabriel și Hannah se grăbeau, auziră un sunet în spatele lor: fie era un gigant care bătea din palme în urechile lor, fie un tunet. În timp ce mergeau pe cărarea din față, un nor de ceață și de grindină coborî și nu mai putură să vadă în fața lor. Gabriel se poticni de treaptă, dar din fericire Hannah era în fața lui. Cel puțin îi asigură o aterizare ușoară.

Când Gabriel se întorcea de la școală în ultimele zile, casa aproape că răsună. Nici unul din părinții lui zgomoși, certăreți nu venea la ușă. De obicei, el, mama și tata beau Earl Grey într-un ibric, mâncau lipii înmuiate-n unt — „Îmi place un pic de lipie după-amiaza” spunea tatăl lui întotdeauna, o frază care a putut doar să-i grăbească plecarea — și prăjituri; le plăcea tot ce avea frișcă și ciocolată.

Iată ce se întâmplase.

Într-o seară, cu trei luni în urmă, Gabriel se uitase afară pe fereastra de la sufragerie și-l văzuse pe tatăl lui împachetându-și hainele și chitarele în spatele camionului unui prieten. Tata se întoarse în casă, își sărută băiatul și-i făcu semn cu mâna din stradă.

Gabriel alergă la poartă.

— Unde te duci?

— Plec, zise tata. O vreme.

— În turneu?

— Mă tem că nu.

— În vacanță?

— Nu. Nu...

— Atunci unde?

— Gabriel ...

— Din cauză că m-am purtat eu... urât?

— Poate... O, nu fi prostuț.

Grăbindu-se să plece și nevoind să vorbească, tatăl lui stătuse acolo în picioare cu chitara lui cea mai veche sub un braț și o trusă de ras, o servietă și o trompetă sub celălalt. Din oarece motiv avea un aparat de fotografiat în jurul gâtului, precum și o geantă din care se revărsau niște cămăși; avea buzunarele pline de chiloți și șosete; purta pe cap mai multe căciuli de lână.

— Du-te în casă, îi zise. Stai la căldură.

— Când te întorci?

— O să-ți explic totul mai târziu, îi zise el, așa cum făcea întotdeauna când nu voia să spună nimic.

— Nu pleca.

Gabriel îl luă de mână.

— Mai stai un pic. N-o să te întrerup când vorbești mult.

Tatăl lui se trăsese înapoi.

— Trebuie să plec. Așa vrea mama ta. Vrei să culegi de pe jos șosetele alea? Știi că nu pot să mă aplec.

Gabriel îndesase șosetele căzute în buzunarul de sus al tatălui lui. Tata se urcă în camion.

Pe când se îndepărta, mama se repezise din casă și aruncase în camion, cu forță isterică, o pereche de cizme uitate de tata pe care mașina din spate le călcă, strivindu-le. Când camionul se opri și tata coborî ca să-și adune încălțăminte turtită, care nu mai era bună acum de nimic, Gabriel se întrebă dacă tatăl lui s-ar putea întoarce în casă.

— Partea mea preferată din bărbatul ăla e spatele lui, spusese mama, trântind ușa. Da' nu știu ce-o să se întâmple acum. Nu încetezi niciodată să mănânci și să vrei ceva!

— Eu? zise el.

Așa vorbea ea de obicei cu tata.

— Nu mai avem bani! zise ea.

— Va trebui să câștigăm ceva.

— Ce idee bună. Când ai de gând să începi să lucrezi? Se uită la el cum se cuvine.

— În multe privințe ești încă doar un puști, dar de fapt ești destul de mare. Da' n-aș vrea ca tu să-nduri ce-am îndurat eu.

Huruitul și bâzâitul mașinii de cusut a mamei lui fusese coloana sonoră a copilăriei lui Gabriel. Începuse, într-o vreme mai fermecătoare, făcând haine de petrecere pentru prietenii ei tineri, mișto, din lumea muzicii, și apoi pentru formații, managerii și fanii lor. Mama făcuse asta ca pe o favoare și pentru că-i plăcea să ajute. Dacă ar fi fost un designer ca eroina ei Vivienne Westwood, ar fi putut progresa.

În felul acesta, în ultimii ani se întreținuse pe ea, pe Gabriel și pe Rex lucrând într-o cameră înghesuită din

casă, cosând haine de turneu pentru trupe, membri și ajutoarele lor. Uneori trebuia să lucreze toată noaptea săptămâni întregi ca să le termine, făcând singură totul, având drept companie doar opera de la radio.

Cu câțiva ani în urmă, când țara hotărâse că ar trebui să devină întreprinzătoare și începuse într-un fel amețitor să gonească asemeni cuiva care tocmai se trezise dintr-un somn prea lung, încercase să extindă afacerea închiriind un depozit micuț și angajând șomerii. Dar munca fusese neregulată și ajunsese să aibă datorii. Acum, când muncea iar singură, slujba era singuratică. Căuta altceva; într-un fel, toată viața ei devenise o „căutare de altceva”.

Gabriel se gândi la ideile despre care le plăcea părinților lui să vorbească la masă. Una din ele se referea la un magazin care vindea doar obiecte albastre. Alta la un magazin care vindea pijamale.

— Nu-i greu să vezi de ce n-am putut să ne permitem un covor nou de ani de zile, zisese mama.

O idee mai bună era un magazin în care puteai să intri ca să ți se interpreteze visele și să ți se spună viitorul. Mama spusese că nu era ceva cu totul lipsit de interes: dacă-ți vedeai prezentul sau trecutul într-un vis, puteai prezice viitorul, de vreme ce pentru majoritatea oamenilor prezentul era pur și simplu trecutul cu o dată ulterioară. Gabriel nu era sigur cât de profitabil avea să fie, chiar dacă visele, ca și pijamalele, erau un lucru pe care trebuia să-l aibă toată lumea.

— Noaptea chiar și cel mai conservator dintre noi devine un avangardist, spusese mama lui.

Gabriel fusese foarte interesat de lucrul acesta.

— Eu vreau să fiu tot timpul un avangardist, spuse el.

— De-asta există școli, îi spuse tatăl lui. Ca să pună capăt unor asemenea chestii.

Părinții lui se certaseră mult, repetând aceleași lucruri, de fiecare dată mai tare. Își aduse aminte că tatăl lui pune

alandala obiecte pe podea, sperând că mama o să cadă și o să-și rupă gâtul.

Era evident că ea, la rândul ei, voia ca Rex să se trezească într-o zi ca un om diferit, tipul care câștiga bani, pe care nu-l deranja să facă curat, o săruta uneori și era mai puțin melancolic decât ea. O aspirație înaltă, cu siguranță.

Gabriel n-o văzuse niciodată pe mama lui mai agitată decât în ziua în care a plecat tatăl lui. Se dusesese la ea în cameră și închisese ușa. Ce putea să facă Gabriel decât să rămână pe afară, încercând să deseneze, așteptând-o? Își aducea aminte de vremea în care, copil, stătea în picioare la fereastră, așteptând ca mama să se întoarcă de la cumpărături.

— Când o să plec, n-o să știți ce aveți de făcut fără mine, spunea tata.

— Când o să pleci, Rex, o să știm exact ce avem de făcut. Sufletele noastre se vor ridica la cer. Tu ești balastul în balonul nostru, amice. Vom fi mai bine în toate privințele, îi răspunse mama lui.

Oare aveau să fie?

Avu impresia că o aude pe mama lui deschizând fereastră. Erau trase sertare; ușa de la dulap se izbi. Pentru prea multă vreme, a fost liniște. Voia să cheme pe cineva. Dar pe cine? Poliția? Un vecin? Mama ar putea sta în pat zile la rând, poate săptămâni. Dacă nu se certa cu tata, ce avea să facă?

Observase, și la părinții prietenilor lui, că erau stiluri diferite de nebunie la bărbați și la femei, la tați și la mame. Femeile deveneau obsesive, excesiv de nervoase, temătoare, urându-se pe sine, fremătând și clipind din cauza unei energii interioare distruse. Bărbații se umpleau de alcool și înjurau, blestemau și loveau, dispărând în cârciumă și apoi în închisoare.

La capitolul suferință, mama lui Gabriel era, cel puțin în privința aceasta, un fel de artistă, cu o gamă de manevre

atât diverse, cât și subtile. Putea să intre într-un tunel de tăcere fără aer care-i ofilea pe Rex și pe Gabriel până ce se simțeau ca niște bețe uscate; sau putea să adune cuvinte și zgomote de o forță capabilă să-i arunce într-un zid și să-i lase să tremure zile la rând. Orice metodă ar fi ales, îi făcea în mod garantat pe soțul ei „legitim” și pe băiatul ei să simtă că ei — amândoi bărbați răi, vinovați — erau cei care o strangulasera și o sufocaseră.

Pe când o aștepta, cuvintele „distrus” și „cămin” îi veniseră în minte. „Provine dintr-un cămin distrus”, își amintea că spuneau oamenii despre alți copii, cu milă înțelegătoare. Își imagină un desen rupt în două și o casă de păpuși cu un topor prin ea. Se gândi la cum era să simți lipsa cuiva și să fii ușurat la întoarcerea lui. Totuși, în cazul tatălui său, părea că-i o absență fără sfârșit. Gabriel nu fusese nicicând mai mânios. Nici măcar nu i se ceruse părerea. Dar care familie era o democrație din punctul de vedere al copiilor?

În cele din urmă se uitase-n sus. O să știe cum avea să fie viitorul.

Ușa se deschisese. Mama lui purta hainele ei cele mai închise la culoare, cele mai amenințătoare, și era machiată; avea părul strâns la spate.

— Adu-ne hainele.

— O să-ți găsești un prieten nou?

— Întâi o să-mi gălesc o slujbă. E timpul să ne mișcăm.

În vreme ce el se grăbea să aducă hainele, îi spuse:

— Cred că îți cam place toată activitatea asta incitantă.

— Și ție, zise el.

— Poate, zise ea. Și acum, spre viitor!

În seara aceea și în dimineața următoare, ea și Gabriel se duseseră la birouri, magazine și restaurante, întrebând, linguşind și dezbătând.

— Nu pe tine, nu vreau să te văd pe tine, ci pe șef! îi spusese mama nefericitei persoane trimise s-o dea afară.

Tehnica aceasta avusese succes.

Mama lui începuse să lucreze luna următoare, ca ospătăriță într-un bar nou la modă, plin de fotolii, lămpi și ferestre mari, unde tinerii puteau să facă ce le plăcea cel mai mult: să se studieze pe ei înșiși și unul pe celălalt în numeroase oglinzi. Ca toate barurile acum, era scăldat în lumină colorată, albastră sau roșie sau roz.

— M-au întrebat dacă am ceva experiență, îi spusese ea. „Experiență, am spus! Sunt mamă și soție. Sunt obișnuită să servesc oameni nerecunoscători, detestabili.”

El fusese la bar, dar nu-i plăcuse felul în care tineri în pulovere de polo, geci vătuite și pantaloni din piele pocneau din degete în fața ei și strigau „Scuză-mă!” sau „Ospătărițo!”, în vreme ce ea alerga peste podea ducând rânduri de mâncăruri, arătând de parcă încerca să care un stor venețian deschis. Acum Gabriel traversa strada când venea aici. La lucru, ea era ca o femeie pe care o cunoscuse cândva.

Barul cel nou indica fie speranță deșartă, fie o direcție nouă. Orașul nu mai era cămin pentru imigranți provenind doar din fostele colonii, plus alte câteva: fiecare rasă era prezentă, trăind una lângă alta, fără ca, în general, să se omoare una pe alta. Le ținea împreună orașul ăsta internațional numit Londra — aproape — fără a fi inutil anarhic sau corupt. Totuși erau puține șanse să fii înțeles în vreun magazin. Tata spusese odată: „Ultima oară când am fost la bărbier am ieșit cu un castron de cuscus, o jumătate de gram de Charlie și o tunsoare numărul doi. Intrasem doar ca să mă rad!”

Zona în care locuiau se schimba. Chiar în dimineața aceea un bărbat coborâse pe drum cu o saltea mucețită pe cap, pe care știai că avea să doarmă; alți bărbați împingeau cărucioare de supermarket în susul străzii, căutând vechituri distruse ca să le vândă; și mai erau cei pentru care a se aranja însemna să se radă sau să-și pună dinții.

Totuși, trăiau alături tipuri palide ca de la televizor de constructori care clătinau întotdeauna din cap pe treapta

din față. Dacă nu erai înjunghiat pe drum, puteai să dai peste un acupunctur bun în apropiere sau să închiriezi un film subtitrat. În cele mai noi restaurante nu exista în meniu nimic cu un nume ușor de pronunțat și se spunea că oamenii luau dicționare cu ei la cină. În magazinele de delicatese, regine în șorțulețe ofereau supe obscure pentru supeuri elegante. Chiar și cu zece ani în urmă era greu să găsești o ceașcă de cafea decentă în orașul acesta. Acum oamenii aveau un atac dacă laptele nu era smântânit la un centimetru din viața lui și cafeaua nu era aleasă din metrul lor pătrat preferat din Arabia.

Pentru cei care erau la curent, lucrul care prevestea într-adevăr o creștere a prețurilor la case era prezența echipajelor de filmare. Nu trecea aproape nici o zi fără sârme încurcate pe trotuar, oameni cu table purtând geți mari, numeroase camioane și fani, hoți și puști invidioși atrași de importanța unui fleac care se întâmpla foarte încet. Gabriel era unul din puștii aceia. Pentru el cuvântul „Motor!”, precedat de „Dați-i drumul!”, care stârnea curiozitatea în mod deosebit, avea un efect hipnotic. Abia aștepta să folosească el însuși aceste cuvinte.

Pentru că mama lui lucra acum în cea mai mare parte a zilei și adesea seara, nu se întorcea până să adoarmă el, voia ca cineva să aibă grijă de Gabriel și de casă. Îi spusese uneia din prietenele ei: „N-aș lăsa singur un adolescent așa cum nu lași un copil de doi ani. De fapt, un adolescent ar face mai multe prostii!”

Hannah, o refugiată dintr-o fostă țară comunistă, era ochiul acela neobosit care dormea, învăluit în restul trupului, pe o saltea din salon.

— De ce-ai ales-o pe ea? întrebese Gabriel în șoaptă, prima dată când venise Hannah în casă.

Era o femeie înaltă, solidă, ca o cutie poștală cu picioare mici, îmbrăcată întotdeauna în negru, ca o văduvă.

— Spre deosebire de tine, ea e incredibil de ușor de întreținut, vensie răspunsul. La ce te așteptai?

— La Julie Andrews, de fapt. Hannah e grasă.

— Știu.

Râdea.

— Dar împrieteneste-te cu ea. Dacă îndrăznești să cunoști oamenii, ar putea să ajungă să-ți placă.

— Așa o fi?

— Te rog încearcă să mă ajuți, Gabriel. N-am trecut niciodată printr-o perioadă așa de grea. Vreau să ducem iar un trai bun.

Trebui să promită că o să încerce. Dar mama lui nu avea încredere în el și ar fi putut să aibă; părea că-i place să-l pedepsească, de parcă voia să rănească pe oricine din jurul ei din cauza a ce se întâmplase.

Hannah era, pe cât putuse Gabriel să înțeleagă, dintr-un oraș numit Bronchitis, traversat de un râu șerpuitor numit Influenza. Le fusese recomandată de o prietenă, sau poate că persoana era în secret dușmana lor. Oricum, când Hannah venise la ei în hainele ei din Europa de Est, cu valiza ei din carton, nu mai avea alt loc în care să stea.

Mama îi explicase, în felul ei practic:

— Hannah, va trebui să dormi în salon. Dar cel puțin vei avea un loc de dormit, puțini bani de buzunar și cât de multă mâncare vrei.

Cuvintele — „cât de multă mâncare vrei” — se dovediseră a fi neînțelepte.

Hannah, a cărei singură calificare în privința copiilor era posibilitatea să fi fost și ea un copil cândva, știa cel puțin cum să mănânce. Când ajunsese prima dată în Anglia, după ce petrecuse trei zile dezorientate într-un autocar admirând autostrăzile Europei de Vest, se plimbase prin raiurile acelea numite supermarkets, îndoindu-se de dorință și gemând, ținându-și respirația ca cineva care împinsese o ușă pe care scria Paradise mai degrabă decât Tesco. Pentru ea, ceea ce aruncau oamenii era un banchet.

Hannah putea mânca cât pentru toată Anglia; vedea orice cantitate de mâncare din fața ei ca pe o provocare, un munte de mâncare de cântărit, înghițit, turtit. O dată,

Gabriel o găsi îndesându-și pe gât un tub de piure de roșii.

Uneori, ca s-o necăjească pe Hannah, Gabriel spunea:

— Dacă ai avea de ales din toată lumea ceva de mâncare, ce-ar fi?

— Înghețată, spunea ea, cu accentul ei ciudat. Hm... și burgers. Picioare de porc. Plăcinte. Tocană de iepure. Gem. Și... și... și...

În vreme ce ea descria mâncărurile ei preferate, cu ochii aprinși, cu buzele umede și cu pieptul ridicându-i-se, Gabriel schița mâncarea. Ea râdea de desene și pretindea că mănâncă hârtia. O dată el făcu un desen în care apărea ea cu mai multe bărbii, dintre care una avea un fermoar de unde ieșea o jumătate de cârnat, cu o picătură de muștar și o urmă de maioneză în vârf. Lucru care o jigni și o supără.

Îi plăcea ca Gabriel s-o fotografieze „în Londra”, cum spunea ea. În ultima vreme, Gabriel făcuse fotografii cu aparate ieftine, de unică folosință, pe care le folosea ca pe un caiet. Îi plăcea să fotografieze lucruri ciudate: colțuri de stradă; oameni văzuți din spate; felinare; fațade de magazine. Făcea fotografii cu un Polaroid și desena pe ele cu un stilou. Nu-i plăcea nimic care era prea plăcut, prea îngrijit sau artificial. Prietenul tatălui lui transformase unele din fotografii în foi mari, pe care Gabriel le desena și le picta.

Gabriel observase că de fiecare dată când el lua un aparat în mână Hannah devenea grijulie și își ștergea gura de firimituri, își rotunjea terminațiile desfăcute și își aranja gulerul. Trimitea acasă, familiei ei, fotografiile pe care le făcea el. Apoi era chiar drăguță cu el.

Mama știa că el nu se prea distra cu Hannah. La început, Gabriel refuzase să meargă cu ea acasă. Nu numai pentru că era prea mare că să fie însoțit acasă; nu voia ca ceilalți să știe că are o baby-sitter. În unele școli, clasa de mijloc — căreia Gabriel aproape, dar nu tocmai, îi aparținea — era o minoritate persecutată și oricine avea

nenorocul să provină dintr-o asemenea minoritate făcea tot ce putea ca să ascundă lucrul acesta. Erau atât de urâți membrii acestei clase, aveau chiar propriile lor școli. Din fericire, erau mai multe intrări în școala lui Gabriel și putea să scape de-a binelea de Hannah sau pur și simplu să fugă. Dar mama lui se supără atât de tare, încât făcu compromisul de a se întâlni cu Hannah nu în afara școlii, ci la colț; ea mergea acasă în spatele lui. „Cred că femeia aia ne urmărește”, spuneau prietenii lui.

— E una din nebunele de pe aici, spunea Gabriel. N-o luați în seamă.

Totuși, ea avea întotdeauna ceva de ronțăit și de băut pentru el, și, când se apropiau de casă și prietenii lui o luau în direcții diferite, el și Hannah ajungeau împreună.

Ca o compensație și ca să se laude cu profitul ei din salariu, mama îl luase să-i vadă pe cei de la Who — formația ei preferată — în susul drumului, la Shepherd's Bush Empire. Mama încă mai cunoștea pe cineva care avea legături cu formația și avură locuri nemaipomenite în fața scenei. „Sper că o să fie tare”, spusese mama pe când intrau. A fost. După aceea, merseră să ia cina având urechile încă amorțite. Părea că totul se petrecuse cu multă vreme în urmă.

Acum Gabriel stătea la masă și își bea ceaiul.

— O să-l păzesc, mamă, promisese Hannah. Să n-aveți grijă, o să-l observ ca un vultur pe băiatul ăsta rău.

Chiar îl păzea; și el o păzea cum îl păzea ea pe el. Hannah avea o privire ciudată, pentru că ochii ei, în loc să se concentreze pe același punct în mod normal, arătau în direcții diferite. El se întreba dacă ar fi fost în stare să se uite în același timp la două programe la televizor, pe canale diferite, în câte o parte a camerei.

Lucrul pe care putea să-l facă neîndoielnic era să se uite la televizor și să stea totodată cu ochii pe el, în timp ce îndesa dulciuri fierte prin gaura mică strânsă de sub nas. Ca „să-mi îmbunătățesc engleza”, cum zicea ea, se uita încontinuu la telenovele australiene, astfel încât

puținele ei propoziții în engleză aveau un accent de Brisbane.

Chiar dacă Gabriel nu făcea nimic rău, unul din ochii ei era ațintit asupra lui. Probabil că mama lui îi dăduse lui Hannah un raport cu prejudecăți inutile despre buclucurile și problemele de care era el în stare. Dar după Hannah, el era automat de vină în primul rând prin faptul că era un copil, și vinile acestea — care existau întotdeauna — trebuiau îndreptate de adulți care nu erau niciodată de vină, de vreme ce adulții erau, întotdeauna, orice ar fi făcut, Legea. Poate că experiența comunismului îi crease ideea aceasta. Oriunde ar fi obținut-o, prefera ca Gabriel să nu se mai miște deloc, niciodată. Cel mai mult îi plăcea când el nu era acolo, ci în altă parte, de preferință când dormea și nu visa.

Îi plăcea mâncarea, dar mâncărurile pe care le pregătea aveau gust de cârpe murdare și unghii de la picioare, stropite cu un sos de sânge și de urină. Gabriel se gândea să apuce farfuria și s-o dea de perete. Pastele ar crea, cel puțin, o formă frumoasă pe tapetul galben.

Fusese tactica lui să se poarte oribil cu Hannah, sperând că o s-o alunge și că mama lui o să aibă iar grijă de el. Dar dacă făcea mizerie, Hannah îl puneă să curățe. Dacă el se bosumfla, ea nu observa; dacă el se jeluia, ea dădea televizorul mai tare.

Împinse farfuria la o parte. Azi Gabriel avea o idee.

— Hei, zise Hannah.

— Temă la franceză. *Vous comprenez*?* Dacă sună tata, mă chemi, da?

— Dacă-s disponibilă.

— Disponibilă?

El râdea.

— Ce altceva ai putea face?

* Corect: *Vous comprenez*? „Înțelegeți”? (în franceză în original) (N.t.).

— Vezi-ți de treaba ta, îi spuse ea, lovindu-se peste frunte. Oricum n-o să sune. A plecat de tot.

— Nu, Hannah. Tu nu-l cunoști. Nu l-ai văzut niciodată.

— N-o să-l văd.

— M-aș uita să văd ce-ai spune. A fost prieten cu cei de la Rolling Stones. De fapt, a cântat cu Lester Jones! Face ochii mari și se scutură. Ar putea să se întoarcă și te-ar mușca într-un loc care nu ți-ar plăcea.

— Brr!

Își luă ghiozdanul, mai adună niște lucruri din camera lui și se duse în dormitorul mamei lui.

Mama lui fusese întotdeauna obositor de strictă în privința temelor lui. Nu voia ca Gabriel să aibă eșecuri la școală, de teamă ca nu cumva să ajungă un artist. Pentru că-și petrecuse viața printre muzicieni, cântăreți, compozitori, designeri vestimentari și producători de discuri, știa cât de puțini dintre ei aveau case la țară cu studiouri de înregistrare și ferme de păstrăvi. Cei mai mulți erau șomeri, treceau prin programe de recuperare, miroseau a eșec sau mureau din cauza unor dezamăgiri. Nu era vorba numai de lipsă de talent, deși cei mai mulți erau uimitor de lipsiți de talent; ieșea prostia din ei ca o carismă slabă. Puțini aveau capacitatea elementară de a organiza și a conserva competența pe care chiar o aveau. Când era în toane bune, mama lui spunea cu umor că nu voia să descurajeze înclinațiile artistice ale lui Gabriel, ci să le strivească de-a binelea, astfel încât să intre în domeniul afacerilor sau să devină medic sau avocat în stare s-o întrețină pe ea la „bătrânețe”.

Pentru o clipă, Gabriel stătu la fereastră, întrebându-se dacă ar fi fost posibil ca vreun cunoscut să treacă în sus pe stradă. Închise ochii, sperând că atunci când avea să-i deschidă persoana ar fi apărut. Era o vreme schimbătoare: norii zburau pe cer, de parcă ar fi fost trași de niște corzi invizibile: soarele și luna stăteau alături pe cer, luminând când și când. Părea că toată vremea avea loc în același

timp. Poate că atunci când perioada aceasta ciudată se sfârșea, nu avea să mai fie nici un fel de climă, ci doar un gol enorm.

Părea că mintea i se transformase într-una din înregistrările psihedelice făcute de tatăl lui, închizând ochii și mișcându-și brațele ca niște șerpi hipnotizați. Era un gest misterios pe care nu-l putea opri.

Trase perdelele și se urcă în patul mamei lui, care, ca să facă mai mult spațiu în camera cu tavan înalt, avea picioare și o scăriță care ducea la el, și o masă și un scaun sub el. La baza patului era un sertar din metal, închis cu lacăt, plin de cosmetice vechi. Pe un raft de lângă pat se afla un teanc de albume de artă mici și mari la care-i plăcea să se uite. Mama lui le folosisese cu multă vreme în urmă, la școala de artă. Cărțile miroseau a mucegai, dar răspândeau un parfum seducător. Aveau înăuntru lumi și lumi. Spre deosebire de filme, nu se mișcau; se puteau pierde înăuntrul culorilor și al formelor.

Se întrebă cum ar fi să le vorbească oamenilor acelora. Poștașul cu înfățișare prietenoasă al lui Van Gogh, mirosind a tutun, fără îndoială, părea să fie cineva care-ți dă multe sfaturi. Dansatoarele lui Degas, care stăteau în picioare într-o cameră mare, decorată, cu un profesor grosolan care legăna în fața lor un baston, păreau niște fete de care putea fi interesat. Una din dansatoarele amabile, roz părea că se întinde să-i ia mâna.

Gabriel își adusese caietul de schițe în camera mamei lui, împreună cu penarul vechi cu colțuri din fier dăruit de tatăl lui chiar înainte de a pleca de acasă, înzestrat cu sertare pentru stilouri, tăvi pentru gume și ascuțitori de creioane și o secțiune ascunsă care până acum n-avea nimic în ea.

În ultimele zile desenase scenografia unui film scurt. El și tatăl lui se uitaseră la *Oliver!* al lui Carol Reed, care, când Gabriel era mai mic, fusese unul din filmele lui preferate. „Șmecherul” fusese eroul lui punk la început.

La concertul anual al școlii, versiunea lui Gabriel pentru *Consider Yourself*, făcută cu cozi spintecate, joben, cizme murdare de noroi și nuanțe de portocaliu, fusese aplaudată îndelung de drogații, pedofilii, ratații și ticăloșii lacomi numiți părinți. Gabriel crezuse că încă era posibil să facă un film despre părțile din Londra pe care majoritatea oamenilor nu le văzuseră niciodată.

Îi venise ideea unei povești numite *Ziua traficantului*, despre un traficant de droguri tânăr care e folosit de frațele lui mai mare ca să facă livrări și în cele din urmă e prins și trimis la o instituție „sigură”.

Gabriel făcea economii ca să-și cumpere un aparat de 16 mm, dar lua timp. Trebuia să găsească lumini și să cumpere film. Nu va folosi casete ieftine. Prietenul lui cel mai bun, Zak, un exhibiționist obișnuit care se imagina actor și cântăreț, un băiat care era sigur că va avea succes, urma să joace în rolul principal; copiii de prin zonă aveau să facă figurație și să-l ajute cu echipamentul. Gabriel voia să facă filmul curând, înainte ca Zak să fie prea mare ca să joace rolul puștiului.

Între timp, pentru că putea să vadă filmul în minte, dar îi era teamă să nu uite părți din el — de îndată ce începuse lucrul îi veneau idei în fiecare zi, adesea una după alta și de obicei în drum spre școală, unde păleau ca niște ziduri ascunse expuse la lumină —, tatăl lui îi sugerase să-l deseneze. Tata îl dusesese să cumpere carnete de schițe, cărți cu rânduri de pătrate albe, precum cadrele de film, în care puteai să desenezi scena. În spatele desenelor, Gabriel scria frumos dialogul și-l convinsese pe tatăl lui să înceapă să compună coloana sonoră.

În ultima vreme nu făcuse aproape nimic. De când plecase tata, nu se poate spune că Gabriel își pierduse puterea de concentrare, pentru că aceasta venea și pleca, precum toate celelalte; dar i se clătina motivația. Interesul tatălui lui lucrase ca un mic motor. De ce ar crede cineva că poate obține ceva? Doar pentru că un altul crede în el.

Bunicul lui Gabriel — tatăl tatei — fusese băcan și avu-
sese un magazin la periferie. Își petrecuse viața servindu-i
pe alții, despre care avea o părere bună. Oricine intra la
el în magazin era mai bun decât el. Era un bărbat taciturn,
dintr-o generație care credea că „răsfeți” copiii dacă ești
amabil cu ei; cu siguranță nu trebuia să-i lauzi. Fusese
atât de convins de acest lucru, încât nu-i dăduse nici o
atenție băiatului lui. Tata simțea că fusese ținut în urmă
de ideea aceasta „mică” despre sine. Nu voia ca băiatul
lui să fie la fel.

Gabriel se gândi cum se suise tatăl lui în camion și
plecase Dumnezeu știe unde. Întâmplarea aceasta i se tot
repetă în minte ca un cântec care nu voia să dispară. Își
aduse aminte cum plângea mama lui în camera aceasta,
în dormitorul părinților lui, golită acum de chitarele,
tobe și celelalte instrumente muzicale ale tatălui lui.

Se gândi și la data când, acum câteva luni, tatăl lui ve-
nise să-l caute după ce Gabriel începuse să umble prin
apartamentele din zonă.

Mama lui lucra din greu la ea în cameră și tata reușise
în cele din urmă să găsească o slujbă cântând cântece din
anii '60 într-un bar din Oslo, stând pe un taburet în-
conjurat de blonde: „Rebel, rebel, ești o stea...”

După școală, Gabriel se întâlnea cu niște adolescenți
mai mari și mai „avansați” care ocupaseră un apartament
— cunoscut drept „toba” — într-un bloc din apropiere.
Locul era plin de vechituri furate, precum televizoarele
alb-negru pe care hoții locali nu putuseră să le plaseze
în barurile din zonă.

Copiii se uitau la un televizor cu satelit cu Bullseye,
alsacianul albinos, și își făceau de lucru în șoaptă, în
grabă, pe ascuns, trudind pentru cea mai căutată alchimie
din lume: cum să câștigi bani fără a avea o slujbă. Nu era
prea greu. Mulți puști de unsprezece ani apăreau după
școală îmbrăcați în haine Tommy Hilfiger peste uniforme,
ca să cumpere hașiș. Cererea era atât de mare, încât un
puști mai răsărit instalase în bucătărie o tejghea numită

„prăvălia de bunătăți”, din spatele căreia erau înmânate bucăți de narcotice, ca niște ciocolate putrezite.

Au venit și niște cerșetori de pe stradă — puști de prin zonă și copii veniți din nord, care în general dormeau în cămine de copii și în moteluri. Nu numai că aveau mai multă experiență decât Gabriel, ci trăiseră și sub regimuri aspre, crude. Li se întâmplaseră lucruri teribile acestor copii neprotejați și, bănuia Gabriel, într-un fel aveau întotdeauna să li se întâmple.

În ciuda normalității lui, sau din cauza ei, Gabriel fu trimis să cutreiere apartamente, locuri ocupate ilegal și colțuri de stradă, livrând pachete pe care le ascundea în lenjeria de corp și în pantofi. Pentru că era un „copilaș”, și tânăr și alb și știa scurtăturile și ascunzișurile locului, erau mai puține șanse să fie oprit de poliție sau mai rău — de alți gangsteri. Uneori, în timpul acestor excursii împingea cărucioarele fetelor din partea locului. Mai târziu i s-a spus că scutecele de bebeluș fuseseră îndesate cu săculeți de pudră înălțătoare.

Spre deosebire de unii din ceilalți puști de vârsta lui, el n-avusese niciodată o prietenă stabilă. Dar era o cameră pentru sex în tobă. Două fete erau atât de amuzate de virginitatea lui, încât îl împinseseră în chip de favoare pe salteaua murdară și îi furaseră paharul de cherry, făcând cu rîndul ca să țină un copil care plîngea, în vreme ce ceremonia scurtă, absurdă continua.

— N-o să uiți geamandura aia, spusese una dintre ele.

— Nu, nu cred c-o să uit, răspunsese el.

Când tatăl lui Gabriel se întoarse din Norvegia și nu-l găsi, sună acasă la Zak și la alți prieteni de la școală ai lui Gabriel. Nimeni nu-l văzuse pe băiat. Întrebând peste tot de băiatul lui, tata vizită berării în care se cânta reggae din anii '60 în timpul partidelor de cărți; erau turnuri de bani pe mese și o nesiguranță amenințătoare; vizită centre comunitare unde auzi „rock pentru îndrăgostiți”, și piscine pline de găști cu bijuterii, și mulțimi în haine „clasa întâi”.

Gabriel își aduse aminte cum tata intrase în toba je-goasă, venise să-l ridice de pe podea și încercase să-l ridice peste umăr de parcă ar fi fost un copil.

— Pot să merg, îi spusese Gabriel. O să-ți distrugi iar spatele.

Tata căra o chitară și unul din băieții mai mari crezu că era un cântăreț de la metrou care caută un acoperiș sau un loc de dormit. Gabriel se hlizi în sinea lui gândindu-se cât de iritat ar fi fost tatăl lui dacă ar fi știut asta.

Gabriel fusese impresionat că tatălui lui nu-i fusese teamă; o fi știut că puștii disprețuiau autoritatea și aveau la ei cuțite sau și mai rău. Dar Gabriel văzu, în vreme ce tatăl lui atinse pumnii băieților și stătu jos să vorbească cu ei, că tata nu credea că erau inaccesibili.

Când tata îl luă cu el pe Gabriel și-i spuse să nu se mai întoarcă niciodată, zicându-i că era prea tânăr pentru un asemenea loc abandonat și nefericit, tata însuși fusese tulburat de interdicție. Pricepuse că Gabriel pretindea alte lumi și avea nevoie să se îndepărteze de părinții lui. „Toba” era un lucru despre care Gabriel trebuia să știe, spuse tata, dar nu credea, pentru moment, că Gabriel ar fi putut trece prin ea intact. Unii oameni se simțeau obligați să ducă vieți sinucigașe, dar puteau deveni dependenți de viețile acestea, de care nu mai puteau scăpa.

Tata venise să-l salveze la momentul potrivit: sosea un grilaj pentru ușa de la tobă și ticăloși mai în vârstă, mai mari începeau să folosească locul drept ascunziș. Câteva săptămâni mai târziu, Gabriel auzi la școală că se făcuse o razie în „tobă”, că poliția îi obligase pe toți să stea pe podea. Unii dintre copii fuseseră dați afară, loviți tare în stomac și duși de acolo. Li se puteau imputa multe delictе.

După aceea, Gabriel rămase acasă în cea mai mare parte a timpului și greșelile lui — oricât de oribile ar fi fost — erau în mare parte imaginate. Din fericire erau multe, pentru că mama lui, curățindu-și camera, îi făcuse fără să vrea un dar nemaipomenit. Agățase o oglindă cu margini aurite de peretele de la capătul patului lui.

Uitându-se în ea într-o zi ploioasă, după școală, se îndrăgostise. Avea să urmeze o viață întreagă de asemenea leșin! Înțelese de ce adulții șopteau și ce era de ascuns. Era un secret. Lumea era o fațadă. Era formată din dincolo, în spate și dedesubt o fabrică subterană producea vise și povești în care zvâcnea o viață ciudată.

Se duse la lucru.

În lumea cu pereți de sticlă, ascultând muzică de Lester Jones, lui Gabriel îi plăcea să se privească în vreme ce fuma o țigară purtând o pălărie aiurită și o jiletcă exotică, de parcă era un personaj de film. Potrivind colțul oglinzii, putea pretinde că-i altcineva, orice femeie care voia să fie sau pe care voia s-o aibă, mai ales dacă își vopsise unghiile de la picioare în vreo nuanță frumoasă și purta inelele, colierele și pantofii mamei lui. Îi prefera pe cei cu curelușe și tocuri, sau orice semăna cu o cruce între un pumnal și o barcă. Sandalele cu toc mic nu-i plăceau. Poate că erau un gust dobândit. Mama lui, spre tristețea lui, nu mai purta cizme.

Când avea chef de purtat pantofi, personajele diferite pe care le întruchipa interpretau scene zgomotoase, în vreme ce el intra în și ieșea din unghiul oglinzii, o mulțime de actori într-un corp. Nu era un fel lipsit de imaginație de a-și petrece timpul. Dacă, asemeni tuturor copiilor, era un pervers, era de asemenea un regizor de film și un scenarist.

Totuși azi n-avea chef de purtat pantofi. Mai devreme aruncase un cearșaf peste oglindă. Voia să deseneze. Îi rămăsese în minte ceva din seara trecută când se uitase la televizor. Din câte își putea aduce aminte, era cam așa: arta e ceea ce faci când alți oameni părăsesc încăperea.

Rămas în camera mamei lui, întoarse paginile albumului până ce-i atrase atenția ceva.

Se pomeni uitându-se la imaginea unei perechi de ghetă — butucănoase, stricate, ghete vechi de lucru. Adesea, când voia să deseneze, copia ceva ca să se încălzească.

Hotărî să lucreze în cărbune. În vreme ce schița, ghetetele apăruură repede, cu linii care păreau să se creeze asemeni picioarelor lui când alerga, fără convingere.

După câteva minute, simți un miros neobișnuit. Se duse la ușă să vadă dacă Hannah stătea în afara camerei, pentru că ea era o persoană în jurul căreia păreau că se strâng mirosuri diferite, ca vagabonzii de la colțul unei străzi. Putea s-o audă cum se mișca jos prin bucătărie. Probabil că-și vopsea părul, lucru pe care-l făcea cel puțin o dată la două săptămâni: asta însemna că-și punea pe cap o pungă de plastic, care nu împiedica niște dâre de culoare închisă să-i curgă pe față, până ce semăna cu o budincă de Crăciun.

Nu; mirosul nu venea de la ea.

Întorcându-se, văzu că în mijlocul camerei se aflau ghetetele pe care le copiasse din carte.

Se plimbă în jurul lor, înainte de a se apropia și de a se așeza pe vine. Miroseau a bălegar, a noroi, a pământ de țară și a iarbă.

Luă de jos ghetetele, le atinse, își dădu jos pantofii și le puse pe picioare, merse un pic și se prăbuși. Nu se putea abține să nu râdă, surprins și înmărmurit. Când se sătură, se întoarse la caietul de schițe. În centrul paginii era o gaură care avea forma unei ghete. Când dădu pagina, ghetetele fură absorbite la loc în ea și totul reveni la normal.

Sau nu?

Se uită în jur cu teamă. O teroare sinistră, ca o fantomă, intrase în cameră foșnind. Mânerul purpuriu de la dulap semăna cu unul din ochii lui Hannah. Poate că se desprinsese de fața ei și venise sus în zbor ca să spioneze. Își aduse aminte de o pictură de Marc Chagall înfățișând o cameră ca un hambar care avea în acoperiș un ochi uriaș, maroniu, atâtevăzător. Când Gabriel se holbă înapoi, ochiul se transformă iar într-o suprafață obișnuită, aspră.

Era tulburat, dar incitat de ceea ce făcuse. Nu părea să fie o abilitate periculoasă. Dar era greșit să intri-n

conflict cu magia, nu? Nu știa. Cine ar ști? Părinții și profesorii erau acolo ca să crezi în ei sau cel puțin ca să te cerți cu ei. Dacă ei nu mai funcționau, sau, asemeni tatălui lui, erau distruși de îndoială, cine mai stabilea acolo regulile? Cine știa ce se întâmplă?

Făcu ce făcea întotdeauna în asemenea momente: cerea sfatul fratelui lui geamăn, Archie, care era într-adevăr jumătatea lui.

Azi — dacă soarta n-ar fi pus mâna pe unul dintre ei — ar fi doi băieți identici care stau unul lângă altul în camera aceasta, unul născut cu câteva respirații mai târziu, strângând călcâiul celuilalt. Gabriel ar vorbi și s-ar uita la, el însuși și altcineva, față în față cu propriile lui trășături, purtate de altul.

În schimb, fratele mort, viu înăuntrul jumătății lui vii, devenise un băiat magic și mai înțelept — daimonul sau spiritul personal al lui Gabriel.

Tatăl lui Gabriel încă mai vorbea despre cât de mândru fusese el împingându-și cei doi băieți pe un deal, într-un cărucior dublu, cu fața la vânt, spre parc. Oriunde mergea cu ei, atrăgeau mulțimi și comentarii. „Doi în preț de unul”, spunea el, dându-se în spate pentru ca ceilalți să se poată uita la băieții lui, să converseze cu ei sau să-i gâdile. „Probleme duble”, adăuga el, cu drag.

Apoi, la vârstă de doi ani și jumătate, un băiat murise de meningită. A fost un miracol, au zis doctorii, că celălalt a supraviețuit.

Cum puteau Gabriel și părinții lui să-și revină vreodată? Multă vreme fusese un prinț întemnițat, trăind cu o femeie slabă care câștigase un copil și pierduse un altul. Ea putea fi și indiferentă, și pasională. El nu învățase niciodată cum să transforme una într-alta, în afară de imaginație, în care putea face orice, în afară de a fi cu alții; asta era, credea el, cea mai grea artă dintre toate.

Când Gabriel avea patru ani, aproape se înecă în mare, și tatăl lui alergă să-l salveze. Atunci mama aproape că

se înecă ea însăși în tristețe și în teroare. După aceea, deveni prea grijulie cu Gabriel, nelăsându-l să trăiască de teamă ca nu cumva să moară. Grijile deveniră ca un motor care ținea oamenii în viață. Din fericire, soțul ei avea o fire nepăsătoare, frivolă, care-i împiedică să se sufoce, dar ea intrase într-o zonă de teamă pe care nu era în stare s-o părăsească. Când era el mic, rareori ieșeau din casă.

Gabriel nu-și aducea aminte de Archie în afara numeroaselor fotografii ale gemenilor împreună, expuse pe hol, în dormitorul părinților lui și în salon. Aceste fotografii prețioase, înrămate, nu erau niciodată atinse, mutate sau comentate, dar întotdeauna îl tulburaseră pe Gabriel dintr-un motiv important. Părinții lui nu-i deosebeau pe băieți unul de altul. Mama lui susținea că, pe vremea când Archie era în viață, numai și numai ei puteau să-i deosebească pe cei doi. Dar de curând tatăl lui admisese că-i dăduse unuia din băieți o doză de medicament de două ori și că uneori îi puneau greșit în pătuțuri și că nu-și dădeau seama de greșeală până dimineața.

Asta îl făcea pe Gabriel să se întrebe dacă fuseseră permanent încurcați. Poate că el era Archie și Gabriel era mort. Cu siguranță, era întotdeauna conștient de absența fratelui lui și de fiecare dată când vedea o pereche de gemeni voia să se repeadă și să le spună lor sau mamei lor că și ei erau doi; atâta doar că unul din ei era o umbră.

— O să se întoarcă Archie? îi plăcea s-o întrebe pe mama, de la vârsta de șase ani.

— Se duseseră la el la mormânt, așa cum făceau întotdeauna când îl comemorau. Ziua de naștere a lui Gabriel — ziua lor de naștere — era de asemenea întotdeauna tristă.

— Nu, spunea ea ascutit. Niciodată, niciodată.

— Ne aude cum vorbim despre el?

— Nu.

— Gândește?

— Nu.

— Vede?

— Nu.

— Nici măcar negru?

— Nu, nu vede nimic. N-o să mai vadă niciodată nimic.

— E în rai așa cum e în pământ?

— Ar putea fi. Gabriel ...

— Cu prietenii lui?

— Gabriel, îl purtăm cu noi, oriunde mergem, în mințile noastre, dar el o să fie pentru totdeauna și totdeauna și totdeauna mort.

Nu spunea mai multe și își încleșta și-si descleșta pumnii de parcă ar fi încercat să rețină apă în palmă.

Dacă se gândea la Archie, Gabriel avea întotdeauna pe cineva cu care să vorbească. Împreună, băieții puteau conspira împotriva părinților lor. Dacă Gabriel nu se agita și asculta cu atenție, putea să-l audă pe Archie, pentru că Archie avea grijă de fratele lui și era rațional și știa întotdeauna ce trebuie să facă. Uneori, dacă se simțea frivol, Gabriel îl chema pe Archie cântând *Two of Us* al celor de la Beatles.

Acum Gabriel amuți, în așa fel încât să audă vocea fratelui lui care șoptea înăuntrul corpului lui.

Archie îi spunea să nu-i fie teamă; Gabriel ar trebui să continue să deseneze. Dacă obiectele deveneau reale, nu era vorba de magie rea sau neagră, ci doar de un dar neobișnuit care putea fi de folos. Când Gabriel șovăi, Archie spune că lucrurile s-ar putea schimba, dar că el ar trebui să continue ca să vadă ce s-ar putea întâmpla.

Totuși, mai întâi Gabriel trebuia să vadă dacă ar putea să repete straniul exercițiu.

Pe pagina următoare a albumului era imaginea unui scaun galben. Nu voia să admită că-i plăcea genul acesta de artă, tocmai bun pentru fața unei cărți poștale. Prefera chestiile mai puternice: toalete, sânge și ochi străpunși cu titluri ca *Pulsații ale șlițului*. Imaginile frumoase care

șocaseră în asemenea măsură lumea pe vremuri își pierduseră puterea. Dar aceasta îi vorbea acum.

Era, după cum murmură Archie, ceva folositor. N-avea rost să fie snob. Tatălui lor, care avea multă curiozitate, dar puțin gust, în afară de muzică, i-ar putea plăcea. Ultima dată când tata sunase, spusese că găsise un loc în care să stea. Luase o cameră într-o casă mare, nu prea departe.

— Un pic cam goală și e rece, spusese. Dar e un pat și ...

— Și?

— Un dulap.

Avea nevoie de niște imagini luminoase.

— Ce-a zis? Ce-a zis? întrebă mama lui Gabriel, care auzise din întâmplare conversația, fără îndoială aplecându-se și lipindu-și urechea de ușă.

— Tata a găsit o cameră.

— Ce fel de cameră?

— Una goală și rece.

— O, Doamne, se hlizise mama. Foarte rece? Dar lui nu-i place frigul.

— N-are alt loc unde să stea.

Și-l imaginează pe tatăl lui stând în picioare ca să citească, să mănânce și să se uite la televizor sau sprijinindu-se de perete când și când, ca să se odihnească.

Când Gabriel se apucă să copieze scaunul, începu să simtă că-i dădea viață. Lucra iute; era ca atunci când cânti un cântec; o dată ce ai început, n-ar trebui să te gândești la el. După ce termină de desenat și de colorat, închise ochii și se uită în sus.

Era acolo.

Își trecu mâna peste marginile și curbele lui. Cu băgare de seamă, întrebându-se dacă s-ar putea prăbuși, se așeză. Era sigur și confortabil. Gabriel se ridică în picioare pe el și dansă un pic. Îl ținea; era un scaun pe care puteai să-ți așezi fundul și să te agiți.

Când se întoarse la caietul lui de schițe și întoarse pagina, scaunul adevărat dispăru, dar îi rămase copia.

Cu cât se uita mai mult la ce desenase, cu atât mai tulburător i se părea. Narcise care făceau cu ochiul încercaseră să comunice cu el. Frați morți vorbeau înăuntrul lui. Cu siguranță, pământul se clătinase și tremura pe axa lui. Cine-o să-l pună la loc înainte să se răstoarne în eternitate?

Ca să verifice dacă restul lucrurilor erau așa cum le lăsase, coborî în salon și o găsi pe Hannah uitându-se la televizor, cu ochii ei posaci licărind când și când în camera întunecoasă.

— Hannah.

Ea se uită în jur, surprinsă.

— Ba!

— Ce? zise el, aproape recunoscător că auzea altă voce de om.

— Baie!

— Da.

Dădu drumul la apă pentru baie.

Putea s-o facă și el, dar îi plăcea ca ea să se simtă capabilă. Într-adevăr, biata femeie, din toți oamenii, era doar conștiința mamei lui. Uneori se întreba dacă el credea despre Hannah mai multe decât credea ea despre el.

Îl privea.

— Hainele alea — la mine dă-le.

— Ce-o să faci cu ele?

— Spăl.

— Hannah...

— Nu, mama ta zice — trei zile prea mult fără să speli rufe. În fiecare zi să schimbi hainele — a ordonat.

— Știi că îmi ia câteva zile până ce încep să mă simt bine în ceva. Dacă mă gândesc la haine noi obosesc. Și n-am o prietenă acum.

— Ține!

Își puse un halat și-i dădu hainele lui.

— Totuși, cum zice tata, nu purta niciodată ceva care e de-a dreptul țeapăn. Hannah, el e un tip haios.

— Da?

— Ar trebui să-l auzi. O să-nțelegi când o să te întâlnești cu el cândva.

— Mama ta zice, e nebun.

— Ce? Ea e nebună dacă vorbește așa.

Încruntându-se, Hannah aduse prosoape curate.

El închise ușa, se spală repede și se duse la el în cameră ca să mai scrie la „temă”. După ce Hannah îl verifică și se duse înapoi să se uite la televizor, se strecură în camera mamei lui. Ridică albumele de pe podea, și se uită și se gândi, fiindu-i teamă că ar putea plânge.

Habar n-avea când urma să vină acasă mama lui; renunțase să mai aștepte fâșâitul și foșnetul hainelor ei, dâra ei de parfum, legănarea, căderea și gădilătura părului ei, și brațele ei în jurul lui, trăgându-l spre ea. Samuel Beckett, a cărui piesă o văzuse la școală, montată de colegiul local, știa el ce știa: așteptarea e o muncă dificilă, obositoare, probabil cea mai rea tortură dintre toate, care-i transformă pe oameni în același timp în victime și în ucigași în mintea lor.

De când plecase tatăl lui și ea își luase o slujbă, mama se schimbase în alte sensuri. Pentru început, achiziționase o garderobă nouă.

Noaptea târziu, când venea să-l sărute, purta o haină cu un guler mare din blană, bijuterii și pantofi cu toc înalt. Era însoțită de o simfonie de mirosuri noi: aerul de noapte al unor părți de oraș necunoscute — credea că uneori poate simți pe ea mirosul de East End, ca și pe cel de after-shave, alcool și marijuana. Adusesese chiar, seara târziu, bărbați pe care el nu-i întâlnise-n casă. Se asculta muzică dată tare, se goleau sticle și se dansa. Dimineața uita cine era el și-i spunea „Scumpule”.

Acum, când era iar la el în cameră și stătea culcat pe întuneric, auzi ușa deschizându-se ușor. Îi era teamă; deja fusese o zi prea ciudată.

— Gabriel, șopti Hannah. Ești pe lumea asta?

- Pentru moment.
- Ceva de spus.
- Mama o să întârzie și mai mult?
- Tata-l tău sunat.
- Tata? El era?
- Da.
- N-a vrut să vorbească cu mine?
- Dat mesaj să spună că vine să te ia mâine.
- Vine aici?
- Duce la loc lui.
- La casa lui peste noapte? I-a dat mama voie?
- Da.
- A zis ce i s-a întâmplat? Se simte bine?
- Nu. Nu mai pune întrebări. Împachetează-ți haina și chiloții.

Era prima dată când avea să stea cu tatăl lui. Gabriel sperase asta.

- Somn ușor, zise Hannah. Pace mie, atunci pe mâine.
- Dispari.
- Ce?
- O expresie englezească: fie ca tu să dispari în vise frumoase.
- Pricep. Mulțumesc. Dispari și tu și Dumnezeu să-ți binecuvânteze obrajii proaspeți toată noaptea.
- Și toți obrajii tăi proaspeți, Hannah.

Capitolul doi

A doua zi după școală, Gabriel aștepta la fereastră salonului, cu Hannah în spatele lui. Închise ochii și când îi deschise tatăl lui era la poartă.

— Ura! strigă Gabriel. Ura, ura!

Se întoarse spre Hannah.

— Vezi, a venit.

— Fără zgomote, zise Hannah.

Se uita la tata cu dușmănie.

Chiar dacă știa că mama lui Gabriel era la lucru, tata nu intră în casă, ci stătu pe trepte cu spatele la ușă, bătând tactul în vreme ce Gabriel își punea lucrurile de desenat și albumele în rucsac.

Tata era neras, purta ochelari închiși la culoare și își trăsesese pe cap căciula de lână. Gabriel își aduse aminte cum îi spunea mama:

— Ai grijă: o să te creadă lumea un jefuitor. O înregistrare la poliție e singura înregistrare pe care-o s-o faci!

— Îți jefuiesc eu fundul pe dată! îi răspunsese el, înșfăcând-o.

În zilele bune, era afectuos, întotdeauna tandru, pus pe sărutări și îmbrățișări. Dar mama spunea că era neîndemânatic și nu știa cum să atingă.

Sub căciulă, tata chelea; părul pe care-l avea era strâns cu un elastic pe care-l adunase de pe stradă. Restul era ciufulit și creț. Avea blugii rupți — „ventilație”, îi spunea el — și purta niște pantofi de pânză cu talpă de cauciuc,

care-l „săltau”. Credea că se îmbracă elegant când lua o pereche nouă din mai multe cutii asemănătoare pe care le ținea în pivniță.

— Hai să mergem, zise tata, grăbindu-se să-l scoată pe Gabriel din casă.

Hannah stătea la fereastră, mormăind:

— Dispari!

Gabriel zise:

— N-am avut răbdare toată ziua. Două case-n loc de una. Acum o să fiu ca alți copii.

Gabriel se gândea la copiii al căror părinte absent se simțea atât de vinovat încât devenea pentru totdeauna îngăduitor și nu mai înceta să le dea cadouri.

— E un fel de apartament, nu o casă, zise tata.

Spre surpriza lui Gabriel, nu merseră direct acasă la tata, ci la V&A în South Kensington, trecând pe lângă borcanele și oalele vechi într-o tăcere agitată pe care tata o numea „meditativă”.

Gabriel era obișnuit ca tatăl lui să-l ia să vadă ultimele lucrări — cele mai ciudate chestii — ale unor artiști tineri care trăiau în locuri ocupate ilegal, în apartamente și în garaje abandonate. Gabriel se uitase la capete făcute din sânge, păr și piele bătrână; văzuse animale disecate și fotografii ciudate ale unor părți ale corpului. Singura pânză pe care a văzut-o era cortul lui Tracy Emin. Gabriel învățase că orice poate fi artă. Tatălui lui nu-i era rușine să bată la ușa unor artiști tineri pe care-i admira și să între să „stea de vorbă”, pentru că știa că ei fuseseră dornici să vorbească despre munca lor. Astăzi, totuși, nu se simțea „iscoditor”.

Gabriel începuse să deseneze serios cu doi ani înainte, când tatăl lui abia lucra și era acasă mare parte din timp. Nu existau artiști în familie, dar poate că Gabriel avusese ideea să se apuce de artă și de făcut filme pentru că nu erau lucruri pe care tata să se fi gândit vreodată să le facă.

Spre deosebire de majoritatea muzicienilor, tata putea să citească notele, precum și să cânte la mai multe

instrumente destul de bine. Casa fusese plină de chitare; tata avea și un saxofon, un pian și un set de tobe. Odată, într-un garaj din apropiere, începuse să-și construiască propria harpă.

De la vârsta de paisprezece ani, tata cântase în multe formații cu părul lung, scurt și acum, în general, pleșuve. Putea să cânte la un instrument în orice stil și din gură doar într-unul. Mama lui Gabriel îi spunea Johnny-pecale-de-a-fi-faimos. Tata era suficient de isteț ca să știe că până la vârsta lui fie avusesese succes, devenise bogat și urmărit de avocați, paparazzi și presă, așa cum fuseseră unii din foștii lui prieteni, sau găseai altceva de făcut. „Altceva”, firește, era o recunoaștere a eșecului; „altceva” era sfârșitul.

Mai rău decât atât, după mama, era să joci biliard la bar în fiecare zi cu alți „demodați cu părul lung, îmbrăcați în blugi murdari”, spunând că ultima muzică de „beep-beep” nu-i ajungea nici până la călcâii muzicii lui Jimi sau a lui Eric. Grupul acesta de foști, care, după cum a zis odată-n zeflema Gabriel, abia putea să susțină o „conversație coerentă”, părasea barul doar ca să participe la întâlniri ale alcoolicii anonimi. Mama, care-și aducea aminte cum era să fii în centrul scenei rock, nu-i lăsa pe vagabonzii aceștia în casă. Seara tata se ducea acasă la prietenii lui ca să bea, să se ghițuiască și să fumeze iarbă.

Cel puțin tata nu încetase niciodată să îndrăgească muzica. Atâta doar că nu era plătit pentru ea.

Încă mai cânta live cu prietenii aceștia, în baruri sau la petreceri și nunți, unde nimeni nu asculta și oameni de vârstă mijlocie dansau fără să-și miște corpurile. Nu cu multă vreme în urmă fuseseră invitați să cânte într-un hotel unde oaspeții luau cina. Era un loc pretentios, dar se ceruse muzică din anii '70. Gabriel se dusesese și el să-i ajute să se instaleze, pentru că cea mai mare parte din formație era într-o formă atât de proastă încât abia puteau ridica instrumentele.

Formația tatei cântase melodiile pe care milioane de oameni le îndrăgiseră când fusese el în trupa lui Lester Jones, dar unul câte unul invitații fuseseră alungați ca niște refugiați din sufragerie, ducându-și farfuriile, unii din ei mestecând încă, până ce rămase un singur bătrân roșu la față, care dansa în fața formației. Dansă până se prăbuși în brațele unui doctor care stătea acolo.

Uneori, tata se întrista sau era ros de invidie față de puștii, nu cu mult mai mari decât Gabriel, care cutreierau posturile de televiziune naționale, în topuri și în revista *Hello!*, și apoi dispăreau, luând cu ei o groază de bani, dacă aveau noroc.

Gabriel cântase și la chitară și la pian de când era mic, și fusese într-o trupă a școlii care cânta rock independent, vreme de câteva săptămâni. Nu putea să compună cântece și nu evolua ca muzician. Privirea îndurerată de pe fața tatălui lui — tata nu putea să suporte ca el să cânte prost — făcea ca totul să pară o crimă și învățatul imposibil. Era mai ușor pentru Gabriel să nu cânte și, oricum, tata nu putea să sufere ca cineva să-i atingă instrumentele. Tata se uita la Gabriel pentru că își făcea griji ca nu cumva băiatul să scape cea mai bună chitară a lui. Când, spre ușurarea amândurora, Gabriel „se retrase”, lucrul care chiar îi lipsi a fost interesul pentru ceva important.

Într-o zi, mama lui îl dusesese să vadă o expoziție de desene vechi și noi la British Museum. După aceea, îi cumpără creioane și un caiet de schițe. Ca și tatăl lui, Gabriel avu curând propriile lui obiecte „sacre”, obținute ieftin din numeroasele magazine cu lucruri la mâna a doua din zonă: pensule, creioane, casete, aparate Kodak vechi. Începu să-și ia „obiectele” oriunde mergea, în rucsacul lui special. Dacă plasa ceva ca un creion sau un aparat de fotografiat între el și lume, distanța sau spațiul favorizau apariția unor idei bune. El și tatăl lui lucrau în paralel, mai degrabă decât în competiție.

Când era frumos afară și tata se simțea „iscoditor”, Gabriel și tata mergeau pe bicicletă de-a lungul râului.

Tata refuza să părăsească Londra: pentru el, restul țării era un pământ sterp de bătărași și nebuni care trăiau în mizerie și în sărăcie. Din fericire, unele părți din drumul de edec erau atât de izolate, încât aproape ai fi crezut că erai la țară, dar doar la câteva mile de agitația și de zgomotele orașului.

Seara devreme, înainte de-a se duce la bar, tatăl lui exersa la instrumentele lui, la chitara lui bas, la chitara acustică, chitara electrică, la mandolină, chiar la vechiul lui banjo. Spunea că le simte privirea plină de reproș, tânjind ca el să cânte la ele. Le acorda timp tuturor.

În vreme ce tata cânta stând turcește pe covor, fredonând pentru el și sorbind bere, cu o țigară fixată între degetele lui pătate, pe când porțiunile tari de carne ale mâinii lui drepte, unde ținea jos notele, treceau peste semnele de pe gâtul chitarei, Gabriel lucra și el. Desenă fața și mâinile tatălui lui; desenă chitarele și fețele prietenilor lui de la școală; experimentă cu creioane, cu stiloul și cu cerneală și vopsele: el și tatăl lui împreună, amândoi cufundați în ceva.

Era întuneric când ajunseră acasă la tata. Gabriel avea impresia că tatăl lui voia să ajungă acolo cât mai târziu posibil. Era o casă mare care stătea să se prăbușească, feliată în duzini de camere mici.

— E o clădire veche nemaipomenită, plină de trăsături originale, zise tata. Valorează milioane. Camera mea e mansarda, din vârf.

Gabriel scoase un aparat de fotografiat din rucsac.

— Stai acolo, tată, lângă stâlpul ăla putrezit.

— Mai târziu. Dă-l la o parte.

— Tată?

— Dă-l la o parte, am spus... Ai putea să observi... sunt niște personaje ciudate aici. Ai învăța multe dacă ai sta de vorbă cu ele. E un pic cam ca în anii '60.

— Mișto.

— Da.

Tatăl lui vorbea despre anii '60 cu reverență, așa cum vorbesc alții despre „război”: ca o vreme de fapte mari și de încântare irepetabilă. Cumva, toate ferestrele de pretutindeni erau deschise și, într-o „clipă universală”, albumul favorit al lui Dumnezeu, *Sgt. Pepper*, era cântat pentru prima dată. Multe din propozițiile tatei începeau cu: „Într-o zi, în anii '60...”, precum „Într-o zi, în anii '60, când jucam Scrabble cu Keith Richards — el era un adversar deosebit de tenace și îi plăcea cuvântul «ridicol»...”

Gabriel se gândi că ar putea face un film despre tatăl lui, cu titlul: *Într-o zi, în anii '60*. Gabriel bănuia că tata fusese într-adevăr destul de tânăr în anii „'60” și că văzuse mai puțin din ei decât îi plăcea să spună. Dar taților nu le place să te îndoiești de ei; tații n-aveau umor când era vorba de ei înșiși.

În hol, tata zise:

— Acum, trage bine aer în piept, capul jos. Nu-i lift, îmi place s-o spun. Asta e o ocazie pentru o gimnastică de care ai mare nevoie.

Gabriel își ținu capul în jos, dar nu putu să nu observe că mocheta fără culoare de pe scară era ruptă și pătată. Când se uită în sus, văzu că pe fiecare palier erau toalete și dușuri umplute cu apă. În afara camerelor, bărbați cu barbă în halate, cu turbanuri, fesuri și căciuli păreau că vorbesc de la coadă la cap în limbi nedescoperite.

Tata îl urmă stângaci pe Gabriel, oprindu-se să se odihnească la fiecare cotitură. Avea un betesug sau „o rană de război”, despre care le spunea uneori străinilor că o obținuse în „lupta revoluționară de a face lumea un loc mai bun, cu mâncare gratis și marijuana pentru toți”. De fapt, „rana” lui avea o origine mai puțin nobilă, deși — pentru unii — mai amuzantă.

Când ajunseră în sfârșit în vârf și tata trebui să se oprească și să se sprijine de un perete umed scorjit ca să-și tragă sufletul, rămânând cu o urmă albă pe haină, Gabriel luă cheia tatălui lui și o introduse în broască. Dar

broasca era blocată și ușa era deja deschisă. Gabriel întinse mâna și aprinse lumina de deasupra capului.

— Un locșor călduț.

Respirația tatei părea că-i râcăie gâtul.

— Ar putea fi drăguț, nu? Ce zici?

Gabriel se uită în jur.

Tata nu era murdar, dar era genul care face curat într-o cameră în iulie și e surprins în decembrie că iar e murdară. Nu-i vorba că ar fi putut face mare lucru cineva din camera aceea.

Vântul bătu în fereastra care zăngănea, ca un animal care încerca să intre; chiuveta din colț era presărată cu scrum. Exista doar un pat acoperit de o plapumă și o pătură.

Gabriel nu se putu abține să se întrebe ce ar fi crezut Archie.

— Trăsături originale, hm? Ce e în camera cealaltă?

— Care cealaltă cameră? zise tatăl lui. Englezii nu încetează să vorbească despre proprietate. Prețul casei lor e prețul vieții lor. Și-ar vinde sufletul pentru o canapea. Ai văzut vreodată că țin eu la posesiunile materiale? Te întreb, Gabriel, de câte camere are nevoie un om?

— Ei, una de stat și una de ...

— Nu intra în detalii tehnice cu mine, băiete. Asta-i cea mai bună pe care am găsit-o la banii pe care-i am.

— Prietenii tăi au fost aici?

— Nu. Nici unul. N-am putut avea o petrecere cu cină, la drept vorbind. Totuși, am scris scrisori. N-am crezut, când eram mai tânăr, că o să sfârșesc aici. Nu-s din cale-afară de netot. Nu-mi pot explica nici măcar mie însumi cum se întâmplă asemenea lucruri.

— E în regulă, tată.

— E foarte tulburător sentimentul brusc că viața ta s-a terminat deja, că-i prea târziu pentru toate lucrurile bune care ți-ai imaginat că or să se întâmple.

— Nu e așa, tată.

— Nu. Am tot încercat să văd ruptura asta ca pe un început, dar camera asta mă tot face să mă gândesc că am mai fost aici.

— *Déjà vu* sau reîncarnare? zise Gabriel. Începi să crezi în ciudăţenii ...?

— Ce? Nu. Încetează. Aşa arăta totul când eram copil, înainte ca lumea să se schimbe un pic ...

— În anii '60?

— Da, zise tata.

— Mişto.

Probabil că hainele tatălui lui erau în dulap. Ca muzică, tata adusese câteva casete şi doar o chitară acustică, lăsându-şi celelalte instrumente la un prieten, de teamă să nu-i fie furate din cameră.

— Ce faci aici?

— Ce face cineva oriunde? Mă ştii: dacă am nevoie de un cântec, îl cânt. Acuma ar trebui să-ţi dau de mâncare, altfel mama ta o să mă acuze de... ceva incalificabil. Era îngrijorată că te lasă să vii aici?

Gabriel nu voia să-i spună tatălui lui ce spusese mama cu o seară înainte, când îl trezise ca să stea de vorbă despre ziua următoare. Tata nu-l „disciplinase” suficient pe Gabriel; Gabriel megea prost la şcoală din cauza exemplului rău al tatălui lui. Hannah fusese adusă ca să îmbunătăţească procesul de „disciplinare”. Dacă erau semne de înrăutăţire, aveau să fie luate mai multe „măsuri”; şi, dacă în timpul vizitei lui Gabriel tata începea să bea, „trebuie să mă suni”, îi zise ea, „şi o să te iau acasă. Dacă te deprimă sau e prea ticălos, sună-mă şi voi fi acolo”.

Gabriel zise:

— Nu chiar, tată. Cred că vrea să facă alte lucruri acum.

— Ca de exemplu?

— Nu-s prea sigur. Doar altceva.

— Bine, şi eu vreau tocmai asta de la tine. Hai să mâncăm, amice.

Pe singurul ochi de aragaz, Gabriel observase o conservă de ravioli desfăcută, neagră în jurul fundului și cu o lingură în ea, probabil caldă încă.

— Stai, zise Gabriel.

Scoase din geanta lui niște piuneze și prinse imaginea scaunului galben deasupra patului tatălui lui.

Regreta că era copia unui alt tablou; ar fi vrut să facă ceva original. O să facă ceva original.

Între timp, mergea scaunul galben.

Îi aduse aminte că voia să stea de vorbă cu tata despre „halucinații” și alte scene ciudate și coșmaruri care aveau loc în teatrul minții lui. Vedea acum că tatăl lui era și așa împovărat.

Gabriel termină de prins tabloul și observă că ochii tatălui lui erau la fel de umezi ca peretele.

— Magie, zise tata. Alte câteva așa și o să mă gâdil singur sub bărbie mai degrabă decât să-mi tai beregata. Ești bun cu mine, Îngeraș. Sper că, orice s-ar întâmpla, voi fi la fel cu tine. Cred că ar trebui să găsim un restaurant.

— Mișto.

— Nu mai spune asta!

La pizzerie tata nu mănâcă nimic, doar bău o bere și se uită la Gabriel, punându-i întrebări despre școală și prietenii lui. Gabriel nu știa dacă tatei îi pierise pofta de mâncare; se gândi că tata nu-și putea permite să mănânce.

Zise:

— Unde ai fost, tată?

— Da, scuze. Am încercat să-mi încep iar viața...

— De ce n-ai sunat? Am crezut c-ai devenit homosexual.

— Homosexual? Tata părea șocat. Apoi râse.

— Mi-aduc aminte că mi-ai spus că asta i s-a întâmplat tatălui prietenului tău Zak. Într-o zi s-a trezit și a hotărât că vrea să fie cu băieți. De ce mi s-ar întâmpla mie? N-a colecționat tatăl lui Zak întotdeauna ceainice? Și spui că nu știa că-i homosexual! M-a apucat vreodată pe mine

o nebunie din asta după ceainice sau după asemenea obiecte fanteziste?

Gabriel își aduse aminte de tatăl lui Zak, care își vopsize șuvițe blonde în părul lui rărit și purta tricouri albe strâmte cu un pachet de Marlboro vârat pe mânecă.

Zak și Gabriel fuseseră prieteni din prima zi de școală, când descoperiseră nu numai că le plăceau aceleași filme și același fel de muzică, ci și că păreau să aibă aceiași dușmani.

Părinții lui Zak erau cu stare; tatăl lui era editorul unei reviste de informatică și mama lui era ziaristă. Zak fusese trimis la o școală de stat mai degrabă decât la una cu taxă „din principiu”. Deși risca să nu primească nici o informație importantă la școală, cel puțin, se credea, pentru singura oară în viață, avea să se amestece cu oamenii obișnuiți, primind o educație pentru care aproape că merita să plătești. Alți câțiva copii se aflau în aceeași situație: părinții lor erau politicieni sau actori, sau conduceau cinematografe de artă din zonă în care Gabriel și Zak intrau gratis. Copiii aceștia erau terorizați pentru că erau „snobi”, de parcă ar fi dat de pomană sau credeau că fac o favoare școlii venind la ore, apărând la o lecție după ce mâncau de dimineață cu părinții lor și copiii altor celebrități în vreo cafenea la modă din Notting Hill unde modele, producători și vedete de cinema primeau primele lor telefoane din zi. Copiii cei duri știau că niște părinți în toate mințile — dacă nu erau uluitor de privilegiați sau perversi din punct de vedere politic — nu s-ar oferi de-a dreptul să-și trimită copilul la școală.

Zak nu fusese niciodată sărac. Nu știa cum este. Clasa mijlocie avea temeri diferite de ale celorlalți. Nu urmau să aibă niciodată nevoie disperată de bani; n-aveau să se prăbușească niciodată pentru totdeauna.

Uneori, Gabriel era privit la fel ca Zak. Deși nu se punea problema ca părinții lui să-și permită să-l trimită în altă parte, iar tatăl lui Gabriel nu venea la școală într-o mașină, ca alți câțiva părinți, ci pe bicicletă, așteptând

afară cu o țigară și un ziar pe care-l trăsesese dintr-un coș de gunoi, era încă privit ca o „vedetă rock” care cântase cu încă popularul Lester Jones. Era și ridiculizat, și admirat pentru lucrul acesta. Copiii cântau cântecele lui Lester pe terenul de joacă în spatele lui Gabriel.

Acum Gabriel zise:

— Purtai strasuri și machiaj.

— Bineînțeles că purtam! Eram un tip pop. Englezilor heterosexuali le place să poarte costume. Se numește pantomimă. Oricum, îl admir pe tatăl lui Zak.

— Da?

— Pentru că și-a schimbat așa viața. E un lucru important, nemaipomenit. E ciudat cum toată lumea pare că duce o viață de vagabond acum, în afară de cei din guvern, care trebuie să fie sfinți. Și de mine.

Spuse măreț:

— Am avut o slujbă.

— O slujbă? zise Gabriel.

— Mă surprinde că ești surprins. Am fost plătit bine — afară, în aer curat.

— Pentru ce?

— A fost doar o fantezie de-a mea. Gabriel, am fost un fel de hamal. Un curier pe bicicletă.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a părut foarte greu, foarte greu. M-am îmbolnăvit. M-a extenuat. Distanțele, traversând Londra, erau prea mari pentru mine. Habar n-aveam că orașul ăsta e așa de... ondulat.

— Cum adică?

— Al dracului de deluros. Am crezut că o să-mi explodeze pieptul.

— Te-ai oprit?

— M-am... prăbușit, într-un fel. Caut ceva pentru care ai mai multă nevoie de creier.

— Ca de exemplu?

— Nu pune atâtea întrebări. Cum merge filmul?

— Aproape e gata de filmare, minți Gabriel. Tot ce am de făcut acum este să strâng bani pentru o cameră video.

— Mi-ar plăcea să te pot ajuta. O să-ți fac rost de o cameră de undeva, promit. Avem nevoie de un dram — un dram de noroc. Spune-mi ce se mai întâmplă pe acasă.

— Avem o baby-sitter păroasă pe care-o cheamă Hannah.

— Știu. Am văzut că mă privea. Care a fost ultima ei slujbă, dădea drumul la gaz la Auschwitz?

— De fapt e imigrantă. S-a pierdut într-un vis urât. În cea mai mare parte a timpului nu știe unde este.

— Da, da, scuze. Și femeia asta lenevește în scaunele alea din piele pe care le-am luat la un preț bun? Sper că nu le-a zgâriat.

— Deloc. Mama le-a schimbat cu o canapea nouă.

— Le-a schimbat! N-ai încercat s-o oprești?

— Știi cum e când își pune ceva în cap. Afară cu ele! Tata se uită în altă parte. Gabriel zise:

— Acum e la lucru, ca ospătăriță. Știi și asta.

— A venit cineva?

— Poftim?

— În casă.

— Doar prieteni de-ai mamei — Norma, femeia aia grasă care spune întotdeauna: „Sărută-mă, prostule”. Și celelalte femei — Angie și celelalte — care poartă haine mari și prea multe eșarfe.

— Vreo persoană pe care n-o cunosc? Străini?

Gabriel scutură din cap.

— Nu, străini nu.

Tata își bău berea.

— Mi-e teamă c-o să-i fie greu să supraviețuiască fără mine acolo ca s-o îndrum. Când sună ca să-mi ceară un sfat, aş putea s-o refuz. O să înveți că femeilor le place să creadă că se descurcă fără noi. Dar noi le dăm...

— Ce?

— Hm... stabilitate.

Gabriel împinse farfuria la o parte.

— Nu mai vreau.

Tata termină el pizza și se șterse la gură cu mâneca.

— De ce te uiți așa la mine? zise Gabriel.

— În afară de păr, semeni atât de mult cu mama ta. Și vorbești ca ea.

— N-am ce-i face, tată.

— Nu, nu, firește. Haide.

Înapoi în cameră, Gabriel se așeză pe marginea patului. Uitându-se la chitara acustică a tatălui lui, avu sentimentul că tata n-o atinsese de ceva vreme.

— Tată, vrei să cânti?

— Nu cred. Cred că un X și 0 o să ne înveselească. Ți plăcea.

Gabriel își aduse aminte — parcă era doar cu câțiva ani după moartea lui Archie — că-l întrebasese pe tatăl lui:

— La ce-s bune cântecele?

— Printre alte lucruri, ne fac să ne simțim mai bine, îi răspunsese tatăl lui, când ne merge atât de greu.

Remarca aceasta îl făcuse pe Gabriel să înceapă să creadă în foloasele distracției.

Zise:

— Vreau să desenez un bărbat care cântă la chitară. E aici un tablou pe care vreau să-l copiez. Când cânti tu... mă concentrez mai bine.

— Da?

— Te rog.

Era *Chitaristul orb* al lui Picasso, înfățășând un tip tras la față, cu mâini și picioare lungi, cu fața albastră, care nu cânta la chitară, ci se odihnea trist peste ea.

În vreme ce Gabriel îl studia, tatăl lui întinse mâna după cutia de bere și după țigări și începu să cânte un blues cu ochii închiși. Cântă chiar și un mic solo de chitară, explicând în felul lui mișcător, dar inevitabil pompos, cum cântecul era unul din cele mai vechi din muzica modernă.

— Trebuie să te stabilești de-a binelea în adâncul tău când cânti blues.

— Da. Înțeleg.

Gabriel își deschise caietul de schițe și începu să deseneze. Uneori, când copia ceva, modifica tabloul original; de data aceasta îl înveseli pe chitaristul albastru, dându-i ochi și plăcere pentru ceea ce făcea.

Se auzi o bătaie puternică în ușă.

— Oprește-l! urlă cineva.

— Cine e? întrebă Gabriel.

— Oprește-l!

— Sunt nebuni, zise tata. Camera de alături. Un loc neobișnuit, plin de personaje nebune.

— Ne rugăm!

Gabriel zise:

— Din anii '60?

— Nu contează de când, zise tatăl lui. N-or să mai prindă secolul următor.

Urlă:

— „Rugați-vă mai departe, mămăicilor!”

Fața tatei începea să se încrețească. Când se auzi iar bătaia, lui Gabriel i se făcu teamă. Acasă, tatăl lui arunca prin jur farfurii, cărți și discuri, totuși nimic prea scump; putea să stea îmbufnat zile întregi sau să se plimbe furios pe străzi ore în șir. Făcea cinci pași în susul străzii și găsea pe cineva cu care să se certe. Dacă ar fi fost femeie, ai fi putut spune că-i isteric. În schimb, era considerat „capricios”, lucru care, din cauza nuanțelor lui „artistice”, din nefericire i se potrivea. Oricând i se spunea, își ridica gulerul și căuta o oglindă, un gest pe care Gabriel îl imita cu plăcere, de dragul mamei lui, spunând: „James Dean din Hammersmith.” Întotdeauna o amuza.

Totuși, cu Gabriel, tatăl lui se simțise aproape întotdeauna bine în pielea lui. Gabriel era lucrul de care fusese mereu mândru.

Tata își aruncă pe jos chitara, își scoase pantoful și lovi cu el în perete.

— Lasă-ne în pace! urlă, sărind în sus și-n jos. Dacă vrei să stăm de vorbă, hai să ne întâlnim pe hol, pizda mă-tii!

— Du-te dracului! strigă vecinul.

— Și tu, și tu! Caută-mă pe afară!

Gabriel încercă să-i distragă atenția tatălui lui.

— Uite ce-am făcut!

Ținea în sus caietul lui de schițe.

Tatăl lui se așeză, ținându-și capul în mâini. În cele din urmă se uită la desen și zâmbi.

— Frumos. Faci progrese. Hai să ieșim din cocina asta.

— Unde?

— Poate că ar trebui să ne uităm la televizor, hm? Câteva ore de stupiditate ne-ar putea calma. Îmi vibrează nervii ca niște coarde de pian.

— Păcat că n-am adus niște casete.

Ani de zile se uitaseră împreună la filme. *Absolventul* era unul din preferatele lor, cu o coloană sonoră care le plăcea. Și *Performanță* — ținut într-o carcasă simplă — Gabriel avea voie să se uite la el când nu era mama prin preajmă. Văzuseră de mai multe ori *Nașul* și cea mai mare parte din filmele lui Woody Allen, mai ales *Cânt-o iar, Sam*. *Vară cu Monika*, *Viața mea de câine* și toate filmele de Stan și Bran, ca și de Tarkovski, le știau pe de rost. Gabriel putea să repete dialogul în vreme ce era interpretat și lăsa filmele să meargă, cu sonorul dat încet, în timp ce-și făcea temele. Dacă fiecare cadru al filmului spunea o poveste, trebuia să se uite la ele de mai multe ori, până ce le știa. Apoi începea să imagineze scena cu propriile lui personaje, care spuneau dialogul lui.

Gabriel se uită prin cameră, întrebându-se dacă televizorul și video-ul erau ascunse într-un bufet.

— Unde-i televizorul?

— Jos. Nu-i televizor în camera asta. Ar fi ceva în plus. Ce-i în plus e afară. Ce-i în plus stă bine afară.

Într-o cameră plină de fum de la parter, se uitară la un program despre aranjarea unei grădini, împreună cu câțiva străini preocupați care se holbau la televizorul prins de un braț de fier care ieșea din perete.

Nu trecu mult și pe Gabriel începu să-l doară gâtul de la atâta uitat în sus.

— Plictisitor, era gata să spună Gabriel, când observă că tatăl lui nici măcar nu se uita la ecran, ci, ca și în cazul celorlalți bărbați, părea că nu mai poți vorbi cu el.

Un bărbat îmbrăcat într-un halat alb lung și papuci care se răsuceau la vârf ca niște semne de întrebare veni la ușă.

— La telefon.

— Tată.

Gabriel îi trase un ghiont tatălui lui, care se uita lung la bărbatul cu gluga trasă peste ochi.

— La telefon, repetă bărbatul.

— Cine e? se întoarse tata spre Gabriel. Nu că aș ști pe cineva!

— Poate că-i mama, zise Gabriel.

— Ce-o vrea? Să te controleze? Ți-e bine aici, nu? Nu-i așa că am avut grijă de tine?

— Da, zise Gabriel.

Bărbatul zise:

— Lester.

Tata se ridică.

— Lester? Ai zis Lester?

— Da. Cred că am zis numele ăsta de mai multe ori.

Tata îl apucă de braț pe Gabriel.

— Gabriel, băiete, e Lester — Lester Jones e la telefon pentru noi — chiar acum!

Gabriel îl urmă pe tatăl lui până la ușă și se uită cum o ia în sus pe hol. „Rana lui de război”, pe care, lucru ciudat, o dobândise de fapt când era cu Lester, se vindecase în chip miraculos.

De la ușă, Gabriel îl urmări pe tatăl lui care vorbea însuflețit cu Lester. Observă că bărbatul care-l chemase

pe tata la telefon nu plecase, ci îl privea și el pe tatăl lui, de la celălalt capăt al holului.

Tata termină de vorbit și puse receptorul la loc.

— Gabriel — începu el.

Bărbatul cu papuci răsuciți se duse la tata, îl apucă de umeri, îl împinse în perete și îi flutură degetul în față. În vreme ce bărbatul îi vorbea, tata se zbătu și îi lovi urechea. Când trecu altcineva, bărbatul îi dădu drumul.

Pentru o clipă, stătură acolo, mormăind unul la altul. Gabriel era gata să-l atace pe bărbat cu pumnii și picioarele; tata îi porunci să stea acolo unde era.

— Nu-i spune mamei de asta.

Alb la față și tremurând, tata îl împingea pe Gabriel.

— Doar o să-și facă griji. Promiți?

— Bine. Dar ce voia?

— Las-o baltă! Ascultă: a dat norocul peste noi. Știam eu că așa o să fie. Era Lester la telefon! Lester — care vorbea cu mine!

Când tata se simțea bine, vorbea de vremea în care cutreierase lumea, cântând la chitară bas pentru Lester Jones în Leather Pigs, cu mai bine de douăzeci și cinci de ani în urmă.

Deschidea o cutie de pantofi plină de fotografii și imagini tăiate din reviste și din ziare, cu el și Lester împreună. Pe atunci Lester era una dintre cele mai mari vedete pop din lume, era idolatrizat și urmat de milioane de fani în zeci de țări, cântecele și stilul erau imitate de multe alte trupe. Ca majoritatea eroilor pop, Lester prezenta ca ingrediente esențiale tandrețea și violența, și nu era complet nici băiat, nici fată, schimbându-se încontinuu în vreme ce se exprima și se pierdea în diferite deghizări.

În lumea aceasta dinainte ca Gabriel să se nască, oamenii făceau lucruri mai ciudate decât păreau acum. Pe tata îl distra să se laude că „se ducea la culcare în Memphis și se trezea în San Francisco”. Purtase un costum argintiu descheiat în față ca să arate un piept păros pe care sălta un medalion greu. Avea umeri cu pernțe pe

care se odihnea părul lui creț — atât de bogat, încât Gabriel se întreba de unde făcuse rost de perucă — și fard de ochi închis la culoare, aplicat doar „aproximativ”, precum și ceva care semăna cu cerceii bunicii lui. În picioare, inevitabil, tata purta cizme cu tălpi înalte.

Mama, care tocmai părăsise școala de artă, îi ajuta la costume. Așa se întâlnise cu tata, ea, în genunchi, măsurând partea interioară a piciorului pentru o pereche de pantaloni din satin roșu, deși el ceruse doar o jiletcă pestriță.

Pantofii cu tălpi înalte, Turnurile acelea Eiffel ale încălțăminteii cu lumini intermitente în tocuri, fuseseră cu ghinion. Lester și Leather Pigs cântau o gigă în nordul Finlandei. Era întuneric pe scenă și Rex, care se aprinsese peste măsură când o femeie din public își dezgolise pieptul, încercă un tremurat imprudent. În mod normal, când era pe scenă, nu se mișca deloc; Lester făcea asta din plin pentru toată formația.

Deodată, Rex își luxă glezna. În vreme ce se zbătea să-și păstreze echilibrul, văzu că Lester îi zâmbea, imaginându-și că Rex dansa. Rex se prăbuși de pe cizmele lui cu tălpi înalte și se pomeni zvârcolindu-se pe podeaua scenei ca o insectă rănită. Niște fani care se urcară pe scenă alergară imediat la el. Dar, în loc să-l ducă repede la spital, încercară să-l reazeze pe Rex astfel încât să completeze giga, sprijinit ca o podoabă sfărâmată între două microfoane.

Se constată că piciorul și glezna lui Rex erau rupte. Fanii sugerară ca pentru restul turneului Rex să fie susținut de un ham suspendat de tavan, cam ca o marionetă. Rex n-a fost de acord cu o asemenea umilire; în vreme ce formația termină turneul, el se întoarse acasă.

Până să se vindece Rex, Lester se apucase de un stil de muzică diferit: cu pantofi mai joși, cu melodii mai potolite și cu păr mai închis la culoare. Când Rex îl imploră pe Lester să-l lase să-l însoțească iar, Lester insistă că voia

un sunet diferit și muzicieni mai puțin hirsuți. Rex se oferă să-și radă corpul, dar nu mai lucră niciodată cu Lester.

Tata văzuse cum se cântă o gigă întâi în adolescență. Nu trecu mult și începu și el să cânte live. Îi plăceau teama și nerăbdarea de a merge pe scenă cu o formație, și zgomotul mulțimii, și adorația din partea ei. Îi plăcea să vadă orașe și săli de concert diferite. Începu să înțeleagă nevoia actorilor de a juca; știa, de asemenea, că nu făceau niciodată același lucru în fiecare seară. Credea că publicul înțelege că lucrurile pe care le cânta el erau diferite, sau dificile, sau ironice, sau erau doar ce se cerea atunci.

După o gigă bună aveau loc petreceri și nebunii din spatele scenei. Tata spunea că pe atunci îți erai propriul drog, iar intoxicarea dura mai multe ore, deși nu trecea mult și trebuia s-o repeți. Tata crezuse că viața lui avea să fie o existență de „marinar”, izolată de complicațiile abrupte ale lumii de fiecare zi, precum datoria de a pregăti de mâncare sau de a stabili relații care supraviețuiau la lumina zilei.

După accident, merse, vreme de un an, în turneu cu Charlie Hero, un urmaș de-al lui Lester Jones a cărui muzică semăna cu a lui Jones. Dar tata îmbătrânea. În formațiile cu care cânta, deși adesea era cel mai bun muzician, era pus să stea la marginea scenei, în umbră, unde îi era frig și trebuia să poarte șosete groase; n-a fost filmat pe casete, pentru că era prea urât și, în cele din urmă, n-a mai fost deloc luat în formații.

Înainte de accident, tata era cunoscut ca Fred cel Stabil. Spre deosebire de mulți muzicieni, rareori bea sau folosea stimulente. Dar după aceea era cunoscut ca Rex Neobositul. Lumea spunea că nu mai putea să stea iar în picioare neajutat, fără o băutură în mână.

După telefonul de la Lester, tata cumpără niște beri ca să sărbătorească. Iar se grăbiră să urce pe scări și se întinseră împreună în patul de o persoană.

— Îmi place un pat tare, zise tata.

— Ne face bine la spate.

— Chiar așa.

— Tată, îți curge sânge din ureche.

Gabriel aduse un prosop ud și spălă urechea tatălui lui.

— Acum stai nemișcat.

— Chiar era Lester Jones. A primit scrisorile mele.

— Îi scrii?

— Dintotdeauna. Am stat în închisoare cu managerul lui într-o noapte. Îl țin la curent pe Lester cu ce se întâmplă în lumea reală și așa mai departe.

— Dar tu cum știi?

— Nu fi obraznic.

— Nu știam că-i scrii.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine. Mă duc în cafenele cu ceilalți oameni bătrâni și pur și simplu scriu orice. Copiii văd doar o mică parte din părinții lor.

— O, zise Gabriel. O să mă șochezi? Ar trebui să merg la un psihiatru?

— Am trecut prin asta, amice. Când înnebunesc părinții, își duc repede copiii pe canapea. Nu asta i s-a întâmplat lui Zak?

— Mda, când babacul lui a ieșit — la o masă de prânz, duminica —, Zak a fost trimis la un tip care i-a pus întrebări scârboase și i-a spus să se exprime.

— Și el s-a exprimat?

— Atât de bine, încât mama lui i-a interzis să se mai ducă și i-a spus psihiatrului să vadă un psihiatru. Ea crezuse că asta o să-l facă pe Zak bun, nu rebel.

Tata râdea.

— Din fericire pentru tine, noi nu ne putem permite chestia asta ciudată. Și tu ești un copil frumos, Îngeraș.

Continuă:

— Lui Lester i s-a cerut să lucreze la autobiografia lui. Singura problemă e că are capul plin de găuri. Tot ce-am pierdut eu e părul. Lester are nevoie să i se aducă aminte ce tovarăși apropiați eram și cum l-am ajutat să facă

înregistrările alea. Acolo-i vorba în parte de sunetul chitarei mele. Eu sunt cel care i-a spus să fie îndrăzneț. „Mergi mai departe”, spuneam tot timpul. „Fii cât de nebun poți.” Întotdeauna mi-aducea aminte de Orson Welles.

— Poftim? Adică tânărul Welles sau bătrânul? Când o să-l vezi?

— Când o să-l *vedem*, vrei să spui?

— Mă iei și pe *mine*?

— Măine dimineață.

— Trebuie să merg la școală.

Tata șovăi.

— Ai făcut mai mult decât destulă școală. Lester e mai important decât algebra. Promite-mi că n-o să-i spui mamei.

Tata începu să răsucescă o țigară.

— Nu-i spune nimic despre mine, decât că mai zvâcnește încă viața în bătrânul tău tată.

Cu doi ani în urmă, toți trei merseseră să-l vadă pe Lester cântând pe un stadion de fotbal. El, mama și tata petrecuseră ziua căutând prin cutii ca să se îmbrace în haine „Lester”, haine din anii '70, strasuri și machiaj, aplicat de mama. Firește, Lester intră pe scenă purtând un costum închis la culoare, deși purta pantofi cu tocuri înalte. Pe Gabriel îl duruse să-l vadă pe tatăl lui printre traficanți de bilete și o mulțime isterică, una care tot împingea, până la glezne în gunoiul de pe podea, înconjurat de oameni care purtau tricouri cu fața lui Lester pe ele, știind că tata ar fi putut cânta rock pe scenă.

— Tată, poți să-mi spui cine era bărbatul ăla?

— Care bărbat?

— Cel care te-a împins în perete. Ce voia?

— Nu întreba. Vrea... doar bani. A fost destul de bun și m-a împrumutat cu ceva acum câteva zile, când mergeam pe bicicletă pentru companie. Am crezut că o să pot să i-i dau înapoi.

— Și o să-i dai?

— Cred că acum o să ne fie bine.

— Cum?

— Lester o să aibă grijă de noi. Sunt sigur de asta. În câteva săptămâni o să plec de aici. Poate în câteva zile. O să trăim pe picior mare! Mă gândesc să te duc un pic la New York.

— New York!

— Intrăm în zona de distracție! Acum haide să intrăm în patul ăsta.

Gabriel și tatăl lui se dezbrăcară până la chiloți și intrară în pătuț. Copil, lui Gabriel îi plăcea să doarmă ghemuit între părinții lui; trebuiseră în repetate rânduri să-l pună iar în patul lui rece. Acum i-ar fi plăcut să aibă propriul lui pat, pentru că printr-un sughiț, un vânt și o zmucitură, tatăl lui trase plapuma peste el, nedându-și seama că lui Gabriel îi rămânea să se acopere doar cu un cearșaf subțire.

Tatăl lui era încântat, întrebându-se cu voce tare dacă Lester i-ar putea oferi o slujbă în formația nouă cu care mergea în turnee; sau poate că voia să audă unul din cele mai noi cântece ale tatei sau chiar să scrie unul cu el. Tata devenea visător după ce fuma ceva.

Apoi tata începu să-și imagineze tipul de apartament — într-un bloc elegant, cu portar — pe care l-ar cumpăra cu banii obținuți din afacerea asta.

— Lucrul pe care mi-l doresc e ca într-o zi, zise tatăl lui, tu și cu mine să stăm iar împreună.

— Vrei să spui că te gândești să vii acasă?

— De ce? Mama tot spune că vrea să mă întorc?

— Nu tocmai.

— Vezi. Ceea ce vreau e propriul meu loc și să vin acasă după ce-am cântat undeva, știind că tu ești acolo uneori, fiule. Abia aștept.

Gabriel încercă să-l îndepărteze pe tatăl lui de aceste speculații aducând vorba de muzică.

Nu trecu mult și tata început să „monologheze” despre Beatles, Jimi Hendrix și Doors; despre muzică soul și

Aretha Franklin, Nina Simone și Supremes. Vorbea despre cum funcționau împreună versurile și muzica și despre contextul cultural și politic al muncii.

Când în cele din urmă tatăl său adormi, mormăind încă despre cum alămurile de pe un disc sunau mai bine decât pe altul, Gabriel putu în sfârșit să se relaxeze. Se gândi la pictură și la Degas și apoi la fetele lui Degas. Nu putea să doarmă din cauza unei erecții. Se masturbă repede — având grijă să nu-l stropească pe tatăl lui — și se strecură afară din pat.

Auzi uși trântite în adâncurile casei; cineva râse multă vreme; avu impresia că aude cum se sparge o fereastră și un șobolan care zgâria în spatele plitei; văzu, sub ziar, colțul unei reviste pornografice mototolite și citi cuvintele „dincolo de melancolie”. Se gândi la doi băieți ale căror mame erau moarte, Lennon și McCartney, în camera din față a lui Paul, care scriau cântece toată după-amiaza, cu chitarele în poală, dorindu-și să fie cei mai buni. Îi șopti lui Archie, dar nici măcar el nu răspunse.

Toți dorm; toți sunt în siguranță. Nu și Gabriel, nu în seara asta, cu atâtea lucruri la care să se gândească.

Deschise fereastra, termină țigara tatei și o aruncă jos, în stradă, uitându-se cum se împrăștie și se sting în întuneric scânteile mici.

Stând pe pervaz, lângă laptele și adidașii tatei, și uitându-se afară peste West London, își luă caietul de schițe și creioanele și-l desenă pe tatăl lui care dormea cu gura deschisă, cu sforăituri mici, ca baloanele, care îi ieșeau din gură în camera rece. Între timp, în orașul acesta, nu departe, Lester Jones trăia și respira, gândindu-se la Rex. Măine avea să-i vadă pe amândoi.

Capitolul trei

Gabriel se trezi singur, trase perdelele de plasă murdare și frecă o porțiune de fereastră. Era o zi strălucitoare, luminoasă.

Se gândi că tata se trezise de dimineață ca să se spele și să se bărbierească înainte de a sta la coadă în fața băii. Se deschise ușa și tata intră în cameră cu ceai și pâine prăjită rece, pe care Gabriel o mănca repede, stând pe pat.

Gabriel aproape că uitase numeroasele gemete grele, tușituri, bolboroseli și autocritici mormăite cu care începea tatăl lui dimineața. Apoi Gabriel își strânse lucrurile în vreme ce tata își tăia favoriții cu niște foarfece boante într-o oglindă aburită. Gabriel observă că mâinile tatălui lui tremurau. Euforia pe care o avusese tata cu o seară înainte fusese înlocuită de neliniște — tot se trăgea de nas și de urechi și scotea afară limba ca o șopârlă.

Holbându-se în oglindă, spuse deodată:

— Uite, am și coșuri. Aici, sub nas, o grămadă. Aproape că am ieșit la pensie și am mai multe coșuri decât tine.

Tata îl făcea pe Gabriel să fie încordat.

— Parcă am merge în vizită la rege sau la prinț, zise el.

— Da, atâta doar că Lester și-a obținut locul prin munca lui, mai degrabă decât a altcuiva. Când te gândești că o persoană poate trăi ca el.

— Ce vrei să spui?

— Ca un om liber. Poate să cumpere o casă în orice oraș din lume. Poate să se uite la ghețari și la deșerturi oricând

vrea. Poate să aibă o întâlnire cu orice persoană. Savanți, muzicieni și psihologi aleargă la el dacă le-o cere. Și de ce?

— De ce?

Gândindu-se bine, tata îi spuse că Lester avea lucrul pe care-l dorea toată lumea, ceva mai rar decât rubinele sau chiar abilitatea de a face bani, forța din centrul lumii care făcea să se întâmple lucruri prețioase și importante. Și anume imaginația sau talentul lui. Acesta era darul lui.

Nimeni nu știa, nici măcar acum, de unde veneau și cum funcționau asemenea abilități sau o asemenea putere. Asemeni dragostei, nu putea fi forțată, închisă într-o sticlă, transferată sau analizată. Cu siguranță, oricine ar putea să-și dea seama cum s-o producă sau s-o mărească ar fi mai recompensat decât oricare altul din istorie. Cum să nu fie tata și Gabriel intimidați?

— Ce s-a întâmplat, tată?

Tata se uita de sus în jos la Gabriel.

— Bagă-ți cămașa în pantaloni. Nu puteai să-ți aduci niște haine mai bune?

— Am venit doar ca să te văd pe tine.

Tata îl trase de păr pe Gabriel.

— Nici măcar nu ți l-ai pieptănat?

— Nu-l ating niciodată, știi doar. Sunt superstițios!

— Piaptăna-l! zise tata.

Gabriel cufundă pieptenele tatălui lui în încâlceala blondă și se uită în sus.

Tata zise:

— Dar nu arată deloc altfel!

— Lasă jos țigara aia, zise Gabriel. Ce-ar zice mama? Întotdeauna mă avertizează împotriva chestiei ăsteia.

— Ai dreptate, zise tata, ascunzând-o la spate. Cred că ar trebui să plecăm.

Scoaseră bicicleta tatei de unde era legată cu lanțuri de niște șine în apropiere și Gabriel se cocoță pe ghidon, cu geanta în spate. Întotdeauna se suise pe bicicleta tatei sau îl urmase pe a lui.

— Drept înainte până dimineața, anunță Gabriel, așa cum îi plăcea când ei doi porneau la drum împreună.

— Pregătește-te să-ți pierzi mustața! îi răspunse tata.

Gabriel era greu acum și tata trebuia să stea în picioare pe pedale cu capul sus, ca cineva care încearcă să se uite la distanță. Gabriel se gândi că ar fi progresat mai rapid dacă ar fi făcut schimb de locuri, dar nu era un moment bun ca să riște descurajându-l pe tatăl lui.

Înaintară prin trafic până ajunseră într-o parte mai puțin sărăcăcioasă a orașului, în care mașinile erau mai rapide, clădirile mai arătoase și oamenii îmbrăcați în haine care li se potriveau, aveau tunsori moderne și corpuri scumpe.

Tata legă bicicleta de un stâlp de iluminat de la capătul străzii. Apoi merse pe jos sau „o luară la picior”, cum zicea tata. Tata nu voia să fie văzut venind acasă la Lester pe o bicicletă rablagită, deși Gabriel se întreba cine exact își imagina tatăl lui că ar putea să-i vadă. Nu credea că Lester o să stea pe stradă în afara hotelului.

— Țasta-i locul. Fața tatei luă o expresie mirată. Uite. Acolo. Ți-am spus.

Gabriel urmări privirea tatălui lui în susul drumului. Era o mulțime pe trotuar în fața a ceea ce presupunea el că era hotelul lui Lester.

— Haide, îi zise tatăl lui. Să mergem.

Gabriel observă, în vreme ce se apropiau, că mulțimea era formată din mulți bărbați și femei de vârste diferite care purtau haine pe care Lester le lansase cu mai bine de douăzeci de ani înainte, de parcă Dumnezeu desenatorul ar fi pus ca Lester să fie urmărit, pe viață, de imitații batjocoritoare care să-i zgândărească mândria.

Mai puțin ciudat, dar mai amenințător, era un fel de grup de fotografi cu seturi de echipamente după ei, din care unii stăteau pe cutii ca să aibă o priveliște bună către ceea ce părea a fi un zid de cărămidă.

Deși tata era la fel de surprins ca Gabriel de toate astea, îi plăcea și lui.

— Așa era și pe vremuri, băiete. Se apropiau. Oriunde mergeam, erau mulțimi de oameni care ne făceau cu mâna și strigau și voiau să ne atingă.

— Și pe tine?

— Și pe mine, mă tem că da, blegule. Am avut succes când eram prea tânăr. La douăzeci și cinci de ani aveam tot ce poate folosi un copil și multe pe care un copil nu le putea folosi.

Gabriel și tatăl lui șovăiră la marginea mulțimii. Fotografii se întoarseră și se holbară la tatăl lui Gabriel, cu aparatele Nikon și Canon ridicate, cu lentilele proiectate în afară.

— Mă iertați, zise tata.

Nu se mișcă nimeni. Urmă o pauză nedumerită.

— E cineva important? întrebă o voce.

— Este? Este? ziseră alții.

— Nu, nimeni, sună răspunsul autoritar, în cele din urmă.

— Nimeni, zise cineva, în ecou.

— Nu, nimeni.

Un oftat de dezamăgire trecu prin adunare.

— Suntem cineva.

Tata își puse mâna pe brațul lui Gabriel. Șopti:

— Dacă ne întreabă cineva ceva... spui „Nu comentez”. Da?

— Nu comentez, repetă Gabriel.

— Așa. Și când chiar îl vedem... pe Lester?

— Da?

— Nu spui mare lucru.

— Nu vorbesc?

— Ei, un pic.

Tata avea pe piele broboane de sudoare ca pereții din camera lui.

— O, Doamne, gemu el. A trecut multă, multă vreme!

— Țasta-i hotelul?

Gabriel vedea doar un zid lung, întunecat, înalt, cu o uşă verde fixată în el. Încuietoarea din alamă avea forma unui cap de maimuţă.

— Sigur că ăsta e.

Trecură prin mulţime. Gabriel observă că fanii aveau faţa lui Lester, uşor remodelată, de parcă Lester le-ar fi lăsat moştenire feţele lui vechi, pentru că nu le mai folosea.

— Nu comentez, îngână tata.

— Nu comentez, murmură Gabriel.

Nimeni nu-i întrebase nimic.

Se deschise uşa, un bărbat îmbrăcat în gri o ţinea pentru ei.

— Harold Steptoe? zise tata.

— Harold vă aşteaptă, zise bărbatul.

Tata îi şopti lui Gabriel:

— Ăsta-i numele pe care-l foloseşte întotdeauna în hoteluri Lester.

Fură conduşi peste prag şi uşa se închise în spatele lor.

Gabriel, cu tatăl lui lângă el, se pomeni că stă într-un loc aproape gol.

Se lăasă o tăcere adâncă în hotel; locul era aşa de elegant, încât părea că nimic nu distruge austeritatea rafinată a nimicului aşezat pe nimic, în afară de — pe un raft invizibil — o vază albă care conţinea o singură floare albă.

La distanţă, persoane mititele în pijamale cenuşii şi papuci începură să se îndrepte încetişor, ca nişte mandarina chinezi care ieşeau din hipnoză.

Una dintre ele, o tânără, înaintă spre ei.

— Lester vă aşteaptă, zise ea, sosind palidă, cam fără suflare şi mai în vârstă decât în momentul în care pornise. Pe aici.

Pe când o urmau, Gabriel se gândi cât de uşor ar fi fost să dispară într-o asemenea întindere de nulitate, până ce îşi dădu seama că ea îşi croia drum urmărind un şir de pietricele gri de pe jos. Apropiindu-se de un zid alb

simplu, o luă brusc la stânga și trecu pe sub o boltă, traversând un coridor unde din loc în loc văzură bodyguarzi în negru, care-l apărau pe Lester de nebuni care voiau ca el să fie un zeu.

Fata bătu la o ușă și apoi plecă.

Le deschise chiar Lester, care purta un kimono din mătase verde.

El și cu Rex se îmbrățișară.

— Ce-ți face glezna?

Lester îi luă în cameră. Se întoarse spre Gabriel.

— Ți-a spus Rex cum s-a întâmplat?

— De multe ori.

Tata începu să sară în sus și-n jos într-un picior.

— S-a vindecat de tot! Sunt puternic ca o girafă! Uite! Sunt gata iar să plec în turneu!

Gabriel îl luă de mână pe tata, ca să-l liniștească.

— Bine, zise Lester. Eu nu sunt!

Avea fața ascuțită și luminoasă ca un tăiș; avea un ochi căprui și unul albastru, cu licăriri galbene prin el.

Gabriel văzu, în cealaltă cameră, o femeie tânără, cu picioarele goale, care stătea la o oglindă, în timp ce doi bărbați în saronguri portocalii, cu gurile pline de agrafe, îi mângâiau părul.

Lester îl conduse pe tata la o masă din colț.

— Lasă-mă să profit de creierul tău cu viață lungă, maestre, zise el. Încerc să scriu un fel de memorii. Trăsniții pe care i-am chemat aici din trecut și-aduc aminte pentru mine! Acum...

Vorbiră despre vremurile vechi și Lester își luă notițe. Gabriel își scoase caietul de schițe și continuă să lucreze la portretul tatălui lui pe care-l începuse cu o seară înainte.

Se tot uita la Lester, pe furiș și nu chiar pe furiș.

Cum putea să scrie cântece ale căror versuri le știau oameni din toată lumea? De ce continuau oamenii să-i cumpere discurile? De ce, când cânta live, oamenii stăteau la coadă toată noaptea ca să-l vadă? Cum dobândeau

oamenii asemenea puteri? Oare secretul se găsea în părul lui Lester, care cu siguranță era nemaipomenit și vopsit într-un roșu rubiniu? Sau magia se găsea oare în degetele lui albe, lungi, subțiri, cu unghii rotunde, curate?

Între timp, Lester ascultă amintirile tatei, sprijinindu-se întâi în față și apoi din ce în ce mai în spate. Tata începuse o povestire despre o noapte petrecută într-un oraș din nord în care era implicat cineva care vomase peste valiza lor. Lester, care părea el însuși că izbucnește în interior, căuta inspirație.

— Hei, hei! zise el deodată. Ascultă, Rex. Știi, tocmai am terminat un disc nou. Cred că-i cel mai bun din câte am făcut în ani de zile.

— Știu tot ce ai făcut. Abia aștept să-l aud pe ăsta, zise tata.

— Vrei să-l auzi chiar acum?

Tata părea confuz.

— Nu înainte să fii gata. Oricum, continuă el, Plucky, Twang chitaristul și cu mine tocmai trăseserăm la motelul ăsta și o provizie de iarbă supermișto fusese livrată...

Lester zise:

— Niciodată n-am fost mai pregătit. Am o casetă — chiar aici!

Introduse caseta într-un aparat mic de pe masă.

— Nu există listă cu melodiile.

Apucă o bucată de hârtie.

— Știu ce-o să fac: O să scriu titlul cântecului și tu o să-ți așterni gândurile dedesubt.

— O idee nemaipomenită.

Tata începea să fie iritat, dar ce putea face?

Lester îl lăsă pe tata lângă casetă, sugând capătul unui creion, și își făcu drum spre Gabriel. Ceea ce nu era ușor, pentru că podeaua abia se vedea din cauza unor coli de hârtie de dimensiuni diferite acoperite de mazăgălituri, desene, însemnări și poeme în multe culori.

Gabriel își amintea, din ce vorbise cu tatăl lui, că Lester fusese pictor înainte de a fi o vedetă pop, și continuase să picteze și să expună.

— Mesele nu-s suficient de mari pentru mine, zise Lester. Prefer podelele, pe care pot să ajung la lucruri.

Gabriel simți că ochii de culori diferite ai lui Lester erau ațintiți asupra lui.

— Ce voiai să spui?

Gabriel roși.

— Mă gândesc că-mi aduce aminte de dormitorul unui copil.

Se așteptă ca Lester să se simtă jignit. De-a curmezișul camerei, Gabriel văzu cum fața tatălui lui se strâmbă de stânjeneală și teamă.

Lester râse.

— Da, am fost crescut spunându-mi-se să fiu curat, dar am fost în stare să mă învăț să fiu murdar și dezordonat, zgomotos și gălăgios. Mi-a luat ceva! Băieții buni nu dobândesc nimic! Asta fac ca să-mi câștig pâinea — acopăr bucăți de hârtie. Uite, uite!

Lester se așeză în genunchi și arată o coală de hârtie.

— Am găsit creioanele astea noi. Asta am făcut azi noapte.

Gabriel zise:

— Dar asta fac și eu.

— Ce vrei să spui?

Gabriel sări și aduse caietul de unde-l pusese.

— Uite.

Lester se uită la desen.

— Ce mai ai acolo?

Gabriel îi dădu cartea. Lester se uită la ea, pagină cu pagină.

Gabriel îi explică:

— Ca și tine, am scris pe desene. Unele din ele sunt fotografii.

Îi arată o pagină lui Lester.

— Am desenat narcisele astea pentru tata și le-am pus lângă fotografii. Apoi am scris de-a curmezișul lor poeme despre narcise în culori diferite, astfel încât tata să știe ce vreau să spun. Totul a funcționat împreună în mintea mea ...

— Ai pus totul laolaltă în desen.

— Da.

Lester continuă:

— Scriu cântece, dar nu știu cum. Când îmi vine o idee, o scriu și o introduc în cântec. Ce altceva face imaginația decât să vadă ce nu-i aici?

— Am multă, zise Gabriel. Uneori mă gândesc că înnebunesc cu toate chestiile care-mi vin în minte.

— O, toată lumea e nebună. Dar unii oameni pot face lucruri interesante cu nebunia lor.

Lester se uita la Gabriel.

— Ești talentat, îi zise. Ți-o spun eu — și acum o știi pentru totdeauna. Ascultă-mi vocea și du cu tine cuvintele astea oriunde ai merge.

— Nu știu. Doar stau jos în fiecare zi și încep.

— Așa se face. Talentul poate fi un dar, dar tot trebuie cultivat. Imaginația e ca un foc sau ca un cuptor; trebuie să fie întreținută, hrănită și îngrijită. Un lucru îl aprinde pe altul. Ține-o tot așa.

— Chestia e, zise Gabriel roșind, că am copiat alți artiști. Nu știu de ce... mă inspiră, presupun. E greșit?

— E important ce faci cu obiectele furate. Dacă iei un lucru și-l folosești, atunci merită. Dacă doar îl copiezi și rămâne la fel, atunci n-ai făcut nimic.

Gabriel era încântat.

— Cum începeți?

— Așa.

Lester luă un creion și trase pe hârtie o linie, urmată de altă linie. Scrise un cuvânt; urmară mai multe cuvinte.

— Nu poți să determini un vis sau o erecție. Dar poți să intri în pat, zise el. Pun pe hârtie orice chestie nebunească

atunci când îmi vine în minte. Porci sălbatici, fauni, chitare, fețe... în vis se fac cele mai nebunești conexiuni! Dacă știu unde merg, cum o să mă pierd pe drum? Când fac asta dispar. Nu mai sunt acolo. Nu știu cine sunt. Desenez și cânt ca să mă pierd. Dacă nu-s pierdut, cum pot să fac ceva? Așa trăiesc de două ori. Trăiesc în lume, apoi în memorie și imaginație. Dacă ascuți muzica cea mai bună precum *Strawberry Fields* sau *Così Fan Tutte*, sau citești cele mai bune cărți, precum *Hamlet*, o să vezi cât de ciudate, aproape supranaturale și onirice sunt.

Lester continua să scrie, să coloreze și să schițeze, în vreme ce mâna albă îi dispărea în pagina albă.

— Lucrați repede.

— Cât de repede pot, zilele astea, zise Lester, ca să rămân departe de șuvoiul crescând de plictis.

Ținându-și fața aproape de a lui Gabriel, Lester începu să vorbească despre el însuși ca tânăr, înainte să fie cunoscut sau să aibă succes, și despre cât de greu i-a fost să creadă în el însuși când nu era nimeni s-o confirme. Aceasta era perioada cea mai dificilă pentru orice artist.

După un timp, Gabriel își dădu seama că tatăl lui se uita la ei de-a curmezișul camerei. Gabriel fusese atât de absorbit, încât nu știa cât timp trecuse.

Tata se ridică de parcă ar fi tresărit dintr-un vis.

— Ție cum ți s-au părut, Rex? zise Lester.

— Ce?

— Melodiile noi? Lucrez la ele de multă vreme. Voiam să fie într-adevăr bune. Sunt un progres, nu? La fel ca înainte, dar suficient de diferite, nu crezi? M-am săturat de cei care spun că nu se ridică la nivelul celor pe care le-am compus când aveam douăzeci și cinci de ani. Spune-mi.

Gabriel era surprins să vadă cât de temător era Lester, de parcă ar fi fost primul lui disc.

Tata păru că se scutură.

— La fel de bune ca orice ai compus. Dacă nu chiar mai bune. Ce sunete! Da!

— Mulțumesc.

Lester luă bucata de hârtie, se uită la ea și o întoarse.

— N-ai scris nimic.

— Nu, nu. Am fost prea uluit.

— De ce melodie mai exact?

— De toate... toate m-au uluit.

— A treia melodie — cea cu trompeta și apoi cu pianul ăla dezlănțuit — e preferata mea, zise Lester. Ție care-ți place?

Lester se uita la Rex.

Tata șovăi.

— Mi-au plăcut toate. A doua, a treia. Mai ales a patra. Dar cred că a cincea a luat caimacul. Și eu mai scriu. Nu vrei să auzi unul din cântecele mele noi, din întâmplare?

— Dacă aş avea timp...

— Desigur. Oricum, nu mi-am adus chitara. O să-ți trimit o casetă la locul știut.

Îi întinse mâna lui Lester.

— Mai bine nu ți-am mai lua din timp. Mulțumim pentru tot.

— E în regulă, prietene. M-am simțit bine. Voiam să spun — vreau să vă dau ceva.

— Serios?

Tata zâmbi larg.

— Nu-i nevoie. Știu că totul o să meargă mai bine în curând. Eu însumi lucrez la o bicicletă — scuze, voiam să spun la un ciclu — de cântece pe tema vieții, a morții și a renașterii. E un triptic. Așa se pronunță? Dar sunt sigur că și cineva care are succesul tău își poate aduce aminte cum e să treci printr-o perioadă grea...

Lester îl întrerupse:

— E pentru băiatul tău.

— Pentru băiat? Bine, bine. Ce e?

Lester ridică de pe podea o coală mare de hârtie.

— Asta.

— Aha.

— Ar trebui să-i dau un titlu. Ce zici, Gabriel?

— Nu-s sigur.

Lester scrisese *Vreme ciudată* pe tablou, îl semna și scrisese o dedicație, îl răsuci, îl prinse cu un elastic și îl vârî sub brațul lui Gabriel.

— Pune-ți-l pe perete sau oriunde. Poți să te uiți la el din când în când și să-ți aduci aminte de ziua asta. Unele din lucrurile pe care le-am spus ar putea fi de folos. Dacă nu, nu contează.

Gabriel zise:

— O să mi le amintesc.

Lester îl atinse pe tata pe umăr.

— Rex, e un băiat bun fiul tău. Stai mult timp cu el?

— Mi-am pierdut un băiat cu multă vreme în urmă și nu-mi pot permite să mai pierd unul. Așa că stăm mult împreună. Îi fac educație în politică, astronomie și alte chestii de felul ăsta. Întotdeauna a venit cu mine.

— Până de curând, zise Gabriel.

— Ce vrei să spui? întrebă Lester.

Ochii tatei aruncară săgeți.

— A trebuit să mă mut... pentru o vreme.

— Isuse, îmi pare rău să aud asta. Mi-aduc foarte bine aminte de Christine. Așa o cheamă? Am și sărutat-o o dată.

— Serios?

— Înainte să fie cu tine, desigur.

— Da.

— N-o să-l dezamăgești, nu? zise Lester.

Când văzu că tata era luat prin surprindere, adăugă:

— Am o fată, știi. Abia dac-am văzut-o crescând. Am fost prea mult plecat, cu lucrul.

— Nici un pericol la capitolul ăsta în cazul meu, zise tata.

Lester părea că meditează la ceva.

— Uneori mă gândesc că am devenit artist pentru că era singurul fel prin care puteam să-mi evit părinții. Ei

se certau și eu fugeam în camera din spate ca să citesc benzi desenate, să fac tot felul de schițe și să ascult discuri. Little Richard pe 45 — *She's Got It*. Lester cântă: „Sweet little girl that lives down the street/ I'm crazy but I say she's sweet... She's got it!”

Gabriel se aprinse. Lester Jones le cânta!

Continuă:

— Într-un fel, n-am încetat niciodată să cânt cântecul ăla! Și să desenez! Și să port gecii italienești cu jeansi din in alb. Ca să nu mai vorbesc de cizmele Chelsea și de fardul de ochi în ton cu șosetele pe care le purtam!

Lester începu să râdă. Gabriel și tata râseră cu el, ca doi curteni lingușitori, deși nu erau siguri ce era amuzant. Gabriel știa că tata o să fie invidios pe importanța sinceră pe care și-o dădea Lester și pe faptul că putea să vorbească despre sine, având încredere că alții îl vor asculta. Ca muzician, tata fusese cândva el însuși un fel de mic rege; mai târziu, în propria lui casă, cel puțin, fusese slujit. Chiar și asta se terminase.

Lester bătu cu degetul în masă.

— Să-i dăm drumul! Înainte, înainte!

Ușa se deschise și intră fata în pijama cenușie.

Lester le făcu semn cu mâna și se întoarse.

Tata și Gabriel fură zoriți prin labirintul spălat al hotelului.

Când ajunseră în hol, Gabriel scoase din buzunar un măr pe care-l luase din fructiera lui Lester. Îl puse pe podea în mijlocul unui inel de pietre cenușii. Mica pată de culoare avea să înveselească lumea. El și tatăl lui trecură prin mulțimea de fotografi și de fani care tropoteau de frig. Gabriel se întoarse și văzu cum mai multe siluete lipsite de culoare fugeau spre mărul anarhic.

Gabriel se întrebase dacă tatăl lui ar putea fi la rândul lui amuzat; îi plăcea să se bucure de orice era subversiv. O dată, tata se îmbrăcase în Moș Crăciun și-i dusesese pe Gabriel și pe prietenii lui de la școală într-un magazin

mare din West End, începând să împartă jucării copiilor. Nu trecuse mult și tata, Gabriel și ceilalți fuseseră alungați de paznicii magazinului, la rândul lor urmăriți de copiii intrigați să vadă un Moș Crăciun binevoitor arestat. Afară râseseră până se înecaseră.

Acum nu era nici o ocazie de râs.

Capitolul patru

În vreme ce începură să-și facă drum împingând mulțimea zgomotoasă — lucru care era mai ușor pentru Gabriel, pentru că era mai mic —, se uită în spate și văzu că tatăl lui era ținut în sus de ceva.

Unul din fanii lui Lester, o femeie bătrână, își așezase gheara albă a mâinii pe brațul tatei și îl ținea lipit de ea.

— Scuzați-mă, spunea ea. Doar o secundă, domnule!

— Nu comentez, repetă mecanic tata, încercând să se smulgă.

Gabriel trebui să sară în sus și-n jos ca să-l vadă un pic pe tatăl lui, care strângea la piept tabloul lui Lester.

— Tată, tată — haide!

Era gata să se întoarcă să apuce mâna tatălui lui ca să-l elibereze. Femeia, căutând frenetic ceva în minte, zise deodată:

— Dar... Rex! Rex!

— Cine sunteți?

Tatăl lui Gabriel se cufundă în fața ei bătrână de parcă putea să vadă altele, mai tinere, dedesubt.

— Nu vă recunosc.

— Am fost acolo. Eu sunt cea care a văzut... care a văzut...

— Unde ați fost? Ce ați văzut?

— În Finlanda, când ai căzut de pe supercizme. Urmam trupa peste tot. Erai basistul.

— Eu eram acela!

— Și aveai o tușă de bas lină, nemaipomenită.

— Ați observat?

— Mă uitam când ți-a alunecat glezna. Te-am auzit strigând. Apoi ai căzut. O, Doamne, i s-a întâmplat, m-am gândit, și am vrut să alerg la tine și să te sărut, ca să te aduc iar la viață și...

Vocea ei fu acoperită în vreme ce o alta se ridică din mulțime:

— Basistul lui Lester!

— A fost în Leather Pigs!

— E Rex! Trăiește!

— S-a întors din Islanda!

— A fost să-l vadă pe Lester! L-a atins!

— Rex! Rex!

— Uitați-vă aici, domnule Pig Rex! strigă un fotograf. Zâmbiți pentru fanii dumneavoastră!

— Zâmbiți, zâmbiți, zâmbiți!

Mulțimea se întorsese spre tatăl lui Gabriel, împingând și lovind ca să vadă mai bine. Unii oameni se suiră în spatele altora. Gabriel văzu că tata nu știa dacă trebuia să fie încântat sau umilit de atenția care i se acorda.

Femeia continuă:

— Eras cel mai atrăgător din trupă. Întotdeauna mă uitam cel mai mult la tine... după Lester, adăugă ea, inutil.

Tata zise:

— Vă aduceți aminte de costumul meu din lână cu strasuri și de pantofii argintii cu inimi?

— O, da, da... O, pantofii argintii!

— Și satinul roșu?

Gabriel își dădu seama că fanii nu trăgeau de tatăl lui, ci voiau să-l atingă, de parcă putea să-i vindece sau să-i salveze. Preț de o clipă păru că poartă un costum făcut din mâini.

Femeia zise:

— Te implor... dă-mi un autograf.

Tata îi semnă repede cartea. Se aplecă și o sărută. Atunci ceilalți fani începură să-și fluture cărțile spre tata, aplecându-se în față amenințător. Un moment tata fu înghițit de mulțime.

— Fugi! strigă Gabriel, când capul chel al tatălui lui se ridică iar. Fugi, tată! Fugi!

Asigurându-se că tatăl lui sărea și mergea în spatele lui, Gabriel începu și el să alerge, scăpând din mulțime, liber, pe strada obișnuită cu cumpărătorii și funcționarii ei. Nici unul din ei nu se opri până ce nu ajunseră la capătul drumului.

Tata era alb și tremura; se ținea de piept și îi era greu să vorbească.

— Credeam că or să mă devoreze și or să mă scuipe.

— Ca pe vremuri?

— Chiar așa. Deși pentru mai puțini bani.

— Totuși ne-am distrat. Așteaptă până aude lumea.

— Nu-i spune mamei.

— De ce?

— Nu-i o idee bună. Promiți?

Tatăl lui dezlegă bicicleta. Gabriel se uită în spate la hotel.

O mașină neagră cu ferestre întunecate ieși din față de lângă zidul de cărămizi și se îndreptă în goană spre ei; șoapta demnă a roților sugera că abia atingea pământul. Fanii lui Lester și fotografii zăriră mașina și începură să se împingă în spatele ei, unii din ei căzând și fiind călcați în picioare, iar cărțile pentru autografe și stilourile le săriră din mâini. Cel puțin nu mai aveau nici un interes pentru tata.

Mașina trecu și tata făcu semn cu mâna.

— E Lester — se duce la aeroport.

— Încotro?

— Are o insulă unde e apărat de sârmă ghimpată și de canoniere. Nu-i prost — întotdeauna a știut că gloria e o mână de spumă. A și recunoscut că gloria nu-i un robinet pe care poți să-l deschizi și să-l închizi după voie.

Dar a fost un preț pe care a trebuit să-l plătească pentru ce vrea să facă. Lester nu poate să cutreiere străzile ca noi.

Tata se uită în susul și-n josul străzii.

— Nu că ar pierde prea mult.

Lester nu-l avertizase pe Gabriel în legătură cu gloria când stăteau amândoi pe podea. Ci în legătură cu invidia, pe care Lester o numea una din cele mai puternice forțe umane: gelozia și ura altora și dorința lor de a te ține în loc sau a de a te submina. Spusese că în fața unei asemenea forțe ai fi tentat să te faci de-a dreptul nevăzut, să dispari, să te contopești, să nu pari mai talentat decât alți oameni. Totuși, dacă încerci asta — să „dispari” tu însuți sau să trăiești sub acoperire —, te jefuiai de propriile tale daruri. Lester afirmase că e important să găsești oameni care te sprijină și te inspiră și care nu-și bat joc de speranțele tale.

Mașina accelerează, departe, și Gabriel se gândi la persoana palidă, izolată dinăuntru, care scria, desena și poate fredona, cu un fel de mulțumire: *She's Got It*.

Tata zise deodată:

— Unde-i tabloul?

Gabriel îl bătu cu palma.

— Chiar aici, tată. În siguranță.

— Bine, bine. O să-l păstrez, cred. Foarte interesantă întâlnirea asta cu Lester. Hai să mergem într-o cafenea să stăm de vorbă.

Gabriel îi aduse aminte tatălui lui:

— Încă ar trebui să fiu la școală.

— Am uitat. Ai chef de niște educație?

— Am primit destulă pentru o zi.

Tata luă tabloul și îl împinse jos, în partea din față a hainei.

Merseră la o cafenea din apropiere, unde tata șterse masa umedă cu manșeta. Dădură jos elasticul și desfășurară tabloul. Ca să stea întins, Gabriel așează o sticlă de sos la un capăt și un borcan de muștar la celălalt.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc.

Tata își puse ochelarii și luă o voce ca de vânzător de antichități la un program de televiziune în care se evalua un obiect vechi.

— N-am avut șansa să mă uit cum trebuie la el până acum, continuă el. Pentru ce e, e tare interesant. Am crezut că e doar o schiță.

— Nu-i așa, zise Gabriel, aplecându-se peste el.

Ca și tatăl lui, Gabriel putea să vadă că era un tablou complet, coerent, mai degrabă decât o schiță sau o selecție de mâzgălituri. Probabil că Lester lucra la el de ceva vreme.

— Îți e dedicat și e semnat, zise tata. Lester a fost foarte prietenos, exact cum prevedeam. Întotdeauna a fost așa cu mine.

— Ți-a plăcut noul lui album?

— Da, da, mi-a plăcut, zise tata, pe gânduri. Nu cred să-l fi auzit multă lume. Am fost norocoși să fim așa de onorați.

Între timp, ospătărița venise și se uita la tablou.

— Tu l-ai făcut? îi zise lui Gabriel. E frumos.

— Da, așa e.

— Mi-ar plăcea să pot desena așa.

Uitându-se în sus la tatăl lui, Gabriel se întrebă ce anume nu mergea; părea că se strâmbă și se scâlâmbie la ea.

— Suntem frați.

Tata arătă spre Gabriel.

— El e cel mai mare.

Ea își mușcă buza.

— Ce vă aduc?

— Ce crezi că mi-ar plăcea?

— Sunt frântă, zise ea. Haide.

— Haide tu. Noi suntem artiști.

— Artiști, pe naiba.

— E haios. Mai zi o dată. Haide.

Tata nu înceta să se uite la ea. Gabriel comandă ciocolată caldă și prăjituri cu brânză pentru amândoi.

Tata o privi plecând, înainte să spună:

— Uite ce-ar trebui să facem. Ar trebui să vedem cât valorează tabloul.

— Ce vrei să spui — cât valorează?

— Cred că suntem în bransă. Am putea lua un preț considerabil el.

— Pe tabloul ăsta?

Tata dădu din cap.

Gabriel zise:

— Lester nu ți-a dat niște bani?

— Voiai să mă umilesc cerându-i? Sunt muzician, nu cerșetor. Dar putem să facem ceva cu ăsta.

Se frecă pe frunte.

— Să-ți spun drept, Gabriel, despărțirea asta de mama ta mi-a creat câteva probleme de natură financiară.

Gabriel se gândi la bărbatul care-l amenințase pe tatăl lui, împingându-l în zid astfel încât tata se lovise la cap și se rănisese la ureche. Poate că avea să facă același lucru din nou, azi.

Tatăl lui zise:

— Cu ani în urmă am fost în trupă cu un bărbat care acum are restaurante pline de obiecte ale rockerilor — discuri de aur, fotografii, chitare, tot felul de chestii de-alea vechi. Tinerii pot fi interesați de pantalonii unei vedete pop bătrâne. Tabloul e recent și e original. Cred că tipul ar da mult pentru el. I-l duc acum și văd ce zice.

Tata începu să înfășoare tabloul.

Gabriel zise:

— Chiar acum?

— Cred că e deschis. Stăm degeaba aici, băiete. Așa-i viața — sunt unele ocazii pe care nu poți să le lași să-ți scape!

— Ascultă!

Gabriel își trânti mâinile pe masă.

— Ascultă, tată!

Tatăl lui părea șocat.

— Ce s-a întâmplat, Îngeraș?

Era o situație dificilă. Gabriel nu știa ce să facă. Avea o idee. Dacă lua legătura cu fratele lui, Archie ar oferi — cu siguranță — o soluție care să-i mulțumească și pe Gabriel, și pe tatăl lui.

Pentru o clipă, Gabriel închise ochii și nu auzi nimic.

Tata atinse fața fiului lui.

— Gabriel, ești treaz?

— Da. Dar stai ...

Poate că Gabriel se străduia prea mult. După o clipă, auzi vocea calmă, clară a fratelui lui. Gabriel ascultă și dădu din cap pentru sine. Puteai să te bazezi pe Archie, uneori.

Tata strecura elasticul în jurul tabloului.

— Hai să mergem. Restaurantul nu-i departe de aici.

— Nu, tată.

Tata se uită în sus.

— Ce?

— Tabloul e al meu.

— Al tău? Sigur că-i al tău. Dar eu nu ți-am dat tot? Ce crezi că încerc să fac?

— Lester mi l-a dat *mie*.

Tata își suflecă mânecile.

— Uită-te la urmele astea de zgârieturi! Aproape că am fost ucis cărând tabloul ăsta! Mulțimea aia voia să-mi smulgă hainele și să mă mănânce!

— Nu ți l-a dat ție.

Era cea mai grea conversație din viața lui Gabriel. Cu vocea lui Archie zise:

— O să-l păstrez câteva zile.

— Câteva zile!

— Vreau să mă uit la el. Lasă-mă să mă bucur de el.

Tatăl lui se uita la el supărat. În cele din urmă, dădu din cap și îi înmână desenul băiatului lui.

— O să mi-l aduci înapoi? zise el. Nu poți să lași un obiect atât de valoros la întâmplare. Nu voiam să-l vând, dacă asta crezi.

— Atunci ce voiai să faci?

— Să obțin o estimare a valorii lui, atâta tot.

— Ți-l dau înapoi. Promit.

— Foarte generos din partea ta, zise tatăl, sarcastic, ținând cont că n-am fi acum în sărăcia asta lucie dacă n-ai fi vorbit atât de mult cu Lester despre desenele tale prețioase. L-ai obligat pe bietul om să pretindă că-i interesat ...

— Lester a fost cu ideea, zise Gabriel. Vorbea cu mine.

— Tu l-ai determinat s-o facă. A fost o purtare urâtă, nerecunoscătoare! Mai bine nu te luam, idiot mic!

— Liniștește-te, tată ...

— Mie abia mi-a spus două vorbe. Am să fiu norocos dacă măcar îmi pomenște numele în memorii! Era șansa mea uriașă și uite ce s-a întâmplat? Am plecat cu un tablou nenorocit pe care nici măcar nu mi-l dai!

Gabriel se ridică și se duse la baie. Când se întoarse, desenul mai era încă pe masă. Tatăl nu era la locul lui.

O împinsese pe ospătăriță, care încă mai ducea o tavă grea, într-un colț, și vorbea cu ea în timp ce scria ceva pe o bucată de hârtie pe care o strecurată în buzunarul șorțului ei. Ea se uita prin jur îngrijorată, de parcă tata ar fi fost un gard de spini care se apleca spre ea și căuta o gaură ca să țâșnească.

— Tată! îl strigă Gabriel.

Tata se întoarse; femeia o rupse la fugă.

— O, acum mă simt mai bine, zise tatăl lui. Mi-a luat numărul de telefon! Un lucru le place femeilor...

— Care?

— Le plac bărbații care le doresc, care au o pasiune pentru ele. Să ții minte asta. Uită-te cât de interesată e de mine.

— Ești sigur că nu era gata să cheme poliția?

— Ce te face să spui asta? Ce tot vorbești? Că-s un ticălos bătrân și murdar?

— Tată ...

— Asta voiai să spui?

Fața tatălui lui arăta de parcă ar fi fost întoarsă pe dos. Tata putea flirta, dar nu putea fermeca.

— Ai dreptate. Țsta-s eu — un bătrân!

— Într-un fel.

— Se vede?

— Din când în când.

— E multă lumină aici.

— Tată ...

Tata își cufundă degetele în stomac și trase de straturile de carne.

— Crezi că ar trebui să fac câteva flotări?

— Cel puțin.

— Ce m-a cuprins deodată? Speranța! Speranță stupidă! Gabriel... sunt așa de singur!

— Ți-e dor de mama?

— Ea îmi asculta monologurile, cum le zicea ea. Cât timp am fost împreună, avea cel puțin o jumătate de ureche deschisă pentru mine. Am atâtea să-i spun... Atâta doar că nu vrea să mă asculte. S-a descotorosit de mobila mea!

Tata aruncă o privire înapoi spre ospătăriță, care acum era în siguranță în spatele tejghelei și se uita cu hotărâre în altă parte.

— Cred că cei mai mulți dintre noi ne petrecem cea mai mare parte din viață încercând să ne controlăm dorința de alți oameni.

Gabriel îl luă pe tatăl lui de braț.

— O să văd ce pot face cu mama, tată.

— O, da, mulțumesc. Cel puțin avem asta, zise tata, bătând cu palma tabloul.

Se ridicară să plece; directorul se apropie de ei cu nota de plată.

— Tot n-ați plătit, domnule.

Tata tresări și își lovi coapsele cu amândouă mâinile, de parcă ar fi cântat la o percuție ciudată.

— Scuze, scuze, adăugă. Pantalonii ăștia n-au buzunare.

Din fericire, Gabriel avea niște bani pe care i-i dăduse mama lui cu o zi înainte.

La sfârșitul după-amiezii, tata îl duse acasă pe Gabriel. Nici n-ajunseseră la poartă când Hannah deschise ușa din față și stătu acolo uitându-se la amândoi.

— Bună, zise tata.

— Domnule Bunch, zise ea. Ziua bună.

— Spune-i altceva, tată. Ceva haios.

— De ce? zise tata.

Gabriel îl sărută pe tata pe obraz. Mirosea a spumă de ras și a el însuși; era un miros pe care Gabriel îl știuse toată viața. Îi aducea aminte cum tata îi lua picioarele și le freca de fața lui țepoasă, făcându-l să țipe, râzând.

— Pe curând, tată.

— Sper. Sunt cu tine, Gabriel.

— Și eu.

Tata își puse brațul în jurul lui Gabriel și zise încet:

— Te rog să nu uiți — o să te aștept la mine în cameră pentru tablou. Uită-te bine la el acum și sună-mă curând — mâine, poate — când ai terminat cu el. În afară de tine, e tot ce am acum.

Era ciudat să-i spună la revedere tatei în fața propriei lui case și-apoi să meargă să fie îngrijit de o femeie pe care tatăl lui n-o cunoștea, o străină.

Când tata se îndepărtă, Gabriel văzu că, în ciuda eforturilor făcute de tatăl lui de dimineată, hainele lui păreau nespălate și părul părea netuns și deosebit de răvășit. Ai fi zis că necazurile îl încovoiau puțin. Gabriel spera că o să-i meargă bine.

Avea să se gândească la ce putea face ca să-l ajute.

Capitolul cinci

De îndată ce trecu prin ușa casei, Gabriel începu să vorbească, uitând că Hannah înțelegea puțin din ce îi spunea el. Voia măcar să-i arate tabloul, dar se îndoia că lucrările lui Lester ajunseseră în munții îndepărtați ai Flegmei sau în orașul mic, Bronchitis, lângă Hernia.

Era încordat și obosit; evenimentele din ultimele două zile îl încântaseră și-l copleșiseră într-o asemenea măsură, încât simțea că petrecuse două zile de naștere dintr-o dată fără nici o prăjitură.

— Unde-i mama?

— Ce?

— Mama. Femeia care locuiește aici. Unde?

— Lucru, zise Hannah. Ca să-ți aducă de mâncare, le-neșule.

— Am uitat, zise Gabriel. Vine devreme sau târziu?

— Târziu.

Tot nu se obișnuise ca ea să nu fie acolo. Însă nu voia să se învârtă fără rost ducându-i dorul. Avea treabă de făcut.

Spunându-i lui Hannah că avea niște teme, se duse sus, în camera mamei, și căută hainele și machiajul pe care le purtaseră la spectacolele lui Lester. Nu putu să găsească lucrurile, dar găsi un chimono vechi putrezit, nu tocmai diferit de cel pe care-l purtase Lester. Nu erau tocmai haine de iarnă și trebui să-și pună un tricou pe dedesubt, dar semăna cu Lester mai mult decât mai

devreme. Apoi se duse la el în cameră ca să asculte discurile lui Lester și să studieze tabloul. Îl desenă pe Lester și scrise în caietul lui de schițe tot ce-și putea aduce aminte din ce spusese el, lucruri precum: „Dacă știu unde merg, cum aș putea să mă pierd pe drum?”

Făcu niște desene ca să ilustreze expresiile acestea. Știa că nu era suficient să-l adore pe Lester, ca fanii aceia care credeau că pot dobândi puterile lui Lester copiindu-i culoarea părului. Dacă Gabriel voia să obțină ceva el însuși, avea nevoie de mai mult decât vopsea de păr. Trebuia să urmeze exemplul lui Lester și meargă pe drumul lui.

Se trezi simțind cum părul ei îi gâdila fața. Întotdeauna făcuse așa când el era bebeluș, scuturându-și sprayul din păr peste el, râzând și înnebunindu-l.

— Cum a fost? zise ea.

Trezindu-se treptat, își dădu seama că putea să audă muzică venind de jos. Mama își adusese „prietenii” înapoi în casă. Părul ei mirosea de parcă ar fi fost îmbibat cu fum de țigară.

— Ce să fie?

Nu era prea somnoros ca să nu fie în stare să folosească apărarea „adolescentină” clasică: ignoranță, negație și neadevăr.

— Știi ce. Timpul petrecut la locul în care stă tata.

Se așeză pe marginea patului, trase păturile și începu să-l gâdile.

— Te rog nu face așa! zise el. Mamă!

— Ce porți?

— Ceva ce-am găsit.

— Întotdeauna ți-a plăcut să te îmbraci frumos. Acum zi-mi ce s-a întâmplat.

Spuse cât de neutru putea:

— Mi-a plăcut.

— Și-a aranjat lucrurile acolo?

— Nu chiar aranjat.

— Nu. Atunci — nu-i merge bine?

- Nu-i rău.
- Ce vrei să spui cu asta?
- Nu știu, ocoli Gabriel răspunsul.
- Atunci ce-o să facă tata?
- Îl știi pe tata. Are câteva relații.

Mama pufni tare și râse.

— Barmanii din Nashville? Era o slujbă la magazinul de băuturi alcoolice de mai jos. Îl știu cei de acolo. M-am gândit că ar putea să le ia și banii înainte de a-i da înapoi. Dar o s-o facă oare?

Se uita la el.

- Bea tata?
- Nu tocmai.
- Droguri?
- Știi că m-am lăsat.
- El, blegule!

Pretinse că-l plesnește.

- Nu glumi cu asta.
- Scuze.

— Și dacă face ceva de genul ăsta când ești tu prin preajmă, nu-l mai las să te vadă.

Gabriel aștepta să-l audă pe Archie, dar devenise inaccesibil.

După experiența pe care o căpătase răspunzând la interogatoriile părinților lui, Gabriel se întreba dacă putea fi calificat să lucreze ca diplomat. Părinții lui Zak se despărțiseră de curând și Gabriel auzise de chinul de a fi „la mijloc” într-un divorț. În general, codul printre copii, când licărirea curiozității părinților lor se întorcea asupra lor, nu era diferit de cel al criminalilor care au de-a face cu poliția: „Nu spune nimic; nu trăda nimic — tot ce spui va fi folosit împotriva ta.”

Ultimul lucru pe care-l voiau părinții era adevărul; un copil putea fi pedepsit că-l spune. Învăța, dar situația era relativ nouă pentru el.

Se pomeni zicând:

- Tata nu-i numai așa. Lester a fost încântat să-l vadă.
Ea spuse:
- Care Lester? Lester Jones?
- Mi-a dat un tablou pe care l-a făcut el.
- Lester nu l-a văzut pe tata de ani de zile. Inventezi?
- Mi-aduc aminte cum i-ai spus profesorului de la școală
că am căzut într-un vulcan.
- Și nu căzuseși?
- Oarecum. Gabriel, cum știi că Lester a fost încântat?
- Nu-mi spune că v-ați dus amândoi.
- Ba da.
- Atunci unde stătea Lester?
- Gabriel începu să-i descrie hotelul aproape invizibil,
dar mama nu-l asculta; se uita la el de aproape.
- Știu că l-ai văzut pe Lester, îi spuse. Încă mai ai niște
fard de ochi de la mine. Nu?
- Verdele e culoarea noastră, cred.
- Nu verdele ăla vulgar.
- Spuse:
- N-o să iasă nimic din asta.
- Poate. Dar a zis că-s talentat.
- Oamenii din show biz spun întotdeauna porcării
din astea. Așa au spus o dată de tatăl tău. Niște împuțiți.
Niște lingușitori, mai bine zis.
- Nu mi s-a părut, zise Gabriel cu tonul pompos al
unui director, că încerca doar să fie amabil.
- Ei nu mai spune. Despre ce tablou vorbești? Arată-
mi-l. Nu există.
- Christine! strigă de jos o voce. Mai vrem!
- Gabriel zise:
- Ce-i asta?
- Un prieten. Ar trebui să plec.
- Gabriel se dădu jos din pat și desfăcu tabloul. Îl ținu
întins pentru ea și ea se uită la el îndelung.
- Este făcut de el. Unde o să-l păstrezi?
- Tatei chiar îi place. O să-i învioreze camera.
- Are nevoie să fie înviorată?

— N-are nici măcar o poză de-a lui Archie.

— Nu? Nu-s sigură că se gândește chiar la Archie acum.

Gabriel zise:

— Pereții sunt așa de unsuroși acolo unde locuiește tata, încât mă îndoiesc că ar putea sta ceva lipit de ei.

— Atunci nu poți să-l pui acolo. O nu, nu, nu.

— Dar întâi o să-l înrămez.

— Ai zis că-i întunecos acolo, nu?

— Christine! strigă o voce diferită.

— Cine e?

— Alt prieten.

— Mamă, n-ai putea să te duci unde stă tata și să ștergi un pic praful?

— O da, zise ea sarcastic. Primul lucru de dimineață. El are o grămadă de timp liber, nu?

— Nu vrei să-l vezi?

— De ce-ar trebui?

— Nu se simte bine.

Ea nu zise nimic.

— Cred că el vrea să te vadă.

Ea zise:

— Nu lucrează, nu?

— Pentru moment, nu. E ocupat... se gândește.

Ea pretinse că sê îneacă.

— Cum?

Gabriel repetă:

— Se tot gândește.

— Se gândește! Ha, ha, ha!

Râdea tare. Repetă cuvântul de mai multe ori.

— Se gândește!

De fiecare dată când îl zise mârâi într-un fel neobișnuit.

În cele din urmă ridică tabloul.

— O să-l împrumut.

— Mamă ...

— Vreau să-l arăt prietenilor mei, ai ceva de obiectat?

— Tata mă ajută să mă gândesc ce să fac cu el.

— Pun pariu că așa face, zise ea. Ce sugestii are?
— Nu știu încă.
— N-o să facă nimic cu el în seara asta, cu siguranță.
Nici altă dată, dacă fac eu ce vreau.

— Ce?

Ea zise:

— Te rog lasă-i să se uite.

— Atâta vreme cât nu respiră asupra lui.

— N-ai grijă, personajele astea abia dacă trăiesc.

Ea luă desenul și ieși din cameră.

Gabriel își puse papucii și se grăbi să iasă după ea.

Era aproape întuneric în salon, dar Gabriel putu să vadă că cei doi prieteni ai mamei lui dădeau sticlele pe gât și pe partea din față a cămășilor cât de iute puteau.

Ușa dinspre bucătăria mică era deschisă; televizorul alb-negru lucitor al lui Hannah lumina conturul corpului ei solid, de țărancă, înfășurat într-o pătură.

Cei doi bărbați se certau.

— Chestia e ... zicea unul din ei.

— Nu-i deloc așa, zicea celălalt. De fapt, spui niște mari tâmpenii...

— O să te conving, George, zise celălalt, oferindu-i pumnul. Stai nemișcat și ascultă-mă acum.

Ca un profesor care vorbește cu un grup de școlari, mama ținea tabloul întins.

— Uite ... bețivanilor. Uitați-vă la asta. E făcut de Lester Jones, vedeta pop. Îl cunoșteam. I-am creat o pereche de pantaloni din pene. I-am zis perioada lui „Restaurant Indian”.

— Dar ascultă... zise bărbatul cu numele de George.

— Știu exact ce-o să spui, zise celălalt. Și dac-o spui, o să mă lupt până mor ca să nu trebuiască să aud...

Mama opri muzica, curăță scrumierele și paharele de pe masă și întinse tabloul.

Arată spre Gabriel.

— El e băiatul meu.

Unul din bărbați zise:

— Uitasem că ai zis că ai unul din ăștia.

Celălalt zise:

— Ce dracu' poartă?

Mama zise:

— Un chimono. Nu contează. Acum, Gabriel, Lester Jones a desenat ăsta pentru tine, nu-i așa?

— Nu în întregime, mamă. Tata e un prieten vechi de-al lui Lester. Lester mi-a spus că tata a fost unul din cei mai buni muzicieni cu care a cântat. Tata chiar i-a creat sunetul. Lester începuse deja tabloul și când am apărut eu și cu tata...

— Bine, bine. Nu ții o conferință la Tate Gallery. Știi că Lester Jones m-a avut o dată? zise ea. Cu ani în urmă. Cred că voia să iasă cu mine.

— Ar fi trebuit să te măriți cu el, zise unul din bărbați.

— Cel puțin n-ar trebui să-mi cumpăr singură de băut!

— Și n-ai mai pierde timpul cu noi, zise celălalt bărbat.

— Acum, zise ea, uitați-vă la el, voi doi.

Străduindu-se să fie ascultători, cei doi bărbați încercară să se concentreze asupra tabloului, iar unul din ei se frecă agitat la ochi ca să vadă mai bine.

După un timp, unul din ei zise:

— Ce e?

Celălalt răspunse:

— Nu contează asta...

— Ar trebui să se țină de cântat.

— Uitați-vă la el, pentru numele lui Dumnezeu, zise mama. Doar atât vă cer.

Unul din bărbați îi trase un cot celuilalt, ca să-l facă să tacă. Se uitară întristați la desen, fără să spună nimic până ce scrumul arzător din țigara unuia dintre ei căzu, ca o frunză uscată, pe hârtie. Gabriel, care se uita, sări în față, lovindu-l înaintea ca acesta să strice tabloul. Scrumul zbură în poala celuilalt bărbat.

Lucru pe care îl regretă; tabloul ar fi produs o adevărată conflagrație. Ar fi putut să ia și el foc. Mama ar

fi trebuit să-l stingă, înfășurându-l în cearșafuri ca pe o mumie. Ar fi petrecut multe săptămâni odihnitoare în pat. De ce era atât de plăcut să te gândești la distrugerea celor mai prețioase lucruri?

— OK, zise mama lui. Destul! Altă dată!

Se întoarse spre bărbați.

— E talentat, știți.

— Lester poate să cânte, nu încapе îndoială. Ha, ha, zise clovnul!

— Nu el, zise celălalt bărbat.

Gabriel putea simți mirosul de scrum care mocnea pe partea din față a pantalonilor bărbatului.

— E...

Mama zise:

— Nu, vorbesc de Gabriel!

— Cine? zise bărbatul cu pantaloni care ardeau.

Ochii îi erau deja măriți și își ținea șlițul cu o mână, lovindu-l cu cealaltă.

— Băiatul ăsta ... băiatul ăsta din fața voastră!

Bărbații se uitară la Gabriel-apariția. De obicei, când mama lui se enerva, lui Gabriel și tatălui lui li se făcea frică. Dar bărbații aceștia nu erau impresionați și se uitau la ea absenți. Părea că luaseră ceva, nu numai alcool, care-i făcea să nu înțeleagă ce se petrece. Gabriel nu pricepea; știa ceva despre droguri — orice copil știe în zilele noastre —, dar tot nu pricepea de ce ar vrea cineva să-și facă asta.

Ea se întoarse spre Gabriel:

— Hei, am idee. Arată-le cât de talentat ești! Vrei să ne desenezi? Da, pe noi toți — aici, acum! Du-te și ia-ți creioanele și lucrurile. Ce idee bună!

— N-am chef, mamă. Sunt obosit și mă duc la școală mâine! Ar trebui să fiu în pat!

— E prima dată când spui asta! Nu fi ursuz.

— N-aș putea doar să cânt *Consider Yourself*?

— De ce? Avem muzică aici. Ești prea bun pentru noi acum, după ce te-a lăudat Lester?

— Haide, zise unul din bărbați.

Celălalt bărbat râse.

— Ia-ți o slujbă, băiete!

Gabriel se duse sus și își aduse lucrurile.

Când se întoarse, se așeză într-un colț al camerei și curând mama lui și prietenii ei cu ochi apoși, care beau, urlau și se retrăgeau la baie ca să facă ceva secret, păreau că-l uitaseră.

Desenă repede, așa cum îi plăcea, în creion, amestecând culorile cu degetul, ca să dea impresia camerei învăluite în fum. Nu se știe de ce, scena îi aducea aminte de un artist care-i plăcea, Toulouse-Lautrec, care, înainte de vârsta de șaisprezece ani, terminase cincizeci de picturi și trei sute de desene. O dată ce-și aminti de asta, lucră în stilul lui Lautrec.

După un timp, mama lui își aduse aminte de el.

— Hai să ne uităm! E bun?

Traversă camera cu caietul de schițe și aprinse o lampă de citit.

O vreme, studie desenul cu femeia obosită, de vârstă mijlocie, cu ciorapi negri, care-și ridica fustele, în timp ce bărbați corpolenți, plini de sine în haine strâmte se uitau la ea cu condescendență.

Stând lângă ea, Gabriel observă că nu purta inelul indian pe care i-l dăduse tata. Nu era o verighetă — la fel de burghezi precum niște comercianți în alte privințe, nu aparțineau unei generații care se căsătorea. Tata îl cumpărase în ziua în care o dusesese pe mama la Taj Mahal: „Nu restaurantul, clădirea din India”, îi făcea lui plăcere să explice. Gabriel n-o mai văzuse fără el.

Era gata să spună lucrul acesta când unul din bărbați zise:

— Ne omoară tensiunea — hai să aruncăm o privire!

Se duse la mama lui Gabriel, puse brațul în jurul ei și îi ridică fundul. Lui Gabriel nu îi plăcu felul în care o atinse, dar abia aștepta să vadă ce o să spună bărbatul despre desen.

Bărbatul râse și îi întoarse spatele lui Gabriel.

— Nu puteai să mă faci mai chipeș, drăcușorule? Arăt ca un mistreț sălbatic!

— Mă întreb de ce! zise celălalt bărbat.

— Uite ce-a făcut din tine! zise primul. Îți vine în minte o pizza la microunde!

Mama lui luă desenul, îl împături și îl puse pe masă.

— Nu te duci la culcare, mamă? zise Gabriel.

— Da, da, curând.

Îl însoți pe Gabriel la etaj, uitând să-l sărute, pentru că se gândea intens la altceva.

— Tatei nu i-ar plăcea oamenii ăștia, zise Gabriel.

— Nu-i treaba lui. Nimic nu e, acum.

Mult mai târziu, ușa din față fu trântită. Se auzi vocea unui bărbat din stradă; apoi fu spartă o sticlă. Mama se duse în camera ei și iar se făcu liniște deplină.

Auzind un scâncet, Gabriel ieși pe palier. Ușa era deschisă.

Ea stătea pe patul înalt, purta doar chiloții și un pantof. Probabil că era ostenită; abia putea sta ridicată. Unul din brațe, care apăsa patul, tot aluneca. Ținea cealaltă mână între coapse.

Gabriel auzi o voce, dar nu-și putu da seama, la început, de unde venea. În cele din urmă, înțelese că unul din bărbați stătea pe podea, cu capul în piept, cântându-și și încercând să-și dea jos cămașa.

Gabriel îl încurajă să se ridice.

— Țsta e al lui George, bolborosi bărbatul, arătând spre pat. O să mă sui acuși acolo și o s-o cuceresc. Întâi vreau la toaletă.

— Pe aici, zise Gabriel. Dă-mi cămașa.

— Mulțumesc, domnule. Nu ești, din întâmplare, unul care saltă cămăși?

— Nu.

Înainte ca bărbatul să știe unde se află, Gabriel îl conduse jos, deschise ușa din față și îl împinse afară în strada

înghețată. Încuie repede ușa în spatele lui și stinse luminile.

Uitându-se la bărbatul care-și deschidea fermoarul în mijlocul drumului, Gabriel strigă prin cutia de scrisori.

— E o toaletă în curte! Acolo, la stânga! Nu uita să tragi apa! Ai grijă la mașina din spatele tău!

N-o văzuse niciodată pe mama atât de beată. Pe când ea se lăsa ușor pe vine, Gabriel constată că era gata să cadă pe podea. Se sui pe scară, își puse brațele în jurul ei și îi târî corpul greu până pe pat. Părea să nu observe cum îi puse pe ea bluza de pijama, dar în vreme ce el îi închidea nasturii ea începu să-l sărute și să-i spună „dragule”.

— Dar sunt eu, Gabriel, zise el.

Avea gura deschisă; respira deja greu.

Ar fi putut s-o deseneze. Nu-i trebuia caietul de schițe; era o scenă de care avea să-și aducă aminte.

Gabriel o înveli și o sărută, spunându-i noapte bună.

Capitolul șase

A doua zi de dimineață Gabriel se trezi înaintea mamei lui, pregătindu-se de școală în timp ce Hannah lipea omleta de marginea tigăii și ardea pâinea.

— Cum e tabloul?

Tata era deja la telefon. De unde stătea, Gabriel putea să vadă o cămașă de bărbat care atârna de spătarul unui scaun.

— Frumos.

— Ai terminat cu el?

— Nu încă.

— Mama l-a văzut?

— Da.

— Cum?

Gabriel zise:

— E curioasă. Găsește lucrurile.

— Da, zise tata. I-a plăcut?

— Destul.

— Ce i-ai spus? Întrebă tata. I-ai pomenit de Lester?

— Da. E bine? A fost impresionată de asta, tată.

— Sunt sigur. Nu i-ai spus nimic rău despre mine?

— Ca de exemplu? Nu.

Tata oftă.

— Ții tabloul în siguranță? E chiar lângă tine?

— O, da. E chiar aici. De fapt... mă uit la el.

— Sună-mă când ești gata. Poate îl iau astăzi mai târziu, după școală.

Tata adăugă politicos.

— Îți convine?

Gabriel zise:

— Ce mai faci astăzi, tată?

— Nu știu încă. Va trebui să vedem ce iese.

— Unde e tabloul lui Lester? o întrebă Gabriel pe Hannah, mușcând dintr-un amestec de cărbune și de unt de arahide. L-ai văzut?

Ea se uită la el uluită. Nu știa despre ce vorbește.

Ultima dată când Gabriel văzuse desenul, era pe masa din salon. Dar dipăruse de acolo. Probabil că mama lui îl luase în camera ei, ca să-l pună bine. Nu i-ar mulțumi dacă s-ar duce și ar trezi-o.

Merse la școală, dar nu fu atent la lecții. Începea să creadă că e prea mare pentru școală sau că școala în sine era oarecum înapoiată sau prea demodată pentru el. Nu-l făcea să gândească suficient. De îndată ce începea să se concentreze pe o temă de la școală, devenea conștient că în altă parte se întâmplau lucruri mai fascinante.

În dimineața aceea, pentru că-l prinse notând idei legate de film în caiet, înainte să le uite, profesorul îi smulse lui Gabrielcaietul, spunând:

— De ce nu te concentrezi, Gabriel Bunch?

— Nu-i destul de interesant ca să mă facă să fiu atent, domnule, răspunse, fără să se gândească.

— Nu-i destul de interesant! Ce crezi că-i asta — o distracție?

— Măcar de-ar fi, domnule. Măcar de-ar fi.

Ceilalți copii râdeau.

Profesorul spuse:

— Am să vin peste tine ca o grămadă de cărămizi.

Unul din copii strigă:

— Clientul are întotdeauna dreptate, domnule!

Altcineva interveni:

— Măsură unică! Măsură unică!

— Întotdeauna respectă instrucțiunile!

— Nu încerca așa ceva acasă!

— Acum uită-te în altă parte!

— Suntem în drum spre Wembley!

Era o casă de nebuni.

Gabriel se uită la profesor și răspunse:

— Atâta sunteți, domnule. O grămadă mare de cărămizi.

— Repetă, Bunch.

A fost singura instrucțiune pe care Gabriel fu fericit s-o respecte.

Profesorul se abținu să-l lovească, dar Gabriel trebuia să stea în arest o săptămână. Nu-i vorba că ar fi apărut. Zak, care citea mult și folosea cuvinte grele (putea să scrie chiar „precoce”), îi spusese să nu-și facă griji, sistemul era lipsit de imaginație și atât de constrângător, încât eșecul era singura distincție; conformismul era un fel de moarte. Și după cum remarcase și tata, trebuia să fie o școală, nu un azil de nebuni, și cu siguranță nu o închisoare.

Gabriel fusese dat afară din clasă și stătea singur pe coridor, ca un câine obligat să-și aștepte stăpânul în afara unui magazin.

— Fascism, mormăise Zak, trecând pe lângă el. Sună-mă.

— O să te sun, răspunse Gabriel.

La școală, el și Zak erau acum în clase diferite și abia dacă se mai întâlneau. Ca să n-aibă probleme pentru că aparținea clasei de mijloc, Zak trebuise să se facă bibliotecar. Cărțile, descoperise el, erau bune ca să te ascunzi în spatele lor. Adulții respectau cărțile, deși nimeni nu explicase de ce.

Zak era scriitor; înțelegea cum stau lucrurile. Putea să rezolve situații și pentru el. „Părinții-s ciudați”, a zis odată. „Ce vor de la noi? Respect și ascultare. Dar ei se sinchisesc să ne respecte? Cât de des ne ascultă și se gândesc la ce vrem?”

Școala nu-l interesa nici pe Zak. O suporta pentru că știa că era doar în trecere. Putea să vadă cât de multe îl așteptau în viitor.

Gabriel abia dacă-l văzuse pe Zak în afara școlii de când plecase tatăl lui. Zak știa ce se petrecuse — i se întâmplase ce li se întâmplase multora din clasă. Cei care aparțineau unei familii „complete” erau, în zilele astea, o minoritate. Dar Gabriel nu voise să discute despre despărțire. Cuvintele erau la fel de periculoase ca bombele, după cum descoperea Gabriel când înjura în fața mamei lui. Nu descriau doar; aveau efecte asupra altor oameni sau făceau să se întâmple unele lucruri și pentru moment se întâmpla mai mult decât destul.

Oricum, copiii înțelegeau tiraniile, credea el, trăind cu șefii aceia vicioși, capricioși numiți părinți, într-un regim în care cuvintele și activitățile lor erau constrânse în mod considerabil. Copiii erau anarhiști și disidenți care operau clandestin, în celule secrete, încercând să găsească o intimitate inviolabilă.

În momentul acela nu se simțea ca un anarhist glorios.

Un profesor care abia dacă-i adresase mai mult de câteva fraze trecu pe acolo, se opri pentru o clipă și zise:

— Mi-aduc aminte de tine, Bunch. Așa te cheamă, nu?

— Da, domnule.

— Când ai sosit aici erai plin de încredere. Acum arăți tot timpul speriat.

Profesorul îi atinse fața.

— Ți-a revenit ticul acela.

— Da, domnule?

Gabriel avusese un tic la un ochi, care licărea ca o lentilă de aparat de fotografiat defectă. Când i se atrăgea atenția asupra lui, avea senzația că fața îi era locuită de păienjeni; insecte îi alergau pe sub piele.

— Ai grijă de tine, zise profesorul.

— Vă mulțumesc, domnule.

O să aibă grijă de el. Experiența cu Lester îl cufundase într-o altă lume, căreia părea că-i aparține. Abia aștepta să-și aducă aminte de ea uitându-se iar la tablou.

În după-amiaza aceea, când ajunse acasă, nu putu să-l găsească nicăieri, nici în camera mamei lui, nici într-a lui.

Răscoli dulapurile și se uită în același loc iar și iar, înainte să se ducă la Hannah, care stătea în picioare în afara băii.

— Scuză-mă, Hannah, zise el cu o voce aferată. Trebuie să mă duc la o întâlnire. Ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai păstra cina caldă.

— Îți încălzesc imediat fundul!

Când era nevoie, Hannah putea să găsească expresia potrivită. Se împrietenise cu alte bone; într-un fel, devenind mai bogată, Londra devenea mai victoriană. Probabil că prietenele ei îi dăduseră lecții.

— E timpul să te speli! E cada plină!

Arată spre cada plină.

— Intră *tu*, zise el. Ți-ar face bine un spălat!

Fu și mai șocată când el își puse haina, luă cămașa bărbatului de pe spătarul scaunului și ieși din casă, anunțând:

— Ce seară frumoasă pentru o plimbare!

Ea rămase în prag și-i strigă, într-o engleză acceptabilă:

— Stai, stai! Trebuie să am grijă de tine!

— Mă duc s-o văd pe mama, zise el. Nu-s copil.

Când se uită înapoi, văzu că ea voia s-o ia după el, dar nu-i luă mult ca s-o piardă din ochi.

Mama lui lucra câteva străzi mai încolo și ajunse repede.

Barul se întuneca după orele de lucru și se umplea de funcționari în haine negre. O ospătăriță încercă să-l oprească la ușă.

— Ești prea tânăr!

— Bagă-mă la închisoare.

O zări pe mama lui de cealaltă parte a sălii, stând la o masă lângă un bărbat pe care îl recunoscuse fără să știe de unde. Ciudat: ea era cea mai importantă femeie din viața lui, dar aici era lipsită de importanță, doar o altă

ospătăriță. Și mai rău, probabil că în momentul acela nu se gândea la el.

— Mamă!

Stătea pe vârfuri.

Auzindu-i vocea, ea ridică ochii. Putea, dintr-o dată, să-i ordone să fie atentă la el și s-o facă iar a lui. Era o putere minunată.

Se repezi spre el.

— S-a întâmplat ceva?

— Da.

— Ce? Spune-mi! Nu te simți bine?

Îi puse mâna pe frunte.

— Ai febră!

— Bineînțeles că am febră! Unde-i tabloul meu? Cel pe care mi l-a dat Lester.

— O, ăla. De asta ai venit? Ce ai în mână?

— Cămașa pe care a lăsat-o aseară unul din bărbații ăia asudați.

Ea o luă și o împături un pic prea frumos după gustul lui.

Zise:

— Am pus tabloul bine.

— Mulțumesc. Dar îl vreau acum.

— De ce?

— Treaba mea.

— Nu striga la mine. Sunt o mamă singură și mă doare capul!

— Sunt surprins că poți să stai în picioare.

Avea fața ei rănită, făcându-l să simtă că e vina lui, că cererile lui erau necugetate.

Ospătărița care încercase să nu-l lase să intre se duse la mama lui.

— Christine, așteaptă un client.

— Vin.

Lui Gabriel mama îi spuse:

— Du-te acasă.

El zise:

- Vreau să mă uit la el.
- Nu-ți bate joc de el. O să se strice dacă trage toată lumea de el.
- Vrei să spui tata?
- Bărbatul ăla e un hippy bătrân. Ei erau o generație care nu voia să înțeleagă valoarea lucrurilor. De ce crezi că am fost săraci în toți anii ăștia? Tata nu voia să fie „materialist”. Desenul o să fie în siguranță acolo unde l-am pus. Poți să-l capeți — firește că poți să-l capeți — când o să fii mai mare.
- Mai mare! N-o să am niciodată vârsta potrivită? Am fost destul de mare când mi l-a dat el. E al meu și e un fapt.
- Un fapt? Un fapt! râse ea. Dar suntem o familie.
- O familie!
- Putem să ne uităm la el ca o familie, când zic eu.
- Gabriel zise:
- Vreau ca și tata să se uite la el uneori.
- O să mă mai gândesc. A plecat. Nu ne vrea. De ce crezi că a plecat?
- Gabriel tremura; o ura și îi era teamă de propria lui furie. Ea refuza să-l înțeleagă sau să-l ia în serios. Era chiar supărată pe mânia lui.
- Văd doar, zise ea când se îndreptau spre ușă, că vii aici doar când vrei ceva pentru tine. De ce, când te-am văzut, aproape am crezut că veniseși să vezi ce fac!
- Ce faci?
- Ce? Bine, zise ea. Îmi place aici. Tatăl tău mi-a zis o dată că am mintea unei ospătărițe. Poate că avea dreptate, nu?
- Se uită în sus și văzu cutia poștală neagră a lui Hannah săltându-se prin ușă.
- Băiat rău, rău.
- Aproape se prăbuși și trebui să se sprijine de o masă.
- Mulțumesc, Hannah, zise mama lui, întorcându-se la treaba ei.
- Băiete, zise Hannah. Băiete — vino aici.

Afară, Hannah îi luă mâna și încercă să-l tragă peste drum de parcă ar fi fost un copil cu picioare scurte. Se împletici în spatele ei, aducându-și aminte cum era târât de mama lui și cum îl lovea ea peste picioare când era copil.

La marginea trotuarului se opri și își smulse mâna strânsă din a ei; dacă-l atinge, o s-o turtească și o să suporte consecințele.

Hannah se uita la el: probabil că el avea ochii în flăcări; în ai ei era teamă.

— OK, OK, zise ea.

Urmează-mă.

O luă într-o direcție, apoi în alta.

— În ce parte? întrebă el.

— O, nu știu, zise ea. Unde suntem?

— În Londra.

Adăugă:

— Mai bine mă urmezi tu pe mine.

Când dădură colțul la capătul străzii lor, Gabriel văzu că tata stătea în fața casei. Gabriel luă mâna lui Hannah și o trase în spatele unui camion.

— Eu stau aici, șopti el. Tu te duci în casă. Lasă-l să te vadă.

Hannah era șocată, dar făcu ce zise el. Când tata văzu că se apropie, se îndepărtă repede și dădu colțul fără să se uite înapoi.

Mai târziu, Gabriel căută iar tabloul, dar nu putu să-l găsească. Se enervă și mai mult pe mama lui și hotărî să aștepte până se întoarce și s-o ia la întrebări mai târziu. Dar când ea intră, auzi o voce de bărbat și hotărî să aștepte până ce ușa din față avea să fie trântită. Însă era deja extenuat și adormi.

Capitolul șapte

Se trezi brusc, de parcă ar fi fost scuturat. Aprinse lumina și se uită în jur. Nu mai era altă mână în cameră. Se întrebă dacă avusese un vis despre moarte, așa cum i se întâmpla. Dar nu era vorba de asta: nu era transpirat și speriat.

Părea că aude o voce la distanță. La început, se gândi că era tatăl lui afară din casă, care voia să fie lăsat înăuntru. Totuși, când ascultă își dădu seama că era Archie, care-l chema. Archie voia să-l anunțe ceva.

— Ce e, Archie? zise încet Gabriel. Sunt aici dacă ai ceva de spus. Mai bine i-ai da drumul, frățioare — nu stau pe aici.

Archie începu să vorbească.

Îi spuse lui Gabriel unde era desenul și că ar trebui să-l aducă. Dacă ar fi fost amândoi, zise el, asta ar face, ar avea o aventură, ca gemenii din povestirile lui Enid Blyton. Atâta doar că era o mică problemă. Archie îl informă pe Gabriel că tabloul lui Lester era ascuns în dormitorul mamei lor și mama dormea, firește.

Archie nu părea tulburat de lucrul acesta. Obstacolele obișnuite nu împovărează duhurile.

După ce Archie îi spuse unde era desenul, Gabriel știu că fratele lui avea dreptate; acolo trebuia să fie. Ar fi trebuit să se gândească singur. Mama n-avea imaginație când era vorba de ascuns lucruri. Sau poate că subestimase hotărârea lui.

Care hotărâre?

Stătea acolo în frig și pe întuneric. Singurul sunet era sforăitul lui Hannah: vântul respirației ei neobosite biciuia pe sub ușa și îi îngheța gleznele. Voia să se strecoare sub plapuma lui și să se ducă la culcare. Dar deși blestema simțul umorului pe care-l avea Archie, nu putea să nege perspicacitatea băiatului mort.

Gabriel trebuia să urmeze vocea îngerului acolo unde-l ducea.

Fumă o jumătate de țigară, deschise ușa lui, ieși din cameră și stătu pe palier. Ușa mamei lui era întotdeauna întredeschisă: de când fuseseră bebeluși el și cu Archie, lăsase ușa deschisă ca să-i audă dacă plângeau.

Împinse ușa și păși în întuneric. Era în camera ei; putea să-i audă respirația. Mai făcu un pas înainte de a lovi un perete invizibil și se pomeni suspendat în spațiu. Ateriză pe podea.

Întinzând mâna, își dădu seama că se împiedicase de niște pantofi, niște pantofi mari ca niște buturugi. Nu erau ai mamei lui. Pantofii ei, după câte știa el, erau întotdeauna aliniați sub fereastră.

Stătea pe podeaua dormitorului ei, nemișcat ca un cadavru și cam tot așa de vesel, ținându-și respirația. Cel puțin era cu fața în jos pe podea, acolo unde voia să fie. Dacă ea ar fi deschis ochii, nu l-ar fi văzut, deși ar fi putut, firește, să-l miroasă.

Ascultând, își dădu seama că cineva era cu ea în pat. Nu numai că ar fi putut să se trezească, dar cealaltă persoană — oricine ar fi fost — ar fi putut de asemenea să se trezească, și ar fi fost condamnat de patru ochi mânioși.

Era destulă lumină pentru ca Gabriel să se târască peste podea până ce ajunse la stâlpii care susțineau patul. Știa cum să ajungă până sub el. Copiii observă întotdeauna dedesubturile lucrurilor; vreme îndelungată, asemeni infanteriștilor și servitorilor, văd lumea doar de jos, o poziție bună ca să observe cum funcționează lucrurile.

Sertarul din metal era închis cu lacăt, dar combinația cedase altădată, când trăsese și-l răsucise. Atâta doar că acum trebuia s-o formeze în liniște. O meșteri cât de încet și grijuliu putu, dar nu vru să cedeze. Îi venea să plângă. Cum ar putea să ghicească vreodată combinația? Stătu nemișcat și se gândi bine, înainte să încerce — așa cum îl sfătuia Archie — ultimele patru cifre ale numărului lor de telefon. Nu merse. Apoi încercă anul nașterii lui și a lui Archie. Oare nu erau majoritatea mamelor sentimentale? Încuietoarea se deschise. Reușise. Trase sertarul.

Tabloul răsucit era acolo, așa cum spusese Archie. Gabriel îl ținea în mână. Tot ce avea acum de făcut era să iasă fără să fie observat. N-ar fi trebuit să fie prea greu.

Pe când se mișca, se auziră șoapte și chiar hlizeli; apoi arcurile începură să vibreze cu putere. Nu credea că o să traverseze camera și o să iasă pe ușă fără să fie zărit. Trebuia să aștepte. Picioarele din lemn ale patului se clătinau acum; de fapt, părea că gem, trosnesc și se pregătesc să cedeze. Totul putea să se prăbușească în vreme ce el era dedesubt! Își puse mâinile peste urechi. Era înspăimântător, dar Archie îl susținea.

Doi în pat, doi sub el, viețile lor se sfârșeau, în noaptea aceasta; și tata în camera lui, nu departe. Oare era și el treaz?

Când se făcu iar liniște și respirația cuplului reveni la normal, Gabriel se târî și duse desenul în camera lui, unde îl întinse pe masă.

Ce vedea în el? O față mare și alte fețe mici; animale, linii, culori, mișcare. Lucruri obscure care încercau să devină clare. Era plin; erau multe în el, așa cum erau în muzica lui Lester, cu o melodie memorabilă în față de care se putea bucura oricine.

Era o modalitate bună de a te uita la un tablou, sau la orice, de parcă te-ai fi pregătit să-l desenezi tu însuși.

Se duse la dulapul lui cu obiecte de desen.

Trecu noaptea. Stătu treaz până dimineața, lucrând. Trebui să acopere iar oglinda, pentru că atunci când se

uită în ea nu-și văzu propria imagine, ci pe cea a lui Archie, cu o față la fel ca a lui Gabriel, dar vizibil diferită în feluri pe care n-ar fi putut să le descrie, deși poate că ochii lui Archie erau un pic mai îndepărtați decât ai lui. Gabriel se gândi la o poezie de Plath pe care o citise la școală, cu titlul *Oglinda*. „Nu-s crud”, suna ea, „doar sincer ... / Ochiul unui zeu mic, cu patru colțuri”.

Ca să-l țină treaz, Archie îi cântă Mozart, Sinatra, Ella și Joe Cocker. Cu mâna lui Archie pe a lui, copie tabloul — de două ori. Gabriel era obișnuit să copieze; știa cum s-o facă și îi plăcea. Acum o să fie destulă artă de împărțit; nimeni n-o să fie lăsat pe afară!

Dimineată, mama îl chemă jos.

— Gabriel, la masă!

Un bărbat stătea la masa din salon, scuturându-și scrumul într-o farfurioară. Gabriel trebui să se așeze.

— El e George, zise mama. George, Gabriel. Nu-ți aduci aminte?

Dădură mâna.

Mama îi șoptea lui George despre bar și un conflict pe care-l avea cu cei de acolo. Apoi o trimise pe Hannah la piață și se duse să se pregătească.

— Mai e ceai? întrebă George.

În lumina aceea, George părea mai tânăr decât își aducea aminte Gabriel, puțin trecut de treizeci de ani, cu părul lung închis la culoare și trăsăturile trufașe ale păturii de sus.

Gabriel pufni.

— Cred că da.

— Vrei să-mi aduci? Nu mă simt prea bine. Aproape am făcut pneumonie azi-noapte.

— Cum?

— Nu-mi aduc aminte.

Gabriel se duse în bucătărie și făcu niște ceai. Era obosit; fusese o noapte lungă și trebuia să meargă la școală.

Dând radioul mai tare, își dresе vocea, lăsă capul pe spate și scuipă în ceaiul lui George. Deși adăugă lapte și

zahăr și-l agită, ceaiul verde ca niște muci tot mai era murdar.

George era așa de extenuat, încât aproape că avea capul pe masă.

Gabriel îi dădu băutura și se așeză în fața lui.

— Ce faci azi, George?

— O, nu știu. Sunt pictor, așa că nu trebuie să fac nimic decât să stau în fund. Nu-ți plac artiștii?

— Mama spune întotdeauna că-s oameni de nimic.

— Mie nu mi-a spus niciodată asta.

— Nu încă, zise Gabriel. Sunt multe lucruri pe care oamenii nu le spun la început. De exemplu, ei nu-i place să fie legată. Ține la libertatea ei mai mult ca la orice. Și eu sunt băiatul ei favorit.

George zise:

— Biata femeie e obosită. Și-a dat sufletul în ultima vreme.

— Chiar așa. Îți place ceaiul?

— Da, mulțumesc.

— Mai vrei zahăr?

— Nu.

— Lapte?

Sună telefonul.

— Ce faci, tată? zise Gabriel.

— Mama ta e acolo?

— Vrei să vorbești cu ea?

Tata șovăi.

— Nu mă deranjează.

— E la duș.

Tata păru ușurat.

— Atunci putem să vorbim noi doi. Poți să-mi dai tabloul?

— Aproape am terminat cu el.

— Bine. O să vin să-l iau.

Cât de zeloși deveneau oamenii când voiau ceva!

— Da, zise Gabriel. Când vrei, dar cu siguranță nu acum. Nu până îți spun eu când.

George își sorbi ceaiul și începu să tușească și să se înece.

— Isuse Cristoase! zise el. Nu pot să respir!

— Cine-i acolo? zise tata.

— Hannah.

— Ce e, un bariton?

— Da.

— Sunt sigur. Lasă-mă să vorbesc cu tipul ăla.

— Nu fi prost, tată.

— Ascultă, trebuie să mă ajuți. Nu ține prea mult tabloul, zise tata.

— Care-i problema?

— De vreme ce nu prea mai am bani, nu mai am mult de trăit!

— Nu te simți bine?

— Mă prăbușesc. O iau spre zero.

Tatăl lui puse receptorul la loc.

Gabriel îi zise lui George.

— Era tatăl meu. Vine aici.

— Acum?

— S-ar putea. E muzician.

George pufni.

— Era.

— Nu-ți pierzi niciodată talentul — dacă ești suficient de norocos ca să ai unul în primul rând.

Când intră mama, George zise:

— Gabriel îmi dă explicații în legătură cu talentul.

— O, da. El o fi știind.

Gabriel zise:

— Tata are un talent incredibil, dar i s-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Da, am auzit că a căzut pe față, zise George. Toată lumea știe.

Gabriel zise:

— Să-i spun de visul tatei de a i se cere să-i însoțească pe cei de la Rolling Stones, dar ca îngrijitor? Trebuia să

măture alune de pe scenă în timp ce ei cântau. Apoi, în spatele scenei ...

— Hai să lăsăm asta, zise mama lui. George e pictor. George îi zâmbea.

— O să te pictez pe tine, draga mea.

— Nu știu.

— Ai fost de acord.

— N-am destulă încredere, zise ea.

— Ești o sfioasă mică, așa-i?

— Dar sunt timidă. Știi că-s așa, George.

— Da. Dar nu ești întotdeauna timidă, draga mea. Mă gândesc că azi-noapte ai ...

— Oprește-te acum, te rog.

George zise:

— Uită-te la astea, Gabriel.

— E prea tânăr, George.

— Prostii. Băieții de vârsta lui sunt mai experimentați decât eram noi. Nu-s prea bătrân ca să-mi aduc aminte!

George scoase o geantă și niște diapozitive. Gabriel se duse la fereastră și le ținu în lumină. Erau picturi de femei aproape goale, complet goale și goale într-un fel obscen cu păr preraphaelit făcut din învolburări și vârtejuri de vopsea nerelevantă.

— Atunci ești în PR, zise Gabriel.

— Ce tot spui, Gabriel? îl întrebă mama lui.

Îi zise lui George:

— Întotdeauna spune al naibii de bine ceva haios.

— Preraphaeliți.

George își dresă vocea.

— Multă culoare.

— Îți plac? îl întrebă George.

— Îmi place să mă uit la lucruri, zise Gabriel.

— Îți plac fetele?

— Uneori.

— Ai o prietenă?

— Am avut cinci. Nici una acum.

— De ce?

— N-am avut timp să dezvolt o relație cu sens.

— George, nu-l tachina, zise mama. George lucrează în Italia. Într-un castel pe un deal. Ne-a invitat să mergem să-l vedem acolo. Putem să stăm cât vrem.

George zise:

— Valea Tibrului. Nu-i departe de locul în care tablourile de Giotto au căzut în capetele călugărilor. Gluma lui Dumnezeu, cred. Regiunea mea e plină de artiști și de scriitori. Seara, când se răcorește ziua, stăm în piața mică. Tâmplarul local montează un ecran și ne uităm la filme afară, fumând, bând și dezbătând până târziu.

Gabriel dădu din cap.

George arată peretele.

— Se pare că unele din fotografiile astea vechi au stat expuse prea mult. Cine-i celălalt băiat?

— A murit cu multă vreme în urmă, zise mama. Era geamănul lui Gabriel.

— Doamne Dumnezeule, deci au fost doi? zise George.

— Da, zise mama. Au fost. Acum nu mai sunt.

Își mușca buza.

Gabriel zise:

— Elvis a fost geamăn. Apoi a crescut de două ori cât era.

— Serios? zise George.

Lui Christine îi spuse:

— Ți-ar plăcea un tablou?

— O, da, zise mama.

— Gabriel?

— Atâta vreme cât se potrivește cu tapetul.

George râdea.

Gabriel zise:

— Doar pictezi sau și decorezi?

George se schimbă la față. Mama se uită la Gabriel.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă, zise ea.

— Sunt gata, zise el.

— Christine... zise George. Credeam că ieșim să mâncăm în oraș micul dejun.

— Bine.

Îi zise lui Gabriel:

— Nu voiam să spun acum. Trebuie să te duci la școală.

O să vorbim altă dată.

— O să-mi notez în jurnal, zise Gabriel.

— Vorbește mult, zise George. Dacă aș avea un cap-sator, i-aș prinde buzele.

— Da. Încetează, Gabriel.

— Ce să încetez?

— Orice vei fi făcând.

După ce George și mama părăsiră casa — și Gabriel se uită cum o luau în jos pe drum, vorbind și râzând împreună —, Gabriel se întoarse la cele două copii ale lui. Era mulțumit de ele; făcuse ce voise să facă.

Ca să sărbătorească, își luă tonomatul în „grădină” — o curte interioară din beton închisă cu un gard peste care era sârmă ghimpată — și dansă și cântă până se prăbuși.

După aceea, făcu sul o copie a tabloului și-l puse sub patul mamei lui, montând la loc lacătul și învârtind roțile combinației. Vârî originalul și o copie într-un dulap plin de jucării vechi și de cărți, în care nu se uita nimeni nici-odată.

Nu credea că mama lui o să se sinchisească să arunce vreo privire la tabloul de sub pat, pentru că era atât de ocupată cu slujba ei, și cu George, și cu prietenii ei.

Totuși, în seara aceea ea intră în camera lui.

— Știu că te preocupă tabloul tău prețios, Îngeraș, zise ea. Dar am venit acasă când tu erai la școală, l-am luat de unde îl pusesem bine și l-am dus la lucru.

— La bar?

— Ca să-l arăt oamenilor.

— Ca să te lauzi, mormăi el.

— Poftim?

Zise:

— Mamă... le-a plăcut?

— Li s-a părut excelent.

— Le-au plăcut... culorile?

— Le-am spus despre cum am creat pantalonii lui Lester și cu cine umblam prin cafenelele și restaurantele alea din Chelsea. Majoritatea copiilor de la bucătărie sunt prea tineri ca să recunoască numele celor pe care-i cunoșteam, firește. N-am fost apreciată, ca de obicei. Totuși, unii din ei mi-au dat niște sugestii bune în legătură cu ce aș putea să fac cu desenul.

— Ce vrei să spui?

— Cum să-l arăt ca să-i scot în evidență valoarea. Între timp, o să-l pun iar deoparte, zise ea. Avea o figură uimită când s-a uitat la el.

— N-o să faci unul din scandalurile tale, nu?

— Nu, mamă. Atâta vreme cât e în siguranță. Asta-i tot ce contează. Știu că știi cum să ai grijă de lucruri.

— Da, zise ea, un pic sceptică. Băiat bun.

Inima îi bătea cu mândrie. Se gândi cum se uitaseră toți la tablou. Lăudaseră în bar copia pe care o făcuse el la tabloul lui Lester. Îi funcționase schema; nimeni nu bănuise nimic. Și mama lui, și el erau fericiți.

Devenise, într-un fel, un artist apreciat, deși la fel de anonim, deocamdată, ca unul din asistenții lui Rubens.

Capitolul opt

Când mai sună tatăl lui, Gabriel zise că studiase și se gândise destul la tablou. Acum era gata să-l împrumute. A zis:

— O să ți-l aduc după școală, tată. Mi-aduc aminte unde stai.

— Orice faci, nu umbla cu opera aia de artă după tine. Ai putea s-o scapi! Stai ușurel unde ești. Vin s-o iau — acum. Ești sigur că ai „studiat-o” destul?

— Ei, cred că am...

Înainte ca Gabriel să poată răspunde, tata puse receptorul la loc. Mai târziu, în dimineața aceea, zâmbea în prag.

— Ce o să faci cu el? întrebă Gabriel, aducând tabloul și dându-i-l.

Gabriel se simțea și mândru, și vinovat din cauza copiei.

— Merge pe perete! Gabriel, ești un înger!

Tata îl deschise și se uită la el.

— E chiar mai bun decât îmi aduc aminte.

Tata sărută desenul.

Gabriel zise:

— Nu vrei să te ajut să-l înrămezi și să-l pui pe perete?

— Nu, mulțumesc!

— Dar n-ai nici măcar un ciocan!

— Nu-ți face griji pentru asta — o să-mi folosesc scula!

Gabriel zise:

— De ce te grăbești așa? Nu vrei să stăm de vorbă?

— Mai târziu. Se îndreaptă lucrurile. Hai salut.

Gabriel se uită la tatăl lui care urca drumul pe bicicletă cu tabloul înăuntrul hainei.

Nu mai primi vești de la el; se gândi că tatăl lui era ocupat cu începerea unei vieți noi. Totuși, după câteva zile, Hannah, la instrucțiunile mamei lui, fu însărcinată să-l însoțească pe Gabriel până la casa tatălui lui, unde trebuia să petreacă după-amiaza.

Hannah, care stătea în prag, îmbrăcată în paltonul ei mare negru, purtând pantofi grei și pălărie, arăta ca cineva din alte vremuri. Dar cel puțin se respecta la capitolul vestimentație, se gândi Gabriel. Restul populației mai în vârstă semăna acum cu o legiune de alpiniști dezorientați, în haine ușoare, pentru orice vreme, acoperite de buzunare, cu etichete ca Eiger și South Face.

— Haide, atunci, zise el, ajutând-o să coboare treptele. Și asigură-te că nu cad în ghearele nici unui traficant de droguri pe drum.

Hannah trecea rareori de magazinele locale și de piață. În vreme ce Gabriel o conduse la stația de autobuz și văzu cât de neliniștită era din cauza vârtejului mulțimii indifferente și a numeroaselor ei limbi, vorbi cu ea în continuu. Totuși ea insistă să-i ia mâna; nu, după cum își dădu el seama, ca să-l conducă pe el, ci de teamă să nu se rătăcească.

Văzând diversele cartiere din perspectiva ei — o vreme i se păru avantajos să pretindă în sinea lui că era în Calcutta —, observă că autobuzul, în care trebuiseră să se urce la semafor pentru că șoferul părea să nu vadă alt motiv ca să încetinească, era condus de un nebun monosilabic care se oprea doar când strigau la el pasagerii, din care majoritatea ascultau muzică la căști. Alți „clienți” vorbeau tare la telefonul mobil și aproape toți ceilalți mormăiau și înjurau în barbă. Apoi autobuzul — din cauza unor lucrări la drum, i se spuse — n-o luă pe drumul obișnuit, ci păru că o cotește prin West London, aproape

la întâmplare, în vreme ce pasagerii violenți strigau instrucțiuni de fiecare dată când vedeau un semn cu OCOLIRE.

Hannah era solidă și, ajunsă din nou pe stradă, se mișca încetitor, cu un fel de târșăit, în vreme ce toți ceilalți erau înghițiți de șuvoi; o ezitare de o clipă putea produce o crimă. Gabriel încercă să stea între ea și posibilitatea aceasta.

Până să ajungă la casa tatei, arăta extenuată. Dar când, afară, pe trotuar, auzi oameni care vorbeau în limba ei, fața lui Hannah se luminează și începu să-i urmeze în clădire. Gabriel trebui să-i spună să rămână unde era.

— De ce...? începu ea.

— Tata ar putea să fie într-o dispoziție proastă, îi explică el.

Se dădu înapoi, întristată. Gabriel nu putea s-o lase să vadă locul în care stătea tata, de teamă că ea nu s-ar fi putut abține să-i spună mamei lui că el bea bere, înconjurat de scrumiere, farfurii murdare și singura lui achiziție, un tablou făcut de o vedetă rock bătrână.

Gabriel o duse apoi la stația de autobuz, o însoți pe corabia de nebuni și-i dădu indicații cuiva să-i spună când să coboare. Apoi, pentru că arăta atât de uluită, și lui îi părea bine că nu e ea, se aplecă spre fața ei și o sărută. Ea duse mâinile spre fața lui și-l sărută la rândul ei, în semn de recunoștință. El îi făcu semn cu mâna din stradă, în vreme ce fața ei îngrozită se cufundă în trafic.

În sfârșit împingea ușa tatălui lui.

— Uite-mi băiatul! strigă tata vesel.

Era în pat, îmbrăcat cu toate hainele, în afară de pantaloni, citind ziarul.

— Drăguțule!

— Ești bucuros azi, zise Gabriel. Ce facem? Mergem la un muzeu sau la cinema? E un film pe care vreau să-l văd.

Își bătu buzunarul cu palma.

— N-avea grijă, mi-a dat mama bani.

— De ce — crede că eu n-am?

— Te știe, tată.

— Și crede că-s inutil. Dacă vrem să vedem un film, putem să mergem. Putem să mergem în orice alt loc care ne place — aproape.

— Cum?

— O să vezi. Dă-mi pantalonii. Ai observat că-s unii noi, de camuflaj?

Gabriel se uita prin jur.

— Unde-i tabloul lui Lester?

Tatăl lui se ridică energic, dar alunecă pe mai multe cutii de bere desfăcute și ateriză înapoi pe pat.

Gabriel îl ajută să se ridice și zise:

— Ia-o încet, tată. Păstrează căzăturile pentru stadion.

— Când găsesc podeaua dracului și îmi găsesc pantofii, o să-ți arăt unde e tabloul tău.

— Trebuie să mergem undeva? Ai zis că-i pe perete.

— Este pe perete. Nu neapărat pe peretele ăsta. Dar este cu siguranță pe un perete. Un perete e un perete, nu? Sau ești pretențios în privința pereților tăi?

— Întâmplarea face că-s pretențios în privința lor. Îmi place ca lucrurile mele să fie pe pereți pe care-i cunosc.

— Vrei să-l vezi sau nu?

— Am mai puțin chef acum.

Tata își pune pantalonii.

— Isuse, tare mai ești prost dispus.

— Tu m-ai adus în starea asta, mototolule, zise Gabriel.

— O să te simți bine într-o clipă. Ai niște iarbă?

— M-am lăsat, tată.

— Mama te-a obligat?

— Mă înnebunea... și tot vedeam lucruri ciudate. Scaune și alte chestii.

— Da, și eu am avut paranoia la vremea mea. Totuși, nu scaune. N-aș vrea asta. Scaune? De la iarba de la școală sau de la cea pe care o cultivam eu acasă?

— Toată. M-am tot rătăcit în mintea mea și uneori simt că n-o să scap niciodată, de parcă aş fi...

— Haide, avem treabă de făcut.

Când ieșiră, Gabriel îl observă, sprijinindu-se de ușa de la intrare, pe bărbatul cu pantofi răsuciți care-l amenințase pe tata. Dădu din cap când trecut pe lângă el, de parcă știa totul despre ei.

După ce merseră puțin, tata legă bicicleta și intrară într-un restaurant fast-food cu o firmă luminată de un neon pe care era trecut numele, Splitz.

Fata de la ușă îl salută pe tata ca o prietenă, sărutându-l pe amândoi obraji.

— Ce fel de loc e ăsta? zise Gabriel. Ce facem aici?

— Speedy — șeful și proprietarul — e un amic vechi. Pe vremuri se tot ținea după formații. Când eram în turneu, a început să gătească pentru noi. Era atât de lent pentru că nu se putea opri din trăncănit, așa că i s-a spus Speedy. Ia uită-te la el, cum își lăfăie ciocul bătrân și obosit în smântână, în vreme ce noi suntem abia... abia smântâniți!

Gabriel îi privi pe turiștii și adolescenții veniți la Londra pentru o zi, care mâncau hamburgeri cât niște mingi de rugby, prăjituri uriașe și înghețate ca niște iceberguri.

— Dar tată ...

Tata zise:

— Hei! Speedy!

Venind în goană spre ei, Speedy, un bărbat de vârstă mijlocie cu față de tânăr, se îngălbenii. Avea dinți buni și haine americane de adolescent.

— El e băiatul meu, zise tata.

— În sfârșit, zise Speedy. Luă mâna lui Gabriel și o mângâie cu degete lungi, cu manichiura făcută.

— E blond, și încă un blond frumos! Oasele alea de la obraji ar putea să te spintece! De la cine le are?

— Nu de la mine, e clar, zise tata.

— Și e și prietenul lui Lester! Îmi dau seama de ce.

Speedy râse fără zgomot, deschizând gura și împingându-și capul în față pe gâtul lui lung, cu riduri. Gabriel se gândi că profesional trebuia să râdă mult și acesta era felul cel mai economic de a o face.

— Ce face dragul de Lester? întrebă Speedy.

Uitându-se mai de aproape, Gabriel văzu cum capul lui Speedy părea să fie un model mai mare care intrase la apă, de parcă trăsăturile lui se uscaseră cu trecerea anilor.

— E același tip mișto, zise tata. Ți-am spus, am stat cu el chiar deunăzi. Știi, când mi-a dat... lucrul.

— Lucrul?

— Lucrul... de pe perete.

— Da, da. Asta îmi aduce aminte, trebuie să-ți spun ceva. Așteaptă un minut.

— Bacchus cu un lifting, șopti tata, în vreme ce Speedy dispăru brusc ca să mai ciugulească o altă față cu buzele.

Când se întoarse, Speedy zise:

— Veniți la masa mea de lucru.

Se sui pe scara slab luminată până la o masă așezată pe o platformă de unde se vedea de sus restaurantul, acoperită cu ziare, reviste, invitații și CD-uri. O ospătăriță le aduse milkshakes și bere.

— Acum, zise Speedy, frecându-și mâinile. O să vă arăt.

— Abia aștept, zise tata.

Lui Gabriel îi spuse:

— Nu l-am văzut încă. N-am vrut să mă uit fără tine.

— O să fii încântat, zise Speedy. Tabloul ăsta arată bine!

— Poftim? zise Gabriel.

— Liniște, zise tata, ridicând paharul de bere. Stai să vezi, da, Gabriel?

Îi zise lui Speedy:

— E foarte nerăbdător.

— Bravo lui, zise Speedy. Dacă mă întrebi pe mine, nici un lucru pe care trebuie să-l aștepți nu merită să-l ai.

Gabriel fu condus pe lângă un perete de care atârnavă discuri de aur și haine de turneu; poate că unele haine fuseseră făcute de mama lui. Erau fotografii de tineri amenințători în haine de „sâmbătă” ostentative, băieți care fuseseră cândva eroi pentru alți băieți. Erau afișe cu formații și filme americane, tonomate, storcătoare de fructe învechite și iepuri care se împreunau în sensul acelor de ceasornic într-o casetă din sticlă.

Pe un stâlp, într-o ramă mare din argint, cu o lumină deasupra și o legendă dedesubt — Lucrare nouă — Lester Jones — era tabloul „lui Lester”. Căpătase de asemenea un alt titlu. *Linge farfurii*, *Nigel*, se numea acum, dintr-un motiv necunoscut.

Aceasta era prima expoziție a lui Gabriel: prima dată când o lucrare de el era expusă în public. Dar curând Gabriel începu să nu se simtă bine și nu numai pentru că bănuia că „arta” scotea afară ce era mai rău în oameni.

— E pus bine, nu? se hlizi Speedy. E o operă de artă!

— O mare operă de mare artă, repetă tata, înconjurându-l pe Speedy cu brațul.

— Bineînțeles că tot ce e în Splitz e artă, continuă Speedy. Și e originală. Dar ăsta este chiar mai original decât celelalte originale, care sunt de asemenea originale. E uimitor. Și aici, cu noi, e Gabriel, zise Speedy, întorcându-se instinctiv spre aparatul cu care apăruse fata care-i salutase la ușă.

Gabriel, Speedy și tabloul fură fotografiați împreună. Pentru că tata nu voia să fie lăsat afară, o fotografie cu tata, cu Gabriel și cu tabloul urmă repede.

Tata zise:

— O să pui una din pozele astea aici sus, Speedy?

— Poate că o să le pun, dacă ies bine.

— Ai multe poze. Lucrul de care ai nevoie aici, zise tata, e o pictură bună de modă veche cu tine uitându-te impunător și chipeș și pe poziție.

— E o idee nemaipomenită. Oricine poate să ceară să i se facă o poză. Dar unde aș putea găsi un portret?

Speedy adoptă o poză finală.

— Acum — mai zâmbiți o dată, oameni buni!

În tot acest timp, Gabriel rămase tăcut, deși tot arunca priviri spre tablou.

Știa că Lester s-ar simți trădat dacă ar afla că un cadou personal era expus așa, fără ca el să fie întrebat. În plus, în noaptea în care Gabriel se strecurase în camera mamei lui, îl retrăsese de sub pat și apoi stătuse treaz, el nu copiase tabloul exact cum era. Îl „îmbunătățise”, de fapt, un pic pe ici pe colo, adăugând alte culori, linii și diferite înflorituri experimentale. Lester ar fi putut spune că majoritatea artei e furt; William Burroughs ar fi putut scrie că „toate picturile sunt falsuri”; dar nu se poate să fi vrut să spună chiar asta. Poate că tabloul nu era deosebit de valoros, dar Gabriel falsificase semnătura lui Lester — destul de bine, credea el. O carieră pe post de delincvent ar fi fost o posibilitate, dacă n-ar fi atât de sensibil. Dacă adevărul ar fi ieșit la iveală, Gabriel ar fi avut probleme mari nu numai cu Speedy, cu părinții lui și cu Lester, ci și cu poliția. Era vina lui Archie. Archie îl dirijase. Dacă Archie n-ar fi fost mort, Gabriel l-ar fi omorât.

Speedy continuă:

— Pot să vă spun, băieți — lumea intră doar ca să se uite la asta. Adevărați entuziaști după Lester cu păr ca în anii '70. Problema e că Lester era cam anorexic pe atunci și ei nu mănâncă atât cât aş vrea eu. Alte vești bune — unul din cotidienele naționale ar putea scrie o poveste despre el. Ce zici de asta, Gabriel?

— Gabriel! zise tata. Fii atent!

— E frumos, zise Gabriel. Într-adevăr minunat.

Speedy continuă:

— Poate că vor folosi una din fotografiile pe care tocmai le-am făcut! Prietenii tăi de la școală vor fi puternic impresionați! Nu ești încântat?

Gabriel își puse ochelarii de soare.

— Sunt încântat.

- Dar ești și mișto, nu?
 - Așa-i.
 - Da, a zis tata. E al naibii de mișto.
 - Asta-i bine, zise Speedy. Așa trebuie să fie un tânăr.
 - Nu-s chiar așa de tânăr, zise Gabriel.
 - Nu, nu, sigur că nu, zise Speedy. La vârsta ta parcă ai avea toate vârstele tale în același timp.
 - Așa-i, zise Gabriel. Așa e.
 - Vezi, zise tata. Ți-am spus că Speedy e mișto.
 - Mda, zise Gabriel.
- Când se întoarseră la masă, Gabriel luă berea tatălui lui și o sorbi. Speedy îl bătu insistent pe umăr.
- Ce zici?
 - Sunt foarte mândru... de Lester, zise Gabriel.
 - Bine, bine, zise Speedy. Și eu.
 - Chiar, nu ești mulțumit? Întrebă tata, încercând să vadă prin ochelarii lui Gabriel. Toată lumea poate să-l vadă acum. E democratic, nu? Și bineînțeles poți să vii și să stai aici și să te uiți la el oricând vrei.
- Gabriel îl întrebă pe Speedy:
- Lester vine aici?
 - O da, da. A fost aici, acum câțiva ani, zise Speedy.
- Dar nu pot să spun că-i un vizitator obișnuit, nu.
- Gabriel oftă, ușurat.
- Dar prietenii lui vin aici. Ca niște câini de pază, stau cu ochii pe lucruri pentru el.
- Când, în sfârșit, după ce comandă mai multe băuturi și mai multă mâncare pentru tata și zări un crainic de televiziune și un fotbalist la intrare — deși era doar un mijlocăș din Divizia A —, Speedy o luă la goană, Gabriel încercă să respire mai ușor și să accepte faptul incredibil care se întâmplase.
- Ești tăcut, zise tata.
 - Mânca și bea repede.
 - E gratis. Avea gura plină.
 - Da? Mă gândesc.

— Slavă Domnului. În plus, îți zvâcnește ochiul. Știi de ce?

— Ai luat un preț bun pentru tablou?

— Poftim?

— Ai luat un preț bun, tată?

Gabriel văzu stânjeneala tatălui lui. Nu avusese de gând să-l facă pe tatăl lui să se simtă prost. De fapt, Gabriel se gândea că, în pofida tuturor, ei toți aveau ce-și doreau. Mama lui Gabriel avea un tablou de „Lester”; Speedy avea un tablou de „Lester”; Gabriel avea originalul în camera lui; și tatăl lui avea niște bani.

— Nu cât mă așteptam sau speram, zise tata. Speedy e șiret. Dar ce am primit a fost mai bine decât nimic.

Tata se sprijini de masă.

— Uneori, viața e mai importantă decât câteva floricele pe o bucată de hârtie.

— Ce o să faci cu banii? O să-ți iei un apartament într-un bloc elegant?

— Un apartament? Poate o toaletă. Sau o fereastră — fără perdele!

Tatăl lui râse fără umor.

— Cât or să te țină banii?

— Am pus deoparte ceva pentru tine, dar altfel aproape s-au terminat.

— Pe ce?

— Pe mâncare, băutură, chirie și datorii, care sunt considerabile. E scump acolo. Mama avea întotdeauna grijă de bani. Habar n-aveam cât costă lucrurile.

— Ce o să faci acum?

— Am mai împrumutat ceva de la bărbatul de jos. N-am avut ce face. Ce puteam să fac?

— Cum o să-i dai înapoi?

— Sincer, nu știu, zise tata. Am avut o ceartă urâtă cu proprietarul și mi-a spus să plec. O să ajung să dorm pe stradă în cele din urmă. Caută-mă în stațiile de metrou cântând *The Streets of London*. Mă tem că ar putea fi capătul drumului pentru mine, Îngeraș.

— Nu poți să stai cu un prieten?
— Câtă vreme? Oricum soțiile nu vor să mă primească în casă.

— De ce?

— Spun că am o influență proastă! Eu! Îi știu pe oamenii ăia de ani de zile — și ei nu mă primesc în casă! Îți spun, puștiule, după un timp, nu mai vrei decât puțină liniște. Din nefericire, starea de spirit cea mai calmă e fericirea, și eu sunt departe, departe de asta. Oricum, nu cred că ar trebui să te încarc pe tine cu asemenea lucruri. Ea se întâlnește cu altcineva?

— Nu cred.

— Atunci înseamnă că se întâlnește.

— N-am zis asta.

— Ba da. E vorba de tipul ăla care era acolo când am sunat? Cât de des îl vede? Stă pe partea mea de pat cu capul pe perna mea?

Tata oftă.

— Scuză-mă că te întreb chestiile astea. Oricum, cum ai putea ști tu?

— Știu. Am fost sub pat.

— Unde ai fost?

— Glumeam doar, tată.

Tata se aplecă în față, strâmbându-și fața și frângându-și mâinile între genunchi.

— Mă înnebunești, Gabriel. Isuse! Oare o să se mute în casa mea? O să te ia și pe tine? Cristoase, Gabriel, nu vreau să știu. Sunt dat afară. Oamenii care-mi erau cei mai apropiați m-au dezamăgit. Am pierdut totul. Hai salut.

— Nu, tată.

— Sper că el are de grijă de ea. Câți ani are? Îmi închipui că e mai tânăr decât mine și de asemenea e foarte activ. Putea fi o iubită frumoasă, mama ta. Îmi făcea chestii la urechi, la față, peste tot, de mi se zbârlea părul măciucă. Atunci când îi păsa. Dar a încetat. Totul a încetat și ea a

început să poarte chiloții ăia mari gri. Asta-i treaba cu dragostea, e un foc pe care trebuie să-l întreții, altfel se stinge. Țăsta, mă tem, e pe cale să se stingă.

Gabriel nu zise nimic.

Tata zise:

— Ce mizerie!

Tatăl lui își întoarse fața de la el. Gabriel îi dădu un șervețel. Tata își suflă nasul.

— O, tată, zise Gabriel.

— Dacă ai de gând să continui despre cum te-am escrocat ...

— Nu!

— Ba da! Putem încă să luăm înapoi tabloul.

— Ce? Cum? zise Gabriel.

— Speedy a zis că aş putea să-l cumpăr înapoi de la el dacă mă răzgândesc.

— Dar n-o să avem niciodată banii.

— În plus, ar trebui să plătim un pic mai mult pentru el. Speedy are un nas bun pentru o serie de lucruri și profitul e primul dintre ele. Încă mai am unele din instrumentele mele în garajul unui amic. O să le vând. Și bicicleta.

— Ai nevoie de lucrurile alea.

— Dar, Gabriel, de ce ne-ar trebui iar tabloul? Chiar dacă aş avea *Mona Lisa* în salon nu m-aş uita la ea tot timpul. Fapt e că nu ştiu cât mai pot să îndur chestii din astea.

— Din care?

— Loviturile astea în inimă. Gabriel, îmi pierd speranța. Am nevoie de toate resursele mele, dar n-am avut niciodată mai puține. Îți vine să crezi, tu ești tot ce am! Întotdeauna mi-a plăcut prea mult să fiu cu tine. De ce n-am realizat nimic în viață? Mai bine petrec ziua umblând cu tine decât să lucrez sau să mă zbat. Dacă m-ar întreba cineva cine e cel mai bun prieten al meu, aş spune că tu. Isuse Cristoase!

— Tată, tată — nu plânge!

— Hai să ieșim de aici. Nu vreau să mă vadă Speedy smiorcăindu-mă.

— Bine.

Când terminaseră de mâncat și erau gata de plecare, Speedy veni la masă.

— Am uitat să-ți spun, zise Speedy. E vorba de puștiul ăsta — băiatul unui prieten de-al meu, producătorul de film Jake Ambler. Cel care a făcut *Timeless Saturday* și celelalte chestii ca lumea.

— Știm, știm, zise tata, ștergându-și ochii. *Timeless Saturday* e o capodoperă. Felul în care a editat partea de mijloc și în care folosește muzica pentru ...

— Lui Jake îi plac vafele de aici. Ați gustat? N-am voie să-i dau înghețată — e precum cocaina pentru el. Puștiul lui e într-o trupă, au posibilitatea unui contract pentru un disc și alte chestii, dar nu cântă prea bine. Se blochează într-un anume punct. Știi despre ce vorbesc, Rex. Jake și cu mine îl bârfeam pe Lester și am pronunțat numele tău. Jake te-a văzut cântând de multe ori. I-am spus: „Rex a venit aici cu treabă. Rex m-a ajutat să-i dau drumul la început.”

— I-ai spus asta?

— Mda. Mi-ai spus, cu ani în urmă: „O să ai mai mult succes decât oricare dintre noi.”

— Așa e. Și ai, amice. Ești unul din marii... marii multimilionari ai timpului nostru.

— Drăguț din partea ta, Rex.

— De ce crezi că aproape toți pe care-i cunosc au mai mulți bani decât mine?

— Poate că are legătură cu faptul că tu nu lucrezi, Rex. Gabriel încercă să nu râdă. Speedy continuă:

— Ascultă, Jake știe, fără să-i spun eu, că ești unul din cei mai buni. I-am zis că nu te-ar deranja să te duci acasă la el și să-i arăți puștiului câteva din acordurile alea puternice de rock'n'roll...

— Nu știu dacă pot să-i arăt niște acorduri, zise tata. Lumea nu mai folosește instrumente. Peste tot sunt computere. În plus, sunt destul de ocupat acum.

— Uau. Ce faci? zise Speedy.

Se uită la Gabriel și strâmbă din nas.

— Prefer să bârfesc decât să mănânc.

Tata zise:

— E vorba de opera asta despre...

Gabriel strânse brațul tatălui lui.

— Tată, ascultă-l. E un noroc. Continuați, vă rog, domnule Speedy.

— Jake o să plătească bine, nu-i asta o problemă. Cu cât plătește mai mult, cu atât o să aprecieze mai mult. Nu-i întotdeauna așa?

Speedy strânse din buze.

— O să poți să-ți pui la punct bicicleta.

— Bicicleta?

— Te-am văzut pe ea.

Tata se ridică.

— Jake poate să se dea și peste cap. Nu suntem chiar atât de disperați încât să începem să ne câștigăm pâinea lucrând.

— Suntem, zise Gabriel. Nu?

Tata merse împleticit spre ușă.

— Doamne, Doamne, zise Speedy. Cine l-a călcat pe bățături?

— S-a despărțit de mama.

Speedy clătină din cap.

— Înțeleg.

Gabriel zise:

— Vă rog, domnule Speedy, care e numărul băiatului ăstuia care are nevoie de lecții de talent?

— O să ți-l dau.

Speedy se apropie de el.

— Dar doar dacă promiți ceva. Vreau să vii să mă vezi.

— Eu? De ce?

— O, îmi place un băiat direct. Gabriel, putem sta de vorbă. Știu cum e.

— Ce știți?

— Tulburarea la care-s predispuși tinerii.

— Înțeleg. Mulțumesc.

Stiloul lui Speedy era în aer. Gabriel zise:

— O să vin.

— Așa și trebuie. Știi unde sunt. Pot să-ți garantez că o să merite. Uite.

Scrise numele și numărul de telefon pe o bucată de hârtie.

— Mulțumesc încă o dată.

— Plăcerea e de partea mea, zise Speedy. Te porți foarte frumos. Pe curând.

Speedy îi zâmbea. Gabriel se întrebă dacă ar zâmbi dacă ar ști povestea adevărată a tabloului lui „Lester”. Din fericire, Gabriel nu trebuia să-l mai vadă.

Capitolul nouă

Pe holul de la intrarea în casa tatei, înconjurat de mai mulți bărbați, rotind un șir lung de mărgele, stătea bărbatul cu papuci răsuciți care îi împrumutase bani tatei. Dădu încă o dată din cap spre Gabriel și tatăl lui.

Tata cumpărase mai multe cutii de bere în drum spre casă. Înainte de a merge sus să bea în voie, Gabriel îl duse până la telefonul de pe coridor și-i spuse să-l sune pe producătorul de film.

— Acum? tot zicea tatăl lui. De ce acum?

— De ce nu acum?

— E un om important. O fi în Los Angeles cu vedete de film sau oriunde altundeva, departe de noi.

Gabriel scoase bucățița de hârtie din buzunar, formă numărul și-i întinse tatălui lui receptorul.

— Big Picture Films. Alo, alo — spunea vocea de la celălalt capăt.

— Spune cine ești, îl îndemnă Gabriel.

— Rex Bunch la telefon, șopti tata. La bine și la rău.

— Cine? zise vocea. Puteți să-mi spuneți despre ce e vorba?

— Chitare. Și acorduri.

— Poftim?

Spre surpriza și dezamăgirea tatei, i se făcu, în cele din urmă, legătura cu Jake, care zise:

— Îmi pare așa de bine că ai sunat. Rex...

Apropiindu-și urechea de telefon, Gabriel putea să audă cât de nerăbdător era Jake. Spunea că îl văzuse pe tata, cu ani în urmă, pe scenă cu Lester.

— Așa era sunetul meu! exclamă tata. Am făcut asta împreună, Lester și cu mine.

— Incredibil! Încă mai ascult discurile acelea în mașinile mele. Te rog, ai putea să vii azi după-amiază și să-l ajuți pe băiatul meu?

— Aș veni, zise tata. Dar chestia e... Începu să-i explice că lucra la opera lui despre renaștere.

— O, zise Jake. Oricum, mulțumesc că ai sunat. Ești absolut sigur...?

Gabriel apucă încheietura tatălui lui și o răsuci până ce fu de acord să dea o primă lecție mai târziu în ziua aceea.

Gabriel era încântat: însemna că putea să-l însoțească pe tatăl lui ca să se asigure că nu strica totul intenționat.

— De ce mă tot bați la cap cu asta?

Tata încerca să se smulgă și să o ia pe scări. Gabriel începuse să-și dea seama cât de mult se îmbătase tata la Speedy.

— Trebuie să mă odihnesc cât timp mai am încă un pat.

— Să te odihnești? N-ai făcut nimic!

— Mă simt slăbit dacă-l văd pe Speedy.

Poate că tata se simțea slăbit, dar lângă pat se afla o cutie portocalie pe care erau partiturile, ochelarii și caielele lui. Tata dădu un șut cutiei de-a curmezișul camerei.

— La dracu' cu toate — nu mă duc nicăieri! Se întinse pe pat și închise ochii. Cutiile de bere, din care una era deschisă, zăceau pe podea unde putea să ajungă la ele.

— Noapte bună. Îmi pare rău pentru tot, puștiule. Stinge luminile. Iartă-mă și sărută-mă.

— Nu sărut un ticălos ca tine.

— Propriul tău tată e acum un ticălos nenorocit?

— Ești, zise Gabriel.

Tatăl lui a zis:

— Aș vrea să am putere să te pocnesc! Acum cară-te și nu trânti ușa — ar putea să cadă din balamale și o să trebuiască să plătesc pentru ea!

Tata râse ca pentru sine și cântă: *Valhalla, sosesc!*

Curând, tatăl lui sforăia. Gabriel își dădu seama că n-o să se trezească la timp ca să predea lecția.

Gabriel îl lăasă și se duse jos. Fiecare pas cu care se îndepărta de casă îl făcea să se simtă prost. Archie n-avea stare; nu spunea nimic, dar nu era fericit. Gabriel voia să se meargă la barul unde lucra mama și să-i ceară să încerce să-l dea pe tata jos din pat. Dar ea nu era pregătită pentru asta; îl părăsise. Toți o făcuseră, acum.

Gabriel așteaptă în stația de autobuz. O să numere până la o sută. Dacă autobuzul nu venea, o să se întoarcă. Începu să numere; pierdu șirul și începu iar. Hotărî să numere invers. Veni autobuzul. Se sui și se îndreptă spre platforma de sus. Nu putea să se ducă pur și simplu acasă și să se gândească la altceva.

În vreme ce autobuzul câștiga viteză, Gabriel sări în jos pe scări și se aruncă din el, lovindu-se la genunchi și zgâriindu-se la mâini. Nu putea să uite cum, cu luni în urmă, tatăl lui îl salvase din „tobă”.

Se întoarse și îngenunche lângă patul tatălui lui, vorbind aproape de fața tatei. Părea atât de relaxat pentru prima dată în luni de zile, încât lui Gabriel nu-i plăcea că trebuia să-l deranjeze.

— Trezește-te, zise el. Poți să dormi mai târziu.

Tata mângâie fața lui Gabriel.

— Este mai târziu. Visam că sunt într-un aeroport, dar nu voiau să mă lase să iau avionul și plângeam. Gabriel, când dorm, cel puțin nu mă simt nenorocit.

— Știi ce spune mama?

— Cui îi pasă? Ce crede?

— Spune că ești inutil, un ratat, leneș și încet. Ce fel de viitor o să am dacă mă uit cum stai în fund și bei toată ziua?

— A zis asta?

— Spune că nu pot să te văd dacă o să mă deprimi cu disperarea și cu mila ta față de tine însuși.

— Așa spune ea. Toată lumea o spune.

— Eu nu. Dacă n-am un tată potrivit, cine o să aibă grijă de mine? Încă mai am nevoie de tine, tată. Vreau să faci lucrul ăsta pentru mine.

— Ce lucru?

— Să te duci la Jake așa cum ai spus.

— N-am chef, Gabriel. Știi cum mă simt.

— O să te înveselești când ajungi acolo. Avem nevoie de banii ăia. Tată...

— De ce te superi?

— Prostia ta mă supără! Dă-mi de băut!

— Hei, pune aia jos imediat! E cea mai tare din câte sunt — o să vomîți! Ia-o încet, mititelule. Nu-mi place să te văd așa!

Gabriel zise:

— Nu plec până nu te ridici!

— Bine, bine, zise tata. Înțeleg. Te rog, pune berea jos.

— Atunci ridică-te!

— Stai...

Gabriel se uită cum tata începea să se miște încet, de parcă ar fi descoperit pentru prima dată că are un corp. Când tata se ridică în picioare, Gabriel scoase un chiot.

Tata începu să-și arunce hainele prin jur.

— Băiete, ajută-mă să-mi găsesc aparatul de ras. N-o să-mi tai gâtul, deși mă tot gândesc la asta de câteva zile încoace. O să mă bărbieresc. Tu ești singura persoană pentru care aș face asta. N-aș accepta ordine de la altcineva!

Gabriel se duse sus, pe hol, să împrumute un fier de călcat; călcară împreună cămașa albă a tatei, ținând-o în sus și întorcând mânecile și partea din spate ici și colo, ca exploratorii care dau peste un obiect pe care nu l-au mai văzut niciodată.

— Mai bine te-ai spăla pe dinți, zise Gabriel.

— Miros?

— Ai băut. Și miroși a pește.

— Țsta-i rock'n'roll.

— Mă tem că nu astăzi.

Tata întrebă:

— Cum te simți acum?

— Un pic mai bine.

Îl făcu pe tatăl lui să plece cu mult timp înainte, așa cum făcea tata cu Gabriel, înainte de școală. De data aceasta, pentru că tata avea chitara și locul nu era departe, merseră pe jos.

Tata mormăi tot drumul, ca un adolescent morocănos.

— De ce ar vrea cineva să fie învățat să cânte la chitară? Cântatul e cântat. Eu am învățat de pe discuri.

— Ia-o mai ușor cu filozofia, sugeră Gabriel. Gândește-te întâi la bancnotele de cinci lire.

— Banii nu-s totul. Atâta doar că am fost un pic cam deprimat zilele astea...

— O să-mi spui că te doare burta.

— Oamenii învață doar ce vor ei să învețe, așa cum nu poți să-i obligi să mănânce.

Gabriel zise repede:

— Ai putea să le prezinți o mâncare pe care n-au mai gustat-o.

Lucrul acesta îl încurajă pe tata, dar Gabriel putea să vadă că mândria lui era rănită de posibilitatea slujbei acesteia. Voia să se vadă ca un muzician care lucrează. Predatul era moartea invenției și cu siguranță a farmecului pop. Într-un fel, tata trebuia să fie convins că era posibil să predai și în același timp să cânti și să urci pe scenă.

Amândoi stătură în fața unei case mari cu porți din fier, ca servitorii în afara unui castel medieval. Gabriel ținea chitara într-o mână și mâna tatălui lui în cealaltă, de teamă ca nu cumva să scape.

— Isuse, zise tatăl lui. N-o să-l prinzi pe Jimmy Page făcând asta.

— Nu ești... Gabriel se opri.

Tata nu auzi; se uita în sus la casă.

— Uită-te cât de înstăriți sunt — cred că-și duc pijamalele la curățătorie.

Ușile se deschiseră automat când o voce de robot de la un interfon invizibil zise:

— Vă rog să intrați, domnilor.

În holul de la intrare trecură pe lângă un rând de personal oriental în uniforme albe cu nasturi strălucitori în care Gabriel putu vedea o versiune distorsionată, cu ochi ca de pește, a feței îngrijorate a tatălui lui. Instruiți de un bărbat în costum negru, servitorii aveau mâinile încrucișate în față, de parcă ar fi fost goi și nu voiau să-și expună părțile intime.

Gabriel se uită în sus la o scară largă, în spirală, și-și imaginează o cântăreață în rochie albă cu trenă care cobora pe ea. În jurul lor era o agitație ca aceea din culisele de la operă. Personalul și asistenții producătorului zoreau între camere largi care conțineau mobilă aurită și din catifea, pline de candelabre complicate. Probabil că era un bal mascat, pentru că fetele îmbrăcate în prințese și băieți în costume de pirat erau însoțiți prin jur de bone.

Puștiul, Carlo, era cam cu doi ani mai mare decât Gabriel. Le fu adus — sau mai degrabă, aproape târât — de o femeie care, crezu Gabriel, din cât știa el din poveștile gotice, era menajera. Se descotorosi de băiat — dacă ar fi fost un lucru l-ar fi trântit pe jos, și dacă i s-ar fi permis, fără îndoială că ar fi și călcat peste acel lucru — și dispăru, cu oarecare ușurare, în grabă.

Carlo era osos, cu o claie de păr, cu o grimasă de criminal; purta un tricou Chelsea peste blugi largi rupți; avea picioarele goale și murdare.

— Ce mai faci? zise tata. El e băiatul meu, Gabriel. Merge la Chapman High. Știi unde e?

— Nu.

— Tu unde mergi?

— Nicăieri... dacă pot.

— Și ce vrei, dacă vrei ceva?

Se lăasă liniște. În cele din urmă, băiatul zise:

— Un tatuaj.

— Bine. Unde?

— Pe fese și în jurul fundului.

— Înțeleg, zise tata. Interesant. N-or să se poată uita la el mulți acolo.

— Cum de știi?

— De fapt, nu știu. Eu nu fac tatuaje, dar pot să cânt un pic la chitară.

Fără îndoială, Carlo fusese crescut bine, dar era incapabil să alăture două cuvinte fără să mormăie și să mârâie între ele și nu suporta să se uite în ochii cuiva.

— Pe aici, cred, bâigui Carlo, după ce se fâțâiră toți trei pe acolo.

Îi zise lui Gabriel:

— Vii și tu?

— Vrei să vin? murmură Gabriel.

— Cum vrei.

Carlo o luă în sus pe scări.

— Educația publică, mormăi tata spre Gabriel. Una din școlile alea pentru părinți talentați. Cel puțin clasa muncitoare are maniere. Mai e și suporter al lui Chelsea, pe deasupra. M-am săturat.

— Stai.

Gabriel se ținea de tatăl lui cu ambele mâini.

— Haide. Cel puțin aruncăm o privire.

Gabriel și tatăl lui îl urmară pe Carlo în sus, pe scară, spre un salon mare cu vedere spre Tamisa. Acolo băiatul se așeză cu spatele la un raft de cărți și-l împinse cu fundul. Atunci raftul se deschise ușurel spre partea lui de casă.

În spatele raftului de cărți Carlo avea două sau trei camere de adolescent, inclusiv o bucătărie și o baie. Acolo își avea băiatul bogăția lui sordidă; printre maldărele de haine, reviste și CD-uri, Gabriel observă computere, un

set de tobe, felurite chitare și, la distanță, un pian mare, strălucitor. Mai era acolo un coș cu zeci de perechi de ochelari de soare.

Carlo se așeză în dreptul unei ferestre, întors cu spatele spre ei, întinzându-și gâtul de parcă ar fi avut nevoie de urgență să inspecteze Battersea.

— Vrei să cânti ceva... la chitară? zise tata. Sau vrei să faci altceva? Puțin îmi ...

Gabriel îi aruncă tatălui lui o privire aprigă.

— Nu prea mă deranjează. E timpul tău.

Se uita la băiat enervat și stătea acolo cu haina închisă la toți nasturii.

Carlo ridică din umeri.

Lui Gabriel începea să-i fie teamă, întrebându-se cât timp tata avea să rămână răbdător. Dacă tatăl lui pleca, totul se sfârșea, cariera lui de profesor se termina în douăzeci de minute. Gabriel habar n-avea ce fel de slujbă i s-ar fi potrivit tatălui său, oricum. Era adevărat că tata putea să cânte; putea de asemenea să-și scarpine spatele și să cânte la vioară la urechea lui în același timp: din asta nu reieșea că putea să dea cuiva lecții de ambidexteritate.

În cele din urmă, Carlo se hotărî să zică ceva.

— Știi ce ești?

— Ce sunt? zise tata. Încerc să aflu de ani de zile.

— Ești un... Ești un...

Tata zise:

— Aștept, dar n-ai tupeul s-o spui, mititel șmecher. Dacă o faci, o să fie enervant, dar cel puțin o să fie rock'n'roll.

— Diletant, zise Carlo.

Gabriel își ținea respirația. Tata îi făcu cu ochiul.

Își scoase chitara acustică și zdrăngăni ușurel ceva care suna ca o melodie plăcută, populară.

— Ce zici? zise tata.

— Diletant de doi bani, repetă băiatul.

— Hei! zise Gabriel.

— Ce e? zise băiatul. Ai ceva de comentat?

— Tată... spuse Gabriel.

— Tată... îl imită băiatul. Țsta e tăticul tău?

Ochii lui Gabriel se fixară pe o sticlă de Cola de pe masă. Își împreună degetele și trosni din ele. Carlo rânjea. Gabriel dădu să se ridice, respirând greu. Carlo se ridică și el în picioare. Băieții se îndreptară unul spre altul până ajunseră față în față.

— Ei? zise Carlo.

— Ei? zise Gabriel.

Tata spuse:

— Stai jos, Gabriel. Și tu, Carlo. Stați jos! Acuma, potoliți-vă, oameni buni. Potoliți-vă! Isuse, sunt transpirat tot. Bine.

Când băieții se întoarseră la locurile lor, tata puse jos chitara și se uită prin jur întrebător, cu ochi afurisiți, arzători. Nu-i convenea situația, care nu se îmbunătățea. La urma urmei, „Mototolul” cântase cu Lester Jones la Madison Square Garden. Trei nopți făcuseră praf locul. Nimeni, în afară de cei de la Stones, nu fuseseră atât de buni.

Tata își dădu jos haina, aruncă sticla de Cola de-a curmezișul camerei într-un coș de gunoi și ridică una din chitarele electrice ale puștiului.

— Carlo, ia spune-mi ceva, zise el. Cum îi spui ăsteia?

— Unii îi spun chitară.

Tata o băgă în priză și mângâie corzile. Se auzi un zgomot de tinichea.

— Ce dracu' e ăsta — un șoarece care plânge? zise tata. Băiatul ridică din umeri.

— Poți să-i spui cum vrei, omule, mă doare în cot.

Tata se ridică în picioare.

Tatăl lui Gabriel, de acum un tată de vârstă mijlocie respectabil în majoritatea privințelor, făcu un pas înapoi și dădu cu piciorul într-unul din difuzoarele scumpe, încât gheata îi trecu prin partea din față a acestuia. Cu siguranță că acum aveau să fie dați afară.

Tata, zâmbind cu satisfacție acestei amintiri de rock'n'roll, dădu sonorul până la „insuportabil” și cosi peste corzi. O vâlvătaie de zgomot și de reacții în trepte îi pătrunse pe toți trei ca niște săgeți aprinse. Băiatul, care făcuse față atitudinii tatei, păru că se clatină sub zgomot.

— De ce să șoptim? zise tata. Asta e muzica diavolului. Sau este când o faci cum trebuie.

Era un număr de blues, unul din preferatele lui Gabriel, *Mean Old World*. Tata bătea din picior și cânta, deși nu puteau să audă nici un cuvânt, ci îi vedeau doar gura deschisă astfel încât semăna cu unii din Papii strigători ai lui Bacon.

Ghemuiți de parcă ar fi vrut să evite o rafală de gloanțe, doi membri ai personalului intrară în goană în cameră, cu mâinile pe urechi. Se luptară să închidă ferestrele și, ca să fie absolut siguri, traseră perdelele peste ele. Apoi o zbughiră peste podeaua vibrândă, scâncind.

Băiatul înșfăcă o chitară, dădu sonorul tare, lovi și-si răsuci piciorul în partea din față a altui difuzor — cel puțin învățase că agresivitatea era absolut necesară pentru un spectacol plin de viață — și începu să cânte, urmându-și profesorul de la distanță.

Băiatul reuși să producă niște acorduri decente de blues și, când tata se opri, ținând ritmul, băiatul preluă ștafeta.

În vreme ce tatăl lui lucra, lăsându-l pe Carlo să cânte cu el, neobligându-l să facă nimic, și băiatul începu să vadă că era în stare, Gabriel putu să se liniștească, rozându-și unghiile și mușcându-și buzele. Gabriel nu-și făcuse niciodată griji în legătură cu nimic așa cum își făcea în legătură cu tabloul lui Lester, deși poate că nu trebuia să înțeprindă nimic pentru moment. S-ar fi putut ca Lester să nu-și dea seama unde era tabloul multă vreme, și chiar și după aceea, să nu realizeze că tabloul e un fals. Poate că avea să-i scrie lui Lester o scrisoare. Tata avea adresa.

Când Gabriel și tatăl lui se ridicară să plece, observă, spre surpriza lui, că tatăl lui Carlo stătea în ușă. Producătorul de film era mic, jovial și chel, într-un costum bun

fără cravată. Avea cămașa încheiată până la ultimul nasture și mărul lui Adam părea că încă mai saltă de la ritm, capul îi era crispat, ca o fiertură gata să explodeze.

Tata îi spusese lui Gabriel că Jake Ambler era atât de ocupat, încât îi invita pe cei care voiau să obțină întâlniri cu el să stea în mașina lui în drum spre aeroport sau chiar să meargă cu el pe jos în jurul clădirii, în vreme ce el își mânca prânzul sau se ducea la toaletă.

— Mulțumesc mult de tot, zise Jake, conducându-i pe tata și pe Gabriel în jos pe scări, scoțând bancnote dintr-un maldăr impresionant și împingându-le în mâna tatei. Meriți astea. Mi-a plăcut atât de mult, încât mi-a venit să-mi largesc pantalonii de piele.

Tata se întoarse și se uită la el, temându-se să nu simtă oarecare condescendență. Nici vorbă de așa ceva; bărbatul îl privea recunoscător.

Jake zise încet:

— Carlo nu te-a jignit cu nimic, nu?

— Ca de exemplu?

— Ei... știi tu... că ai fost un onanist.

— Nu, zise tata. N-a zis nimic de genul ăsta.

— Sunt ușurat. Mi se pare că nu găsesc tonul potrivit cu el. E singurul meu băiat, Rex. E îngrozitor: băiatul are o purtare ciudată.

— Serios?

— Când se duce la culcare, crede că îi umblă muște pe corp. Crede că îl urmăresc polițiștii. L-am trimis la psihiatra aia la care a început să se ducă lumea, cea care a scris cartea, Deedee Osgood. O știi? Carlo pare că s-a atașat foarte mult de ea, dar asta nu l-a vindecat. Nu vrea să învețe nimic, singurul lucru de care e interesat e muzica. Ori cântă, ori ascultă, tot timpul. Muzica poate să-i facă pe oameni mai buni, nu?

— Întotdeauna a avut efectul ăsta asupra mea.

— Atunci, te rog, o să încerci asta cu el?

— Ce să încerc?

— Să-l înveți chestiile alea — tot ce știi — prin muzică.

— Mi-ar plăcea să fiu de ajutor, Jake. Sunt măgulit. Dar n-am mai făcut-o. Nu-s calificat.

— Nu-mi pasă. Băiatul îl adoră pe Lester de ani de zile. Nu vrea s-o arate, dar a fost foarte încântat când a auzit că vii. Vrea să te vadă, știu că vrea. Te rog, fă o încercare — măcar o vreme. Dacă nu merge, nu-i nici o pagubă.

— E ciudat, zise tata. Știu cum se simte băiatul. Ani de zile abia am putut să vorbesc. Nu-mi plăcea ca alții să stea prea aproape de mine. Muzica era singurul lucru care-mi intra în cap. Lasă-mă să mă gândesc.

Tata se îndepărtă și păru că se gândește un pic, deși mai mult își trecea degetele prin păr. Jake și cu Gabriel se uitau la el. În cele din urmă, tata fu de acord să vină o dată la două zile să-i dea lecții băiatului.

— Nu știu ce o să fac, zise tata. Dar nu mă deranjează să-i spun câteva din lucrurile pe care le știu.

— Sunt încântat! zise Jake, dând mâna cu el. Trebuie să vii la noi la cină. O să invit niște persoane care ar putea să-ți placă. Poate să te lase undeva șoferul meu? E la dispoziția voastră — a amândurora.

— Nu, mulțumesc, zise Rex, înainte ca Gabriel să poată spune ceva. Ne place strada. Suntem obișnuiți să stăm cu picioarele pe pământ.

Când Gabriel și tata dădeau colțul, Carlo alergă după ei și trânti niște casete cu filme de-ale tatălui lui în brațele lui Gabriel, șoptindu-i:

— E de treabă, tatăl tău.

— Mulțumesc că spui asta, zise Gabriel.

Tata aprinse o țigară și se îndepărtară prin aerul rece.

— Mă mir că n-ai măturat camera cu băiatul ăla, zise Gabriel. Mă pregăteam s-o fac eu.

— Am văzut. Ai fi putut să-l dobori ușor pe ticălosul ăla mic și slab. Dar nu i-ar fi făcut o impresie bună baba-cului lui dacă i-ai fi spart capul cu sticla aia.

— Nu.

— Nu m-a deranjat nici un pic, zise tata. Îmi pare bine că ne-am dus. Dar sunt extenuat. N-aș mai putea-o face iar, chiar dacă mă plătesc. O să sun și o să le spun că emigrez în Africa.

— Nu, n-o să faci asta. Sigur n-am trecut prin asta degeaba?

Tata zise:

— Știi de ce devin oamenii profesori?

— După mine, pentru că le place să fie ascultați.

— E un motiv bun, dacă ai ceva de spus.

Tata numără banii de trei ori și fluieră.

— Și când te gândești — în toți anii ăștia mi-am expus părerile în cârciumi pe degeaba!

Zise repede:

— Știi, când puștiul ăla a început să mă înjure, mi-am adus aminte că mama mea a fost învățătoare. Într-un fel, uitasem. În plus, era devotată meseriei. Era rareori acasă și când era se pregătea pentru a doua zi. Ne întâlneam peste tot cu foștii ei elevi care o adorau, îi făceau cu mâna și o salutau. De fiecare dată când mă duceam la școală se găsea întotdeauna câte un copil care să se țină de ea. Nu puteam să sufăr asta.

— De ce?

— Voiam să fie doar a mea. Dar se pricepea lucrul ăsta remarcabil — știa cum să-i facă pe copii să simtă că ea e de partea lor.

— Cum făcea asta?

— Fiind într-adevăr de partea lor. Displăcându-i autoritatea.

Tata plângea cu suspine.

— Nu m-am mai gândit la ea de multă vreme. Îți vine să crezi — vorbesc de ceva care s-a petrecut acum mai bine de patruzeci de ani. Poate că peste patruzeci de ani, mult după ce voi fi murit, o să-ți aduci aminte de momentul ăsta. Mă gândesc adeseori la cum o să-ți aduci tu aminte de mine. Poate că o să mă introduci într-un film sau ceva

de genul ăsta. Cine crezi că ar putea să joace rolul meu? Ce zici de Robert De Niro?

— N-o să fii prin preajmă când o să fiu bătrân? Vreau să fii totdeauna aici.

— Da, știu. O să încerc să trăiesc cât de mult pot, amice. Dar sper să mor înaintea ta. O să ai un băiat și o să poți să-i spui totul despre aventurile noastre împreună. Lucrurile prostești pe care le făceam eu... și cum ți-am vândut tabloul... și cum am ...

— Da.

— Nu contează. Mergem să mâncăm? Lucrurile stau un pic mai bine. Ar trebui să sărbătorim, nu?

Îl duse pe Gabriel la un restaurant bun italian, unde mâncară pe săturate paste și înghețată.

Fusese o zi plină, dar, spre surpriza lui Gabriel, tata nu era istovit. Predatul îl revigorase. Și Gabriel reușise chiar să uite pentru moment de tablou, care atârna, firește, la Splitz, dar Lester nu mergea acolo.

Mai târziu, la capătul drumului, Gabriel zise:

— Mama o să fie încântată.

— De ce?

— De predatul ăsta.

— O să-i spui?

— Ar fi mai bine dacă ai face-o tu, zise Gabriel. Îmi tot spune că vrea să stăm de vorbă despre ceva important, dar nu abordează niciodată subiectul.

— Știi despre ce e vorba?

Gabriel dădu din umeri.

— Viitorul, cred. Tată, de ce nu vii pe la noi?

— M-am gândit. Dar nu pot să intru în casă... mi se rupe inima. Mi se face rău chiar dacă trec doar prin zonă.

— Du-te la barul unde lucrează.

— Crezi că o să-i pară bine să stea de vorbă cu mine? E pe cale să se îndrăgostească de altcineva.

— Nu contează. N-am văzut niciodată un idiot mai mare decât tipul ăla. Încearcă doar să te faci gelos.

— Da? O să mă gândesc. Problema mea e că eu nu prea vreau pe altcineva. Dar a fost dură cu mine.

— E spre binele tău.

— Mulțumesc, Gabriel, dar încă nu mi-am revenit. Gabriel îl sărută.

— Pe curând, tată.

— Pe curând.

Capitolul zece

Într-o duminică dimineată, câteva săptămâni mai târziu, când se trezi, în sfârșit, Gabriel descoperi că Hannah își dezgolise brațele groase și își pusese mănuși de cauciuc, își acoperise capul cu un prosop jerpelit de ceai și pusese o pereche de pantofi vechi ai tatălui lui, fără șireturi. Gabriel se întrebă dacă era gata să se ocupe de o grămadă de deșeuri nucleare, dar văzu că avea de gând să se apuce de curățenie în salon. Mama avusese invitați: aerul acru era gros și amețitor, scrumierele erau pline, scaunele împrăștiate și masa plină de sticle de bere și de vin, pachete de chipsuri și sandvișuri mâncate pe jumătate.

Temându-se că Hannah i-ar putea da un teu sau o cârpă de praf, o șterse în bucătărie. Spre surprinderea lui, o găsi pe mama lui ascultând un vals la radio și prăjindu-i ceva pentru micul dejun.

— Bună, Îngeraș. E o zi frumoasă. Ce-ar fi să mergem la Kew Gardens?

Sugestia îl ului; îi plăcea Hannah acum, dar nu voia să petreacă ziua într-o seră cu ea.

Zise:

— Mă duc să înot cu un coleg.

Mama a zis:

— M-am gândit că ar fi frumos să ieșim.

Gabriel și părinții lui mergeau adesea la Kew Gardens duminica. Făcuseră multe fotografii acolo. Se împlineau doi ani de când fuseseră ultima oară.

Zise :

— Tu și cu mine?

— Da.

— Fără George?

— Voiam să vorbesc ceva cu tine.

Zise:

— Și fără Hannah.

Mama lui duse un deget la buze.

— Nu ți-aș face asta. Oricum, s-a hotărât să deretice nițel.

În timpul micului dejun, se uită sceptic la mama lui. Nu era convins că avea să iasă într-adevăr pe ușă cu el.

În cele din urmă, își luă la revedere de la Hannah. Gabriel fu chiar mai surprins când, luându-l de mână, mama lui zise că aveau să meargă la Kew cu metroul. Nu știa câtă vreme trecuse de când se suise ea într-un tren, dar încetase să umble cu metroul dintr-o varietate de motive raționale: era sub pământ și experiența semăna cu a fi îngropat de viu; era poluat — gaze letale și mirosuri toxice puteau să te ucidă; și doar ucigașii și nebunii umblau cu District Line.

Se temea să meargă lângă ea în drum spre stație; putea să simtă cât de frică îi este. O dată ajunși în tren — în timp ce ea citea ziarele poate cu mai mult interes decât ar fi meritat *Sunday Times* —, se uită în jur neliniștită, dar reuși să-și potolească teama. Ceea ce considera ea un iad în fierbere era un vagon aproape gol care huruia peste Tamisa largă, frumoasă, murdară, într-o duminică dimineață.

Când ieșiră, ea oftă, ușurată.

— Sunt curajoasă, nu?

— Bravo, mamă.

— Urmează avionul. E prea târziu ca să-mi fie teamă de tot.

Se uită la el din cap până-n picioare.

— Dă jos gluga aia...

— Mamă...

— Dă-o jos! Lumea de afară o să creadă că ești un traficant de droguri!

Pentru ei, grădinile Kew răcoroase, curate, erau ca o regiune de la țară; un loc în care puteai visa.

Mama vorbi gânditoare despre cum își iubesc englezii grădinile și casele și cât de plictisitor i se părea lucrul acesta. Dar când vizita o zonă pentru clasa mijlocie, precum Kew, i se limpezea mintea și își dădea seama că voia mai mult decât bucata de beton invadat de buruieni, cu rafturi de cărți putrezite și o tigaie arsă pe care o aveau în spatele casei. Când avea să câștige mai mulți bani, urmau să se mute.

— O să avem o grădină adevărată, zise. N-o să fie mare — doar cât să stăm amândoi afară.

Urmau să stea acolo, adăugă, până când mergea el la universitate.

Zise:

— Când aveam în jur de douăzeci de ani, trăiam pe King's Road și cunoșteam oameni la modă, eram o fată destul de ciudată, singuratică și...

Căută cuvântul.

— Exagerată. Nu m-am realizat. Pe atunci mă linișteam gândindu-mă cum o să fie când o să am șaiszeci de ani. O să fiu o femeie ageră, întotdeauna bine îmbrăcată, dar cu genunchi slabi, degetele de la picioare îndoite și ochi vioi, care citește romane franțuzești și ascultă *Cele șapte păcate capitale*. Poți să-mi aduci flori și cărți. O să vii, nu-i așa, chiar dacă o să ai lucruri mai bune de făcut? Poate că o să-ți aduci și copii.

— De ce n-aș veni? zise el.

— Copiii trebuie să-și diminueze dragostea pentru părinți. E un divorț îngrozitor. Propriii mei părinți n-au nimic să-mi spună, după cum ai observat, probabil. I-am părăsit când aveam cincisprezece ani. Și totuși, o să vreau ca tu să vii la mine. Ce nu-i în regulă?

— Pare ciudat, zise el. Să aștepti până când ai șaiszeci de ani, înainte să faci ce vrei să faci. De ce nu poți să faci lucrurile astea acum?

— E o întrebare bună. Aș vrea să știu.

În vreme ce ea vorbea, lui Gabriel i se păru ciudat ca ei să fie singuri împreună. De obicei, când ieșeau, tatăl lui sporovăia, atrăgând atenția asupra lui, făcând glume, cântând.

Nici mama, nici fiul nu-l pomeniră, dar Gabriel se tot gândea dacă tatăl lui era încă în pat, în camera lui, sau dacă avea destui bani ca să-și plătească micul dejun. Poate că ieșise la o plimbare? Gabriel nu putea să scape de ideea că tata o să se hotărască să vină la Kew Gardens. O să iasă din spatele pagodei și toți trei or să-și înlănțuie brațele și or să se plimbe împreună.

Întorcându-se la metrou, trecură pe lângă o librărie mică.

— Vrei să intrăm?

— Da. Aș putea să-mi iau ceva de citit, zise Gabriel, plin de speranță.

— Poți să-ți iei orice vrei.

— Orice?

— Alege ce ai chef — își cumpăr eu cartea. Ar putea să te surprindă, dar am câștigat ceva bani acolo! Tatăl tău nu ne-a trimis deloc bani, deși i-am scris ca să-i cer. Trebuie plătite facturile și ipoteca pe casă, și întreținerea ta e scumpă.

Îi luă mult timp, dar ea așteptă, uitându-se în jurul ei, în general în partea cu cărți despre cum să te ajuți singur. După cum spusese Zak, când auzeai cuvântul „vindecare” știai că urmau probleme ale părinților. Era vorba de terapie sau de ceva mai rău, de hipnoză sau alte forme de religie ciudată. Numeroși membri ai clanului lui Zak mergeau cu brațele întinse în față și ochii închiși, „rearanjându-și” viețile.

În selecția limitată de cărți de artă, Gabriel găsi o carte cu portrete. Mama îi laudă alegerea; o surprindea cât de

puțini artiști contemporani erau interesați de fața umană și în ce erau cu adevărat oamenii. Era un subiect pe care rock'n'roll-ul nu-l putea explora.

Cărând noua lui carte, intrară într-o cafenea situată câțiva pași mai încolo și mâncară pizza. Se întrebă dacă putea să comande ce numea el, când era copil, „una creată” — o înghețată americană. Ea fu de acord și ceru la rândul ei o lingură.

Observă că ea se uita în jur.

— Nu servesc bere aici?

— E o cafenea. De ce vrei bere?

Își trecu mâna peste față.

— Faci ca lucrurile să fie mai grele pentru mine.

— M-am gândit că ar putea să fie vina mea.

— Nu, Gabriel.

Mânca de zor; trecu ceva vreme până să-și dea seama că ea îl privea.

— Erai un băiețel așa de zgomotos.

— Da?

— Sau poate că mie mi se părea că ești dificil. Sufeream din alte motive. Ai devenit cam meditativ. La ce te gândea adineauri?

Răspunse:

— Dacă lui tata îi place înghețata de ciocolată sau de cafea.

Gabriel, tata și mama ținuseră un rând de înghețate în congelator și dezbăteau adesea cu entuziasm subiectul aromei lor preferate.

— Cred că de ciocolată. Poate că tata mănâncă una acum... în același timp cu noi.

Îi dădu lui Gabriel batista ei.

— Șterge-te pe față, băiat mare. Îi duci dorul? N-a murit, Gabriel dragule.

— Nu, stă într-o garsonieră.

— Nu-i o catastrofă. Era nefericit, tatăl tău. Nici măcar nu știa. Acum vede efectul lucrului ăstuia asupra altora.

— I-ai făcut o favoare?

Șopti:

— Ar fi prima.

— Nu mormăi. Am știut că ceva nu merge când a încetat să mai urască totul. Nu se plângea în legătură cu ce privea, ce mânca sau auzea. Se îndepărta de noi — sau, cel puțin, de mine. Îmi pare rău că te-am lăsat cu Hannah — cum spunea mama, are o față ca o sacoșă de ciocane. Dar a trebuit să fac lucrurile să meargă. Pietrificarea — adică lucrurile care rămân la fel — mă omora. Am defectele mele, dar n-am renunțat.

Se ridică, înălță brațele și se așează.

— Uită-te la mine, n-am energie? Chiar mai multă acum, de când a plecat el.

— Tata ar putea fi la lucru chiar în clipa asta.

— La lucru? Gabriel, dincolo de orice, e duminică.

— A început să predea.

— Să predea, ai zis? Despre ce fel de predat e vorba?

Când văzu că nu era gata să fie sarcastică, Gabriel îi explică faptul că tata dădea lecții de chitară unui băiat, care, la rândul lui, îl recomandase altui puști, mai puțin înțepat, și tatei îi plăcea să stea cu el. Se angajase să le dea lecții amândurora câteva săptămâni. „Când predau”, zisese tata, „e ciudat, dar nu mă împotmolesc într-o anumită stare de spirit. Mă scutură bine”.

Gabriel putea să-și dea seama că mama voia să vorbească despre Rex, tatăl lui — cu cineva care-l cunoștea, care ar înțelege. În același timp, știa că nu putea să spună tot ce simțea.

— Gabriel, pot să mi-l imaginez predând. Tatăl tău e iute la mânie și supărăcios și ar fi surprins să vadă că elevii lui nu știu deja totul. Dar înțelege muzica. În unele privințe, îi place să... țină prelegeri. N-am vorbit cu Lester de ani de zile, dar era întotdeauna incredibil de vioi și de plin de energie. Poate că l-a inspirat pe tata. E clar că i-a prins bine.

Era o generozitate surprinzătoare în asta.

Gabriel zise:

— Bunica — mama tatei — a fost învățătoare.

Fața ei se luminează.

— O, da, așa e. Te ducea la bibliotecă.

— Nu ea m-a învățat să citesc?

— Da, cu ajutorul meu.

Gabriel zise:

— Tata și cu mine am făcut unele chestii împreună, dar tu strigai întotdeauna la el din cauza petei lipicioase de pe podeaua din salon.

— Pata aia lipicioasă a stat acolo săptămâni întregi. Mă tot lipeam de podea. Credeam că n-o să mă mai mișc niciodată.

— S-a descurajat.

Gabriel citise undeva că oamenii spun când sunt supărați: „Oricum, nu pot să te iert pentru asta.”

Fu șocată:

— Ce te-a făcut să spui asta?

— Archie.

— Archie? Vorbești de fratele tău acum?

— Da.

Zise:

— Băiatul meu e mort. Aproape că m-a înnebunit. Am luat medicamente multă vreme...

— Archie e aproape mort.

— Aproape! Ce tot vorbești? Gabriel...

— E o parte din mine. Vorbește cu mine.

— Archie vorbește cu tine? Ce spune?

— Îmi dă sfaturi.

— Ciudat, având în vedere că n-a fost niciodată prea vorbăreț. Acum spui că are conversații cu tine. Gabriel, mai bine ai avea grijă — psihiatrii or să-ți bată genunchii cu ciocănele și or să te întrebe cum te cheamă. Tatăl tău știe ceva despre asta?

— Nu.

— Ar trebui să vorbesc cu el despre asta. Atâta doar că nu vorbim.

— De ce?

— Aș putea să fiu nevoită s-o fac. Nu-mi vine să cred. Isuse Cristoase, ce ți s-a întâmplat? Ce băiețel ciudat ești!

— Nu mai sunt mic! Ar trebui să deschizi ochii!

Mama se uita uluită la Gabriel. Îi smulse batista. Zise:

— O, nu înțelegi cum oamenii se pot înnebuni unul pe altul. Gabriel, să nu îndrăznești să mă faci să mă simt vinovată. Părinții simt întotdeauna că eșuează. Joci un joc la care pierzi când ești părinte. Sunt o femeie care trăiește pe cont propriu, fără un soț util, care încearcă să câștige o pâine pentru amândoi! O mamă singură!

— Mamă singură, o imită el.

— Ce te aștepți să fac? Lucrul nu-i o petrecere!

— Dai o grămadă de petreceri!

— Și de ce nu?

Se scutură, alungând agitația ca pe apa de ploaie.

— Trebuie să-ți spun — mi s-a oferit o slujbă nouă...

— Serios?

— De către un bărbat pe nume Speedy.

— Speedy?

— Da. Îți spune ceva?

Zise:

— Ciudat nume.

— Întotdeauna se grăbește. M-am întâlnit cu el la o petrecere în Portobello Road cu puțin timp în urmă. Eram prieteni pe vremuri. Avea o vilă lângă Marrakech, unde am stat toți. Purta întotdeauna cămăși strălucitoare. Mulți sunt morți acum, sau nebuni, sau s-au mutat în Țara Galilor. Dar Speedy e proprietarul unor restaurante de fast-food pline de lucruri rock și pop. Cunoaște situația mea cu tata și e înțelegător. Cred că o să mă angajeze. Mai întâi o să fiu ospătăriță. Apoi o să mă avanseze. Sunt sigură că o să ajung să conduc unul din localuri. E un început bun. Ce zici?

— Mm... va trebui să mă gândesc.

— De ce? Nu-i o problemă filozofică! Nu ești mulțumit de noua mea slujbă?

El dădu din cap și zise:

— Ai fost la restaurantul ăsta fast-food?

— O, mergeam acolo doar pentru petreceri, nu pentru mâncare, desigur. Mai bine îmi mănânc picioarele. Dar ți-am spus, zise ea, nerăbdătoare. Nu mă ascuți? M-am întâlnit cu Speedy la o petrecere. Mă mai gândeam, continuă ea, că ar trebui să-i arătăm tabloul lui Lester lui Speedy.

— Tabloul lui Lester?

— Da.

— De ce?

— Ar putea să fie interesat. Oricum, chiar dacă nu i-l arătăm, cred că ar trebui să-l ducem la înrămat. O să mă ocup de asta săptămâna viitoare. Înainte să încep noua slujbă, m-am gândit că am putea să mergem în Italia.

— Ca să vedem castelul lui George?

— Da.

Gabriel zise:

— Nu-mi plac castelele.

— O, nu?

— Sunt pline de curenți. Vreau să lucrez la filmul meu.

— Bine. Poți s-o faci acolo. O, Gabriel, ar fi minunat să avem parte de niște soare și de mare. A trecut atâta vreme de când lucrurile mergeau bine!

— Pot să lucrez doar în Londra. E mediul în care mă simt cel mai bine.

— Serios? Ești un diavol afurisit. Atunci va trebui să stai cu Hannah.

— Cred că o să stau cu tata.

Pufni:

— El n-o să poată avea grijă de tine.

— Pot să am grijă de mine eu însumi.

— Nu-s sigură că poți, deocamdată, zise ea. Dar în curând va trebui. N-am prea stat cu tine în ultima vreme, dar m-am gândit mult la viitorul tău.

— Da? zise el cu entuziasm.

— Știu că-ți plac filmele și regizorii și actorii și toate astea?

— Da, da — am avut atâtea idei în ultima vreme. Ți-ai povestit vreodată visele în scris? Poate că într-o zi va fi o metodă prin care să le fotografiezi!

— O să fie interesant, zise ea, sarcastic. Acum, trebuie să vorbim serios, tu și cu mine. George a fost de mare ajutor în privința carierei tale. La urma urmei, e un artist care exersează. Nu râde așa.

Gabriel murmură:

— Are nevoie de exercițiu!

— Gabriel, trebuie să înveți să ascuți!

— Pot să ascult și să vorbesc în același timp!

— George îndură greutățile. Spune că ideea e să combini lucrurile de care ești interesat cu abilitatea de a-ți câștiga traiul pentru restul vieții. Ai putea să fii avocat în lumea show-business-ului.

Se uita la el.

— Poftim?

Continuă:

— Avocații ăștia au de-a face cu oameni creativi. Nu numai asta — fac să se întâmple lucruri creative. Dar nu-niciodată șomeri sau demodați. N-au niciodată parte de recenzii proaste. Vreau să te gândești la asta. Între timp, o să caut o universitate unde poți să studiezi dreptul și să-ți continui și treaba cu filmul, dacă mai vrei încă să faci asta. Apoi o să vezi un avocat prieten cu George. Nu mai încape de bani. O să-ți explice el totul. De ce faci fața asta?

Zise:

— Nu vreau să lucrez într-un birou.

— De ce nu?

— Birourile îmi dau senzația că n-o să pot niciodată să ies din ele.

— Ce tot vorbești?

— Tu n-ai lucrat niciodată într-un birou.

Se ridică.

— Petreci prea mult timp cu tatăl tău! Vreau să-ți insuflu încrederea în tine însuți. Mă tem că dezvolti o mentalitate de ratat!

Plăti nota și ieșiră repede.

— Trebuie să spun, zise ea, că nu pari mulțumit, ticălos mic.

— Mulțumit de ce?

O urma cât de repede putea. Întotdeauna făcuse așa, mergea mai repede decât el.

— De noua mea slujbă și vacanța în Italia și de tot ce încerc să fac pentru tine. Copiii — se gândesc doar la ei înșiși. E vorba de mine, de mine, de mine cu tine, pușlama. Oamenii nu știu, sau nu spun, cât de mult își urăsc copiii.

Abia dacă o asculta. Ea voia ca el să fie avocat. I se părea că e deja suficient de certat cu legea. În următoarele câteva zile, mama lui o să înrămeze copia ei falsificată a tabloului lui Lester și o să i-o arate lui Speedy, care o să aibă două copii falsificate ale aceluiași tablou din partea a doi membri ai aceleiași familii.

Condamnarea la închisoare a lui Gabriel, deja suficient de lungă, avea să fie, cu siguranță, mărită. Își aduse aminte că atunci când vizitase apartamentele din apropiere, întâlnise un bărbat care fusese la închisoare. „Am încasat-o”, tot spunea. Blazonul acesta al vieții în afara legii stârnise oarecare admirație, dar Gabriel nu-și putea aduce aminte dacă bărbatul spusese că prizonierii aveau voie să citească toată ziua. Putea să-și ia walkman-ul? O să-l viziteze părinții? Cât primeau falsificatorii?

Până să ajungă acasă, capul lui era pradă propriei vâlvătăi. Avea nevoie de timp ca să se gândească la tot, dar se întreba dacă mama lui, în una din stările ei de spirit „preocupate”, n-o să vrea să viziteze o galerie sau să-l invite să se uite cu ea la una din comediile ei muzicale preferate, „înălțătoare”.

Din fericire, după-amiaza târziu, îi spuse că trebuia să se ducă la lucru.

— Trebuie să plec un pic mai devreme azi, zise ea. E o persoană pe care cred că ar trebui s-o sun și cu care să mă întâlnesc apoi. E în regulă? Întrebă cuprinsă de re-mușcări. Te superi?

— Bine. Vreau să mă uit la cartea mea nouă și să desenez.

— Bine. Apropo, zise ea, voiam să-ți dau asta.

Îi întinse o broșură. Se uită la titlu — *O carieră în drept** — și se înfioră.

— Mulțumesc, a zis el. E vorba de Denis Law?

— Încetează. Spune-mi ce crezi. A fost o zi frumoasă, Îngeraș. Sper că o să ajungem să petrecem multă vreme împreună. Dacă mergem în Italia, așa o să facem.

— El o să fie acolo.

— Da, George o să fie acolo.

— De ce?

— Ca să fie cu mine, de asta! Trebuie să încetezi să te mai plângi de toate.

Apoi îi spuse:

— N-o să iei legătura cu Archie în după-amiaza asta, nu?

— De ce, ai niște întrebări pentru el?

— Gabriel...

Își ținea respirația.

— Presupun că aia a fost una din glumele tale, de care m-am săturat până peste cap, ca și de restul chestiilor ăstora legate de „Archie”. Acum, sărută-mă. Te rog.

— Uite.

— Mulțumesc.

După ce plecă ea, Gabriel rămase o vreme în camera lui, desenând. Desenă cu grijă un vas japonez, dar nu mai apărură, ca înainte. Nu că ar fi avut nevoie de un vas japonez în viața lui acum. Era ușor să îți dorești mult și să te gândești că asta făcea lucrurile să se întâmple. În cele din urmă, trebuia să acționezi.

* *A Career in Law* (în limba engleză) (N.t.).

Fu ușurat să vadă că nu mai funcționa. Nu mai avea halucinații; voia să trăiască în aceeași lume ca ceilalți oameni. N-o să mai copieze; de acum încolo, or să fie numai originale originale. Copiatul îi crease destule probleme.

Își puse materialele deoparte.

Se pomeni căutând-o pe Hannah, ca să-i spună că iese. Când văzu că adormise în fața televizorului, căută bani prin casă. Fără tragere de inimă, luă banii pe care-i strânsese ca să-și cumpere camera de luat vederi. Umblă prin pușculițele din copilărie, se uită în buzunarele unor haine vechi, strânse banii pe care-i câștigase pe maculatură și banii primiți de la rude de Crăciun. Umblă prin gențile mamei lui și găsi o bancnotă de zece lire.

Era gata.

Lăsă bilet în care spunea că se duce acasă la Zak și închise ușa din față cât de încet putu.

Capitolul unsprezece

În treizeci de minute, ajunse pe jos la restaurantul lui Speedy.

Afară la Splitz, în spatele unui cordon de catifea neîndurător și al unei fâșii de covor roșu, se împingea o coadă de oameni nerăbdători. Dincolo de ușă, Gabriel putea să vadă cum oamenii se opreau să se uite la tabloul lui făcut de „Lester”.

Deși Gabriel plecase cu intenții bune, când a ajuns la Splitz începu să i se pară că ar fi o idee excelentă să se ducă acasă și să se culce cu o pernă peste cap.

Era gata să se întoarcă atunci când afară opri o mașină elegantă și doi bărbați și două femei ieșiră, uitându-se în jur ca să fie priviți. Gabriel îi văzu cum se apropie de cordon; fură conduși prin mulțime spre ușă. Gabriel știa că ar fi trebuit să știe cine erau, dar plecară înainte să se poată gândi laașa ceva.

Pe fereastră, laolaltă cu toți ceilalți, Gabriel îl zări pe Speedy venind în goană spre ei, făcând pași mici, iuți, în cizmele lui cu tocuri înalte; se întinse ca să le atingă fețele cu buzele lui în mișcare, înainte să-i ducă la o masă.

După ce Speedy îi aranjă, se întoarse peste câteva minute și se uită spre Gabriel. Într-o clipă ieși.

— Vii înăuntru, pui frumos? Cred că da!

Înainte ca Gabriel să poată spune ceva, Speedy îl luase de braț, desfăcând cordonul de catifea și conducându-l

pe Gabriel prin mulțime, și asta îi plăcu lui Gabriel. Îi trecu prin minte că se putea obișnui cu privilegiul.

Speedy stătea lângă el la „masa lui de lucru”. De la distanța aceea, Gabriel putea să cerceteze strălucirea de un galben-pal a lui Speedy, ca luna într-o zi liberă. Gabriel nu se putea abține să nu se bucure de entuziasmul pe care i-l arăta Speedy.

— Pot să fac ceva pentru tine, Gabriel?

— Mulțumesc pentru că i-ai făcut tatei legătura cu Jake Ambler. Am fost acolo și l-am învățat pe puști câteva lucruri.

— Da? Puștiul ăla e un trăsnet, v-am spus? Am auzit că și-a pocnit psihiatrul peste gură. Singura muzică pe care o cunoaște este exercițiul cu cinci degete. Ha, ha, ha!

— Nu contează. L-a ajutat pe tata. Devenea tot mai deprimat din cauza mamei și a situației în care se află. De fapt, e la pământ.

— Îmi pare rău să aud asta. Sunt lucruri care pot să te dărâme, știu. E ce ți s-a întâmplat ție?

— Cred că da.

— Mda. Ce-ai zice de niște suc, băiete? Bere? Înghețată? Nu ești sigur? Ce zici de o ospătăriță?

Speedy se uita la el.

Gabriel zise:

— Acum o să beau un suc.

— OJ! Zise Speedy în aer, crezând că strigătul lui nu va trece neauzit. Ești doar în trecere? Vino oricând.

— De ce-i coadă?

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. Intră direct. Arăți bine. Îmi place cum îți vine cărarea asta. E ciudat cât de blond ești tu, în vreme ce ei au părul închis la culoare. Îți cunosc părinții bine de multă vreme. Oameni foarte buni.

Nu se putea opri din vorbit.

— Te simți singur, mm? Duminica după-amiază. Am petrecut o viață de după-amiezi de duminică așa, neavând

nimic de văzut la televizor în afară de *La răsărit de Eden*. Într-un fel, cred că toată viața mea a fost organizată ca să evit după-amiezile de duminică, urmate, desigur, de o zi de luni la școală. Nu-mi spune cum este — știu cum stau lucrurile pentru un copil.

— Serios?

— Știi, stăteam de vorbă cu un prieten scriitor care participă la atelierele alea cu tineri. Când le-a cerut să scrie despre copilăria lor, toate povestirile — fiecare — erau despre cum este să fii umilit de adulți. Nu?

— Uau, zise Gabriel. Atunci e un lucru familiar?

— Așa-i. Uite, uită-te, Gabriel — acolo.

Arată în jos spre masa la care stăteau cele patru persoane care veniseră mai devreme.

— E Charlie Hero. Nu-l recunoști?

— El e? E mult mai în vârstă.

— Mda. Tatăl tău a cântat cu el. E cu prietenul lui de la școală, Karim Amir, actorul pe jumătate indian, care tocmai a ieșit din clinică. Joacă în filmul ăla mare cu tot nisipul — nu-mi aduc aminte cum se cheamă. Jake Ambler l-a produs. A fost un chef mișto la Gaga și Charlie a cântat *Kill for Dada* cu vechea lui formație. Karim s-a ridicat și a intrat în ritm.

Speedy își apropie buzele de urechea lui Gabriel. Știi — asta nu-i bârfă — știe toată lumea...

— Ce?

— Mama lui Charlie și tatăl lui Karim au fost iubiți, cu ani în urmă. Karim mi-a spus că i-a prins asupra faptului în grădina ei interioară din Beckenham, odată.

— Uau, îmi plac poveștile astea vechi. Toată lumea știe pe toată lumea.

— Așa o să știi și tu, în curând. Așa stau lucrurile. O să am eu grijă. Acum ea e moartă. Cred că și tatăl e mort. Nu-s sigur. Pot să mă uit într-un număr vechi din *Hello!*. Vrei autografele lor? De ce să nu-i cunoști? Te conduc eu.

Gabriel se uită la Karim și la Charlie, atât de frivoli și de absorbiți de sine. Dacă ar avea banii lor, ar putea să-și facă filmul; n-ar sta aici.

— Poate mai târziu, zise Gabriel. Mă gândesc la ceva.

Se aplecă în față. Archie era chiar acolo cu el, dându-i putere.

— Voiam să văd tabloul lui Lester.

— Uite-l, amice. Acolo, în lumină. Vino și uită-te bine oricând vrei. O să-ți dăm un fotoliu dacă vrei să stai confortabil. Țsta-i un loc în care vin artiști.

— Lester Jones nu i-a dat tabloul tatălui meu. Mie mi l-a dat. Voia să-l am eu, pentru că-i place de mine. Țsta-i un lucru pe care lumea nu poate să-l vadă, Speedy. N-a fost vorba de bani. A fost un lucru dat — un cadou.

— Ce tot spui?

— Lester a zis că-s talentat.

— Da? La ce?

— La pictură. La făcut filme. Știu cum să le fac — știu că știu — și asta am de gând să fac. O grămadă din chestiile care se găsesc acum nu-s bune deloc. Vreau să fiu cel mai bun, domnule Speedy.

— Când o să crești?

— Da. Atunci.

— Uau. Țsta-i o garanție suficientă pentru mine.

— Dincolo de orice, tata e talentat, înțelegi. Îl moștenesc.

— Nu. Dacă ai talent, e al tău și să nu uiți asta. Poți să moștenești o cravată veche, dar nu un dar, știu asta.

Speedy se uita la el.

— Crezi că eu n-am încercat să scriu scenarii și să fac filme? Am stat nemișcat la un birou — destul de multă vreme; cel puțin mie mi s-a părut multă vreme — și n-am putut să-mi imaginez nimic! Singurul lucru pe care l-am scris vreodată a fost un cec!

— Pentru unii oameni, imaginatul e lucrul cel mai natural din lume. Nu trebuie să-și dea sufletul pentru el. Doar îți pică fisa și vezi chestiile!

— Poate tu, Gabriel. Dar eu nu. Sau, în clipa în care văd ceva, știu că am mai văzut asta într-un film mai bun decât ce-aș putea să fac eu vreodată și n-are rost să-l scriu. Ești un tip norocos, domnule Gabriel.

Coborâ glasul.

— Orice idiot din barul ăsta încearcă să scrie un scenariu. Fiecare din oamenii ăștia are în sertar o povestire scrisă prost. Dar, în sfârșit, câți dintre ei sunt chiar pregătiți să monteze ce-au lucrat? Poate că-s în stare să ortografieze, dar nu pot să scrie ca să-și salveze viețile. Dacă poți într-adevăr să faci asta, ești în frunte. Dar îi cunosc pe tipii ăia, artiștii creativi. Sunt egoiști și obsedați de sine; dorința de succes nu-i frumoasă. E o foame care nu se stinge și nu poate fi satisfăcută niciodată. Asta transformă oamenii în staruri.

— Domnule Speedy... îl întrerupse Gabriel.

Gabriel văzu că Speedy, spre deosebire de alți oameni, nu lăsa goluri în conversație; totuși, nu părea să se supere dacă intervineai. Pentru el, ascultatul era o ocazie de a-și examina restaurantul și de a face cu mâna.

Gabriel continuă:

— Cred că lui Lester n-o să-i placă faptul că tabloul e aici. Tata n-ar fi trebuit să vi-l vândă. În realitate, nu-i aparține lui. Tata e un om bun, dar era disperat și deprimat și trăia într-un azil de noapte. A fost de acord că a făcut un lucru rău. Știe că a făcut o greșală.

Gabriel începu să-și golească pe masă buzunarele de bancnote și de monede.

— Ce crezi că faci?

— Luați-i, domnule Speedy. Vă rog. Lăsați-mă să cumpăr înapoi — tabloul meu.

— Stai. Zici că lui Lester n-o să-i placă? Cui îi pasă. La dracu' cu Lester. Are tot ce-și poate dori cineva. E atât de mare, încât nici măcar nu-și plătește taxele. De ce i-ar păsa lui de un tablou? Ar putea să picteze mai multe tablouri. Țăla nu se poate să-i fi luat mai mult de zece minute. Ei bine, poate douăzeci, cu tot cu cuvinte.

— Îmi fac griji în legătură cu tabloul.

— Cum poate cineva să-și facă griji pentru un amărât de tablou?

— Dacă ăsta-i locul potrivit pentru el.

— Orice loc în care mă aflu eu e bun pentru orice tablou — pot să te asigur, puiule. Ai o problemă, Gabriel?

— Domnule Speedy...

— Trebuie să existe un motiv pentru care îți dorești atât de mult tabloul.

Speedy stătea aproape de el; îi mângâia genunchiul și urca spre carnea mai moale. Gabriel putea să-l audă țipând pe Archie. Gabriel îi spuse să nu fie așa de sensibil; nu era obișnuit cu asta, de la școală? Existau lucruri și mai rele.

Gabriel îi zise:

— Dumneavoastră l-ați cumpărat. Aveți mulți bani. Dar, Speedy, vreau să spun: pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

— Poftim?

— Pot?

Speedy își puse dosul mâinii pe frunte, prefăcându-se că leșină.

— Asta, puiule, e întrebarea numărul unu pe care am așteptat-o toată viața! Poți să-mi lași timp să mă gândesc?

Speedy avea ochii cât cepele și aproape că se îneca.

— Ești un puști pe cinste! Ha, ha, ha!

Charlie Hero trecu pe lângă masă și Speedy îl apucă de mână.

— Hei, Charlie, Charlie...

— Ce se întâmplă, Speedy?

— Fă cunoștință cu Gabriel. Cel mai nou prieten al meu.

Charlie a ridicat din sprâncene.

— Nu-i ce crezi, Charlie. Am spus prieten, nu iubit. Tatăl lui e Rex Bunch, chitaristul. A fost în Push cu tine.

— Mi-aș aduce aminte dacă aș avea memorie, zise Charlie.

Îl atinse pe Gabriel pe umăr.

— Mi-aduc aminte ceva. Cântam în aer liber și seara, când se făcea răcoare, picioarele lui Rex înghețau. Trebuia să punem un reșou pe laturi ca să-i fie cald. Când îl ardeau monturile, putea să cânte. Nu putea întotdeauna să stea drept, dar putea să dezmierde corzile alea.

— Da, se pricepe să le dezmierde, tipul ăla. Ce face Karim? zise Speedy.

— E bine acum. Lester compune niște muzică stoică pentru noul lui film. Și acum are un băiat — îl cheamă Haroon, i se spune Harry. Apoi se-nsoară.

— Cu petrecere?

— Așa aș zice.

— Unde?

— La Mental, cred, sau poate la Anus.

Charlie coborî glasul.

— Speedy...

— Da?

— Trimite-o pe ospătărița aia să ceară autograful meu. Spune-i să nu-l recunoască pe Karim sau să-i ceară ceva, da? Cere-i să mă și sărute. Fetele astea sărută, nu?

— Sigur.

Charlie râdea.

— Nici o problemă.

După ce plecă Charlie, Speedy zise:

— Bun băiat. Fără talent și cu vanitatea Cleopatrei în persoană! Dar sclipitor.

Arătă cu degetul.

— Pantalonii lui din plasă sunt în cabina aia de acolo. Gabriel, zise Speedy, te-am auzit, amice. Am recepționat. M-ai atins la punctul sensibil și mă dai gata.

— Ce zici?

— Dacă o parte din mine îți aparține, atunci o parte din tine trebuie să-mi aparțină. Dar care parte?

Speedy părea periculos de gânditor.

— Ce anume vreau să faci tu pentru mine?

Apoi, așa cum ar fi spus Speedy, i se aprinseră ochii și rămaseră aprinși.

— De ce te holbezi la mine? zise Gabriel.

— Fază lungă! zise Speedy. Ascultă.

După ce termină de vorbit, Speedy puse meniul la loc pe masă și îi întinse lui Gabriel un vârf de cuțit de cocaină ca să-l ajute „pe drum”.

Gabriel gustă din ea și apoi zise, după un moment de ezitare:

— Nu, mulțumesc. Sunt răcit. Data viitoare. Dar sunt recunoscător pentru restul.

Câteva minute mai târziu, Gabriel se uita în vreme ce unul din ospătari desfăcea tabloul și-l dădea jos. Îl înveli în hârtie maronie groasă, îi făcu un mâner din sfoară și i-l dădu lui Gabriel.

— Poftim, domnule. E al dumneavoastră. Puteți să-l duceți?

— Cred că da.

Gabriel le făcu semn cu mâna lui Charlie și lui Karim, dar Charlie semna o bucată de hârtie și Karim se ridică și părăsi masa.

Speedy stătea acolo ținând ușa pentru Gabriel care pleca.

— Pe curând, zise el. Abia aștept.

— Pe curând, zise Gabriel. Și eu.

— Ai grijă acum. N-o să dai înapoi?

— Nu.

— Bine. O să iau legătura cu tine peste câteva săptămâni.

Gabriel zise:

— Abia aștept.

— Grozav.

— Grozav.

Capitolul doisprezece

Se găsea la vreo trei kilometri depărtare de casă.

Gabriel era obișnuit să meargă pe jos prin oraș, dar era duminică după-amiază târziu și străzile erau pline de cumpărători interesați. În unele locuri mulțimea era atât de densă, încât trebuia să se oprească de-a binelea și să se sprijine de un zid. Valurile de căldură care ieșeau prin ușile deschise ale magazinelor strălucitoare și prin grilajele de la metrou din trotuar îl făceau să se întrebe dacă nu era în iad. I se părea că ar fi putut fi cu ușurință purtat printr-un magazin, prin cabinele de probă și iar afară în stradă fără să atingă podeaua lustruită din lemn de pin.

Tabloul înrămat era stânjenitor și greu de cărat. Era mai lung decât brațul lui, iar marginile, care străpunseseră hârtia maronie, păreau că-s făcute din sârmă ghimpată. Uneori îl ducea sub un braț, apoi sub celălalt. Îl duse un pic pe cap, dar alunecă pe spate și, dacă n-ar fi întins piciorul, l-ar fi scăpat.

Avea piciorul inflammat; mâinile îi erau zdrelite și-l usturau; îl dureau brațele. Era greu să treacă tabloul prin ușile unui autobuz neetajat, dacă ar fi putut să se urce într-unul, și nici un taxi nu s-ar fi oprit pentru el, chiar dacă ar fi avut bani. După ce oamenii cumpărau ceva, ieșeau pur și simplu din magazin în drum, cu un braț ridicat.

Se învârti încoace și încolo, neștiind ce să facă. N-o să ajungă niciodată acasă. Ce povară devenise darul ăsta!

Era atât de obosit, încât ajunsese să fie convins că îl striga cineva pe nume. Se gândea că se săturase de „halucinații”, când îl văzu pe Zak gesticulând în fața lui.

— Gabriel, unde ai fost?

Era bucuros să pună jos tabloul.

Zak era cu tatăl lui și un tânăr cu părul ciufulit și cu pantaloni de comando din pânză. Erau încărcăți cu sacoșe de cumpărături. Tatăl lui Zak, care purta acum mai mulți cercei în urechi, a pus jos sacoșele și dădu mâna cu tânărul. Gabriel își aminti că Zak îi spusese că iubitul tatălui lui era de-o seamă cu fiica lui, sora mai mare a lui Zak. Dacă lui Gabriel i se părea că propria lui viață devenise ciudată, n-avea decât să se uite la a lui Zak ca să dobândească un simț al proporțiilor.

— N-am fost nicăieri, zise Gabriel, în cele din urmă.

— Nu m-ai mai sunat de secole.

— N-am avut timp.

Într-un fel, spunea adevărul. Dar îl enervă pe Zak.

— Prea ocupat pentru noi, ha? zise el. Mă gândesc să fac filmul cu Billy.

— De ce? A fost ideea mea. N-are nici o legătură cu Billy. În primul rând, Billy e un nătărău.

— Da. Tata are o un aparat mic de filmat. Am crezut că ai renunțat.

— De ce?

Zak se înroși.

— Ești prea mare pentru noi, umbli cu Lester Jones.

— N-are nimic de-a face cu asta, zise Gabriel. Știi că-l cunoaște pe tata de ani de zile.

— În realitate, nu-l cunoști pe Lester Jones, nu? zise tânărul.

— M-am întâlnit cu el, răspunse Gabriel.

— Cred că s-a întâlnit cu mulți oameni, zise el.

— Așa e, zise Gabriel. Dar nu cu tine.

Se întoarse spre Zak, care râdea.

— O să vin cu planșele cu replici.

— O să te cred când le văd, zise Zak.

— Zak..., zise Gabriel, apucându-l de umeri. Te rog, crede-mă. Vreau să-l fac mai mult decât am vrut ceva vreodată.

— Da, da, m-am săturat să te aștept, amice.

Gabriel își dădu seama că nu fusese în stare să se gândească la nimic în afară de grijile lui din ultima vreme. Avea nevoie de o minte limpede, o minte care fusese, într-un fel, în vacanță.

— Uită-te la toată captura asta, zise tatăl lui Zak. Am făcut cumpărături în prostie, toată ziua. O să fim dezamăgiți dacă nu tocăm cel puțin o mie de parai.

Gabriel nu pricepuse niciodată prea bine dacă tatăl lui Zak stătea cu familia lui sau nu. Gabriel avea impresia că uneori trăia cu o femeie, alteori cu prietenul lui și chiar, din când în când, cu soția lui. Dacă viețile adulților erau întotdeauna încurcate, era un mister pentru Gabriel cum o persoană atât de în vârstă și de neatrăgătoare putea fi atinsă de cineva, în afară de un doctor. Totuși, tata spusese că-l admiră și Gabriel arătase mai multă înțelegere.

— Ne ducem acasă să ne uităm la Tottenham-Sporting Depravity Game, zise Zak. Avem tricourile și totul aici. Ce-ar fi să vii cu noi?

Își apropie gura de urechea lui Gabriel.

— Mi-ar plăcea să vii, amice. Porumbeii aștia or să mă deprime, sărutându-se în timpul jocului Depravity și frecându-și fundurile la sfârșit, când jucătorii își dau jos tricourile. Știu că ar prefera să se uite la un concert al Barbrei Streisand.

Gabriel râse.

— Poate mai târziu. Am ceva de făcut.

— Ești sigur?

— Da. Dar o să vin.

— OK, zise Zak. Pe curând, amice.

Pauza fu de folos; Gabriel își continuă drumul cu mai multă speranță.

Se întâmplă ca, după puțină vreme, să treacă pe lângă barul mamei lui. Nu voia ca ea să-l vadă, nu cu tabloul. Dar fiindcă avea chef să se uite la ea — o privire asupra feței ei i-ar limpezi mintea —, stătu afară, într-o poziție discretă.

De obicei era ușor de zărit, dar nu putu s-o zărească turnând valuri lungi de alcool în ceea ce păreau niște degetare mici argintii. Se întrebă dacă era acolo. Nu putea să creadă că-l mințise și se dusesese să vadă pe altcineva, poate pe George. Poate că era în spate.

Un grup de oameni se mișcă și o văzu atunci, stând la o masă în spatele barului. Era cu un bărbat: tatăl lui.

Gabriel se holbă la oamenii ăștia doi obișnuiți, care se sprijineau de masă, stând de vorbă. Tatăl lui, un bărbat aspru, care de obicei părea încordat, arăta relaxat. La un moment dat, mama lui Gabriel se întinse, zise ceva și mângâie mâna tatei. Era ca o fotografie veche, o frântură pietrificată a trecutului. Pentru o clipă, văzu cât se plăcuseră unul pe altul cu multă vreme în urmă.

Își duse mâna la ochi și încercă să vadă dacă putea să le citească pe buze. Voia să știe dacă-i rosteau numele. Oare vorbeau despre viziunile lui sau despre viața lui ca avocat? Dar era prea departe ca să știe. Oricum, mintea lui se simțea ușurată. Dacă erau împreună, făcându-și griji unul pentru altul, putea să-și facă încă o dată griji în legătură cu filmul lui și ce voia să facă o dată ce acesta era aranjat.

Ridică tabloul și-și continuă drumul greu, pas cu pas, târșâind picioarele, mormăind și suferind.

Hannah zise că era timpul să-i pregătească ceaiul. Nu-i puse întrebări despre tabloul cu care intrase pe ușă, clătinându-se, până ce ajunse în bucătărie.

Stătea pe vârfuri pe un scaun instabil pe care pusese mai multe albume. Încerca să împingă tabloul înrămat, împreună cu cele două copii, în spatele unui dulap înalt.

— A-ha.

Stătea lângă scaun. Chiar îl clătină, ca să-și accentueze puterea.

— Ești prins ca un peștișor pricăjit în cârligul meu!

— Hannah — să nu faci asta!

— Pui ceva la cale.

— Hannah...

— Așteaptă până aude mama ta de asta. O să fii friptură de vită!

— Să nu-i spui nimic! zise el, întrebându-se dacă în momentul acela, părinții lui mai stăteau încă de vorbă sau dacă tatăl lui se întorsese la el în cameră.

— O să-i spun, zise ea, măreț. De asta mi se dă de mâncare — ca să spun lucruri despre tine. Spun mai mult — mănânc mai mult!

Ca să-și țină echilibrul, întinse brațele. Era o poziție nebunească, dar necesară.

— Dacă-i spui de asta, Hannah, o să fii concediată!

— Ah! Băiat rău! Acum o să-i spun de două ori! O să ai fundul pe foc! Trosc, trosc! Ha, ha, ha!

— Da, dar dacă eu îi spun mamei că ești o bonă ticăloasă și crudă care se uită tot timpul la televizor, o să te întorci imediat în Bronchitis trăgând napi din pământul înghețat cu dinții tăi vechi, stricați. Mama e foarte grijulie cu mine. Ai înțeles?

Se făcu liniște. Când Gabriel se uită la Hannah de unde era, deasupra cărților, văzu că-i era teamă. Vorbise fără să se gândească și, într-un fel, funcționase; răsucise cheia în Hannah.

— Nu, nu, șopti ea. Te rog să nu-i spui.

— Bine, o să vedem.

— Vedem?

— Cum te porți. Între timp, cred că o să mănânc ceva. Ajută-mă să cobor.

— Da, da, gemu ea, întinzând brațele pentru ca el să sară în ele. Vrei să mănânci ceva, băiețelul meu drag?

— Un sandviș cu unt de arahide, zise el, în cele din urmă. Nu uita gemul, mierea și un milkshake pe lângă.

— Nu, nu, zise ea. Cobor imediat. Un shake de vanilie sau de căpșuni?

— Câte unul din fiecare.

— Câte unul din toate, vin sus chiar acum, fără întârziere, numărul unu. Mai vrei ceva?

Rămase pe gânduri.

— Ce-ar fi niște plăcintă de pecan și o cremă de ouă? Poți să mănânci și tu un pic, Hannah.

— Da?

Dădu din cap cu noblețe.

— Mulțumesc, zise ea. N-o să-i spui, nu?

— Încă n-am hotărât ce să fac în privința ta, Hannah. Purtarea ta poate deveni un pic ciudată uneori. Abuzul față de copii este o problemă foarte serioasă în țara asta. Gem închisorile de bone care se smiorcăie, dar mai e loc pentru încă una!

Ea gemu încet și-o luă la picior ca să-i aducă mâncarea.

Hannah tocmai îi adusese o ciocolată caldă; stătea întins în pat lucrând la subiectul filmului lui și spunând dialogul cu voce tare, când intră mama lui. Avea fața ei plină de compasiune, ce numea el privirea pentru „copiii morți de foame în Africa”.

— O, Gabriel, iar vorbești de unul singur! Trebuie să-ți spun că mi-am făcut griji în privința ta.

Îi mângâia fruntea și îi dezmierda obrazii.

— Ce ai făcut?

— Ei... am lucrat la filmul meu.

— Cum merge?

— Îmi place.

— Când chiar o să-l faci, pot să te ajut cu costumele?

— Vrei?

— Cred că mi-ar plăcea, zise ea.

El observă că umbra considerabilă a lui Hannah asculta la ușă.

— Cum e Hannah? șopti mama lui.

— De ce mă întrebi?

— Mă simt vinovată că te las tot timpul cu ea. Te respectă?

Gabriel șovăi. Prin deschizătura ușii putea să vadă unul din ochii ei, rotindu-se de jur împrejur.

— Acum îmi place, zise el. Are grijă de mine foarte bine.

Ochiul clipi de mai multe ori și deveni apos.

— Bine, zise mama lui. Pentru că veni vorba, n-ai avut nici o legătură cu spiritiștii, nu?

— Poftim?

— Archie.

Îi spuse numele cu grijă.

— Băiatul meu mort. Vocile care vorbesc înăuntrul tău. Toate astea. Mi-ai spus de asta. M-a... făcut să nu mă simt bine.

— Toată lumea are voci, zise el, dar oamenii le ascund de alți oameni. Oamenii ascund multe unii de ceilalți. Cred că era doar imaginația mea.

— Nu auzi vocile astea prea des, nu?

— Nu. Nu prea des. Ne place să ținem legătura când e nevoie.

— Cu siguranță te simți singur.

— Uneori. Tu?

— Dacă sunt singură? Nu știu. Crezi că sunt?

— Un pic.

Se întrebă dacă o să spună ceva despre faptul că-l văzuse pe tata. Era ciudat cât de secretoși puteau fi părinții, cerând în același timp să știe totul despre copiii lor.

Zise:

— Ți s-a întâmplat ceva interesant azi?

— Ca de obicei, zise ea.

Pentru o clipă, se întrebă dacă faptul că-și văzuse părinții împreună fusese o halucinație. Totuși, era sigur că nu fusese.

— A venit cineva ciudat?

Ea șovăi.

— Ca de exemplu?
— George.
— Nu.
— Lui George îi place de tine?
— Îi place ideea unei femei mai în vârstă. Crede că l-aș putea învăța multe. Poate că da. Mă ascultă.

Zise cu mândrie:

— Spune că-s înțeleaptă.
— Te flatează. Dar în realitate ar vrea pe cineva mai de vârsta lui, nu? Te gândești mult la tata?
— Puțin. Dar cel mai bine e să uităm toate astea și să ne gândim la viitor.

— Tata mi-a spus ceva.

— Ce?

— Că dincolo de toate... te-a iubit.

— Nu...

— Ba da!

Ea zise:

— Mie nu mi-a spus asta de multă vreme. Era beat?

— Nu fi prostuță.

Observă că avea o expresie ciudată pe față, de plăcere, groază și stânjeneală.

El o întrebă:

— Crezi că ai putea să-l vezi... în viitorul apropiat?

— O să vedem, zise ea. Nu prea știu ce-i cu bărbatul ăla, chiar nu știu.

N-o mai întrebă altceva.

Capitolul treisprezece

Peste câteva săptămâni, după școală, fu surprins să n-o găsească pe Hannah așteptându-l la colț. Nu întârzia niciodată. Aștepta vești despre un telefon important — un telefon care, anticipat, îl făcea să fie temător și încântat în același timp. Trebuia să știe dacă ea îl primise.

Începuse să se îndrepte spre casă când îl văzu pe tatăl lui grăbindu-se să treacă drumul, cărându-și chitara și geanta de discuri și vorbind la un telefon mobil. Gabriel ar fi trebuit să-l vadă de două ori în ultima vreme, dar tata anulase întâlnirile. Intervenise „ceva”; „lucra”.

— Am sunat-o pe Hannah și i-am spus că te aduc eu acasă, zise tata, închizând telefonul. Apoi mă duc în South London ca să predau.

— Traversezi fluviul?

— Trebuie. Traversez toată zona și sunt încântat de anumite poduri și case, străzi ciudate, Spitalfields, Brick Lane, the City — ca un turist. Când sunt acolo mă simt fragil, ca un bătrân, de parcă aș putea fi trântit cu ușurință. Totuși, e ca și când aș vedea iar zona pentru prima dată în ani de zile. Lucrurile devin din cenușii colorate. O să-ți spun cum e vremea în sud. Apoi mă duc la un magazin muzical cu o persoană care vrea să cumpere o chitară.

Laolaltă cu masorii, traficanții de droguri, contabilii, antrenorii particulari, profesorii de limbi străine, târfele, manichiuristele, psihiatrii, decoratorii de interioare și

mulți alții care depind de tine și pseudoservitori, tata găsisese un loc la masa bogaților. Le dădea muzică așa cum alții furnizau pantaloni, unghii aranjate sau un set de conturi. Dacă averea trebuia lăsată „să picure”, după cum li se spusese oamenilor că o făcea inevitabil, avea să-și croiască drum prin Rex.

Tatei îi plăcea felul în care se dezvoltă noua lui muncă, în afară de slujba cea mai bine plătită dintre toate, pe care, după cum obișnuia să spună, o acceptase doar din curiozitate. Începuse să ajute un grup de „băieți de oraș” bogați care aveau o formație numită Boom, care cânta la petreceri și nunți ale prietenilor. Responsabilitatea tatei era să-i învețe să masacreze melodii celebre și să le arate pașii lui Chuck Berry, vârtejurile lui Pete Townshend și gesturile lui Keith Richards, pe care ei le limitaseră mai înainte la dormitoarele lor. Partea cea mai grea era să ia parte la chefuri, din care primele avuseseră loc prin țară, într-un cort, cu invitați în haine de seară și pantofi din piele, de firmă, murdari de noroi. Totuși, Gabriel știa că oricât de mult s-ar fi plâns tata, cu siguranță îi plăcuseră șampania, mâncarea, respectul și alte câștiguri inevitabile. Data viitoare o să meargă și Gabriel. Tata credea că o să-i placă.

Tata era încă nedumerit de faptul că, deși nimeni nu voia ca el să cânte pentru ei, se dovedea că erau destui cei care voiau să învețe de la el. Din fericire, cel mai mult îi plăcea — și-și dădu imediat seama de lucrul acesta — să lucreze cu tinerii. Din motive pe care el însuși nu le înțelegea, era capabil să le acorde atenția pe care n-o puteau primi de la părinții lor. Azi se ducea să vadă o elevă recomandată de Carlo, o fostă prietenă anorexică de-a lui, care învăța să cânte la chitară bas, deși abia putea s-o ridice, și pe tatăl ei care începea studiul chitarei.

— Tocmai am fost la bibliotecă, a zis el. Iau cărți despre predat și muzică. Cititul e foarte interesant, știi. Mi-ar fi plăcut să citesc mai mult, în loc să mă uit la televizor sau să stau la bar.

— Ce te-a făcut să începi să citești acum?

— Ca să fiu un pic înaintea studenților mei. Unii dintre ei sunt scriitori. Agenda mea se umple. Primesc rezervări pentru Anul Nou.

Gabriel era surprins că tatăl lui avea o agendă; până de curând ce-ar fi scris în ea? Nu se ducea nici măcar la dentist. Înainte, când cumpăra o agendă, aștepta până în martie, când erau la jumătate de preț.

— Ți place să predai, nu? zise Gabriel. Ce mai face idiotul ăla mic care-și închipuie că...

— Vrei să spui Carlo? Încep să mă descurc cu el. E ca plimbatul cu un copil mic. Sunt înceți și se opresc tot timpul. Nu țin pasul cu tine. Trebuie să-ți potrivești tu pasul după al lor, să le găsești ritmul. Carlo e închis... dar sunt raze de lumină — pentru că există lucruri pe care-i place să le cânte și să le asculte. E un caz fascinant. Când îl fac să se simtă mai bine — când pot să văd plăcerea din ochii lui, mă simt...

— Plăcerea din ochii lui?

— Da. Mă face și pe mine să mă simt mai bine. Orice ar fi, predatul e ceva sănătos.

Gabriel zise:

— Petreci mai mult timp cu el decât cu mine.

Tata își petrecu brațul în jurul lui Gabriel.

— Isuse, băiete, așa simți? Ai fost singur?

În ultimele două săptămâni, mama lui Gabriel ieșise în majoritatea serilor când nu lucra. Bănuia că se întâlnește cu George. Într-o noapte, nu se întoarse deloc, dar veni acasă dimineața devreme și pretinse că abia se trezise.

— Ai dormit bine? zisese el.

— Da, mulțumesc.

Presupunea, din privirea neliniștită de pe fața ei și din modestia hainelor pe care le purta, că atunci ieșea și ca să-l vadă pe tata.

Când era acasă, vorbea la telefon ore întregi cu prietenele ei. Strigase la Hannah din cauza felului în care

arăta casa, înainte de a ieși iar. Nu-i spuse lui Gabriel nimic despre ce făcea, fără îndoială, spre „binele lui”.

Totuși, când vine vorba de părinții lor, toți copiii sunt detectivi, lucrând pe întuneric, cautând indicii și examinând fiecare probă care ar putea elucida enigmele acestea. O auzise pe mama ascultând casetele ei cu *Învățați limba italiană*. De asemenea, se uita într-o carte cu picturile lui Piero della Francesca. Își aduse aminte că George spusese că *Madonna del Parto* a lui Piero — tânăra în rochie albastră — nu era departe de castelul lui.

Totuși, „mama lui adolescentă”, cum îi spunea el, nu arăta bine. Parcă plângea mult; slăbea și începuse să strângă și mai multe cărți de autoeducare; patul ei era plin de ambalaje de ciocolată și bea Tia Maria dimineța. Nu era încă bătrână, dar el începea să vadă ce fel de femeie bătrână avea să fie, și nu era vorba de imaginea pe care i-o prezentase în Kew Gardens. Era ceva mai trist și mai disperat.

Era supărat că ea nu stătea mai mult acasă. Voia s-o ignore, dar avea nevoie de ea acolo ca s-o ignore; nu puteai să ignori pe cineva care nu-și dădea seama că-i ignorat sau care te ignora. Mama luase hotărârea ca el să fie avocat și n-avea ce face. Socotea că nu trebuie să arate vreun alt interes pentru ce făcea el.

Tata continuă:

— Acum, când nu mai stau acasă, e mai multă distanță între mine și tine, Gabriel. De fiecare dată când ne întâlnim, trebuie s-o luăm de la capăt. Va trebui să facem un efort. Dar m-ai văzut mult, de-a lungul anilor, și eu trebuie să-mi fac treaba, acum când am una.

Tata arată spre rigolă.

— Îngeraș, știi unde aș fi fără munca asta.

— E bine plătită?

— Din nefericire, da. La sfârșitul lecției sunt întotdeauna stânjenit când încep să mâzgălescă cecuri. Îmi vine să spun: „Asta pentru ce e?”

— Totuși n-o faci, nu?

— Crezi că-s idiot?
— Ce ai în geanta de muzică?
— E ușor — și greu. Concertul numărul cinci de Mahler.
— Atât?
— O să-i cânt doar Adagietto puștiului ăstuia — poate de câteva ori, ca să-i intre-n oase, zise tata, lovindu-se în stomac.

— Dar tu predai chitară blues, nu?
— Am ajuns nebun după Mahler.
— Păstrează-l pentru tine.
— Puștiul o să înțeleagă tristețea bucății. Ce-ai vrea să-i cânt — Supremes?

— Ție îți plac Supremes.
— Putea fi mai rău. Aș fi putut să-l fac să asculte cvartetul ăla de corzi al lui Bartók. Cea mai mare parte din muzica veche mă plictisește. Anii '50, nu '60 au fost epoca de aur a muzicii americane. Aproape tot ce-a venit după aceea e supraestimat. După mine, muzica pop de azi e pantomimă pentru tineri și pedofili. Dar după cum am descoperit azi, scriitorul german Goethe a zis că muzica începe unde se sfârșesc cuvintele. Pentru unii oameni cuvintele par să facă totul prea clar. Așa că pot doar să spun — cuvintele cad moarte aici, amice, cu Mahler!

— Da?

Gabriel avea emoții că elevii tatei își vor bate joc de el cum își bătuseră joc de ceilalți profesori ai lor, rânjind când vedeau încrengătura înnebunitoare de fire din jurul gâtului lui, de la Walkman, ochelari și telefon; sau felul în care-și trăgea pantalonii peste burtă; sau obiceiul lui de a-și scărpinga corpul cu dosul unghiilor, și chiar entuziasmul lui, când stătea acolo cu ochi umezi, prăbușindu-se sau tânguindu-se din cauza unei bucăți înduioșătoare de Mahler pe cheltuiala părinților lor.

Tatăl lui zise:

— Spune-le să-l cânte la înmormântarea mea. Ceva de Miles, poate. Și Adagietto ăla.

La început, menționarea propriei lui morți fusese o ocazie de șantaj emoțional, dar acum tata prezenta trecerea lui în neființă ca pe o oportunitate de a lua aminte la melodiile lui preferate.

Stația de autobuz se afla la câțiva metri de casa lor, la capătul drumului. Pentru că tata părea agitat în acea, Gabriel hotărâ să aștepte cu el.

Tata își băgă mâna în buzunar și-i dădu lui Gabriel niște bani.

— Țștia-s pentru tine. Voiam să... N-am fost în stare, înainte...

Gabriel luă o parte din ei și vru să-i dea înapoi restul.

— Doar de atât am nevoie. Trebuie să-mi plătesc factura la magazinul de casete.

— Ia tot. Am nevoie doar de banii de autobuz. Dă-i mamei restul. Să nu uiți să-i spui că-s de la mine. Ce face?

— Nu știi?

— Ce? Poate că știu. Poate că nu știu. Ajută-mă, Gabriel — vorbește cu drag de mine, măcar?

— Nu încă.

— O dată ce ura e exprimată, dragostea are o șansă. Nu-i întotdeauna așa? Ce faci acum? Bem ceva repede?

Gabriel zise:

— Tată, ce se întâmplă cu tine azi? Ai privirea aia fixă. Ai emoții din cauza predatului? Ce se întâmplă dacă ei nu vor să învețe?

— Nu-i greu să vezi că lumea presupune că ești un sadic care face pe educatorul. Dacă nu vor să învețe, stau cu ei — gândindu-mă.

— Gândindu-te la ce?

— Eu îi învăț pe oameni să asculte ce-i în muzică, să audă ce-i acolo. Nu poți să faci tu însuți muzică dacă nu știi care-s posibilitățile. Copiii înțeleg asta. Copiii nu mă supără. Pot să ajung direct la ei, și ei la mine. Mă deranjează cei mai în vârstă și părinții lor. Ai un minut să stăm de vorbă? zise tata. Hai să bem ceva. Nu vreau să

mă îmbăt — am gâtul uscat. Vreau doar să-mi potolesc setea.

Tata se grăbea deja să traverseze drumul, spre vechiul lui local din colț, unde copiii aveau voie până la ora opt și Rex și Gabriel erau cunoscuți.

Locul era plin de bărbați copilăroși de la poștă și de la garajul local pentru autobuze care se uitau în sus la ecranul mare al televizorului. Prietenii tatei, cu fețe cenușii, jucau biliard. Gabriel socotea că toți arătau la fel, cu țigările, berile și hainele lor vechi. Rareori ieșeau la lumină, dacă nu stăteau în afara barului într-o zi cu soare, și puteau să mănânce orice lucru verde, după cum puteau să bea orice lucru albastru sau să poarte orice lucru roz.

Tata abia ajunsese în bar că berea lui și fu turnată și așezată, lângă un St Clement's pentru Gabriel. Se așezară la masa lor obișnuită, unde Gabriel își făcea temele în timp ce tata stătea de vorbă la bar.

Tata se instalează imediat: Gabriel se întrebă dacă în realitate avea de gând să predea lecția. Îi plăcea noua lui muncă, și părea întotdeauna pe cale s-o abandoneze.

Tata bău jumătate din bere și-și linse buzele.

— Voiam să spun... începu el.

— Joci, Rex? zise unul din prietenii lui, venind spre ei.

— Nu acum, Pat. Cu băiatul.

— Gabriel, zise Pat. Rex, unde ai fost?

— Am lucrat.

— Ai lucrat?

Tata zise:

— Surpriza ta mă surprinde și mă supără, Pat. Da, am lucrat — mă duc să lucrez după ce termin de vorbit cu Gabriel.

— Înregistrezi?

— Cam așa ceva, zise tata.

— Nu mai ai timp pentru vechii tăi prieteni?

— O să mă întorc, zise tata. Chiar și tu știi că orice urcă trebuie să coboare. Nu-ți face griji!

— Îmi fac griji, zise Pat.

Își puse mâinile pe masă și-și apropie fața de a tatei. Avea unghii jengoase.

— Îmi ești dator.

— Da, poate că da, râse tata. Cred că și tu îmi ești dator. Toți cei de aici sunt datori tuturor celorlalți și nici unul din ei n-o să primească o lețcaie!

— Tu lucrezi, zise Pat. Eu nu.

— Lucrez săptămâna asta, dar nu umblu cu o grămadă de mărunțiș în plus după mine, nu, Gabriel? Nu pot să-i car greutatea.

Tata zise:

— Pat, cum a fost când te-am întrebat dacă pot să stau la tine și nici nu te-ai sinchisit să răspunzi!

— Nu-i vina mea, amice. Soția...

— O, da? Soția.

— Cel puțin eu încă mai am una!

— Mulțumesc. M-am oferit chiar să dorm pe podeaua magaziei tale într-un sac de dormit. Acum știu care-mi sunt prietenii.

— Lucrezi, zise iar bărbatul. Pe cine încerci să duci de nas...?

— Uite, zise tata, enervat. Mai lasă-mă în pace! Sunt cu băiatul meu! Plimbă ursul!

— Dar îmi ești dator! zise Pat, având sentimentul oribil al unei nedreptăți. Ce-i cu haina nouă pe care o porți?

Pat se întinse și băgă mâna în buzunarul interior al tatei. Tata îi îndepărtă mâna cu forța.

— Să nu mă scoți din sărite! zise tata. Acum poți să te duci dracului!

— Dă-mi ce-i al meu! zise Pat.

Toată lumea se uita. Erau obișnuiți cu asta și erau fascinați. Patronul se aplecă sub bar după crosa lui de crichet.

— Nu chiar acum, zise tata. Mai poți să aștepți câteva zile, nu? Știu întotdeauna unde ești — aici sau în fața televizorului.

— Uite... zise Pat.

Gabriel scoase banii pe care i-i dăduse tata.

— Așa, zise Pat. Ai aici un băiat bun, deștept, amice.

— Nu, nu banii tăi de buzunar, zise tata. Pune-i deoparte, Gabriel, chiar acum!

Pat luă banii, îi sărută și spuse:

— Mulțumesc foarte mult.

Se duse la bar și comandă ceva de băut.

— Ticălosule! strigă tata. Pat dădu din fund. Lui Gabriel tata îi spuse:

— O să mă revanșez față de tine. Isuse, îmi pare rău. Ratații ăștia sunt un grup de idioți. Nu muncesc nici odată, dar ți-ar lua totul.

— Tată...

— Liniște!

La tonomat începuse să se audă *All Along the Watchtower*, chiar mai tare decât televizorul. La primele acorduri ale corzilor lui Jimi, unul din prietenii tatei de la masa de biliard ridică ușor capul. Tata făcu un gest ca și când ar fi cântat la chitară și-și strâmbă fața, în extaz.

— „There must be some way outta here”, cântă el. Asta-i tot ce-mi doream, zise tata. Să produci un asemenea zgomot și să faci oamenii să-l asculte după treizeci de ani. Probabil că ție ți se pare ceva foarte naiv. Poate că noi toți am mitizat prea mult muzica pop și starurile pop, și am refuzat să vedem ce altceva merită făcut. Mă gândeam aseară ce perioadă autodistructivă a fost și cât de mulți oameni și-au făcut rău într-un fel gratuit, inutil. Câți dintre noi — în afară de Lester — au țâșnit cu sănătatea și creativitatea noastră?

— Tu.

— Eu? Știu cât de autodistructiv sunt, dar ca în orice altă privință, nu-s deosebit de bun.

Își puse mâna în părul lui Gabriel.

— Produci sau distrugi? Doar atât vreau să știu, acum. Nu-i prea târziu ca să-ți spun că te admir, Gabriel.

— Pe mine? De ce?

— Te ocupi de revista școlii. Ai fondat societatea de dezbatere și societatea de teatru.

— Am încetat.

— Nu, te-ai răzvrătit, dar cel puțin ai participat. Ai fost membru și vei fi iar. Știu că o să continui, știu că așa o să faci. Tu vei merge mai departe decât mine. Eu m-am ținut la distanță. Știu că-s inteligent. Atâta doar că totul s-a pierdut în energie negativă. Voiam să rup totul. A fost o idee de-a anilor '60 aceea de a urina pe lucruri, pe lumea „conformistă”, în general. Era considerat un act de rebeliune. Dar însemna că aveam un suflet cinic și așa fi vrut să n-am. Nu mi-au plăcut suficient lucrurile. Nu mi-am deschis ferestrele sufletului. N-am lăsat să intre destul. De-aș fi avut entuziasmul tău! Doar asta-i ambiția — entuziasm cu picioare. Probabil că Lester a văzut asta în tine.

— Mulțumesc, tată. Ești...

— Nu, nu. Nu sunt.

Tata se aplecă peste masă.

— Ți-a mai rămas ceva din banii ăia? Bea până la fund! Hai să mai luăm unul — ca să sărbătorim!

— N-o să ai nimic de sărbătorit dacă nu te duci la lecție, zise Gabriel.

— Nu te mai gândi la asta, zise tata. O halbă de bitter! strigă el.

Gabriel zise:

— Ce-ar zice mama ta dacă te-ar vedea acum? Ea nu se ducea la școală pe jumătate amețită, nu?

— Nu, bine. Ai dreptate. Mă faci să-mi fie rușine. Te pricepi la asta. Dar ascultă — înainte să fim întrerupți de prostul ăla spuneam ceva important. Jake era la telefon. De fapt, în primul rând el mi-a dat telefonul. „Ai nevoie de un telefon”, a zis Jake. „Poftim — acum ești un om de afaceri.” „Da?” am zis eu. „Sper că nu s-a ajuns la asta!”

— Deci are grijă de tine?

— Prea bine. Gabriel, el n-o să mă lase singur. Am fost invitat la... la...

— La ce?

— La o cină. O petrecere elegantă cu cină.

— Super. Mâncare gratis.

— Nu-i super.

Tata îi explică faptul că Jake Ambler era încântat de progresul fiului lui. Băiatul chiar îi vorbise odată, fără să menționeze onanismul. În chip de recompensă, Jake îl invitase pe tata acasă, împreună cu alte persoane care, socotea el, i-ar putea plăcea tatei: un negustor de obiecte de artă, un regizor de film, un fotomodel care îi adora pe cei de la Leather Pigs, și alții.

— A menționat numele regizorului. I-am văzut filmele. A fost un erou.

— Atunci e chiar mai bine!

— Ce tot vorbești? De ce ar vrea el să mă întâlnească pe mine? O să stau acolo transpirând ca un netot neavând nimic de spus. „Cu ce vă ocupați?” Lumea pune întotdeauna întrebarea asta în asemenea situații. Ce spun? Cu ce mă ocup?

— Mie îmi spuneai: adevărul ar putea fi un început bun.

— Gabriel, aș vrea să poți veni cu mine. Atâta doar că nu-i ceva pentru copii.

— De ce te deranjează atât de mult?

— Nu-s talentat sau de succes sau scriitor.

Făcu un gest spre bar.

— Eu sunt ca tipii ăștia. Atâta doar că mie mi-e rușine că-s obișnuit. Talentul e un pașaport — te introduce în unele locuri. Fără el nu mergi nicăieri, amice.

Gabriel zise:

— Dar lui Jake îi place de tine.

— Sunt singurul adult care poate să stea de vorbă cu progenitura lui nebună. Pentru că eu îl ascult. Am o ureche bună.

— Atunci asta-i un dar. Câți oameni pot să facă asta?

Un alt bărbat se uita la ei de la bar. Când Gabriel aruncă iar o privire, văzu că bărbatul se legăna spre ei, în cârje. Tata gemu.

Bărbatul zise:

— Am văzut că i-ai dat banii înapoi lui Pat.

— Și? zise tata. Ticălosul a venit și i-a furat lui Gabriel banii de buzunar. Chiar m-am săturat de asta.

— Și eu, Rex? Sunt la fel ca Pat. Nu pot nici măcar să-mi permit o halbă.

— Isuse, ce-am ajuns, instituție de binefacere? Lasă-mă să mă duc la lucru și atunci te ajut peste o săptămână sau două, după ce primesc banii.

— Ajută-mă acum, zise bărbatul.

— Mai târziu, a zis Gabriel liniștit.

— Acum! zise bărbatul. Uită-te la mine!

— Toată lumea din barul ăsta e un vultur? Întrebă tata.

— Crezi că ești mai bun decât noi! Toate ființele umane sunt egale chiar dacă...

— Ciudat că spui asta, amice. Sunt mai bun decât tine. Țasta-i un lucru pe care-l știu! Mai bun în orice sens! Și chipeș, și faimos și...

— Tată...

— Orice ai face, să nu ajungi ca oamenii ăștia, Gabriel. N-au nici o speranță de ...

— Ești un încrezut, zise bărbatul. Ești un ticălos onanist ratat...

Înainte ca situația să se înrăutățească și mai tare, Gabriel se ridică, îl trase în sus pe tatăl lui și-l conduse la ușă.

— Dar nu mi-am terminat băutura!

— Afară, afară, afară! zise Gabriel, împingându-l cu putere pe tatăl lui.

— Ce bodegă, zise Rex, în stradă.

Bătea la fereastră și le arăta foștilor lui prieteni degetul mijlociu prin ea. Gabriel era șocat să vadă că tata nu scăpase de „apucăturile” astea.

— Sus fundurile, tovarăși! Rataților! Pupați-vă undeva, mamelor! strigă tata. Gabriel, nu arată ca niște cadavre gata pentru mormânt? N-o să mai intru acolo! Toată atmosfera e rancedă, lipsită de speranță, violentă! Nu pot să cred că am fost vreodată ca oamenii ăia...

— Nu ești. Tu lucrezi.

— Da. Poate. Poate că lucrez. Mă simțeam nemai-pomenit până să intru pe ușa aia!

— Ai grijă! zise Gabriel. N-ai ochelarii la ochi, dar îți spun că vine după noi!

— De ce-ți faci griji, băiete? Ticălosul n-are picioare!

— Nu, e Pat, are cârja ologului!

— O, da... așa e...

Tata își puse mâna streășină la ochi și se aplecă spre fereastră. Acum văd! Ția-s dinții lui galbeni!

Gabriel traversă drumul, în vreme ce tatăl lui alerga și înjura în urma lui.

În stația de autobuz Gabriel zise:

— Vreau să-l întreb pe Jake Ambler dacă știe pe cineva care mi-ar da un aparat fotografic ieftin de 16 mm.

— Isuse, nu știu sigur asta. Știi că nu-mi place să par mai apucător decât sunt în realitate. O să fiu dat afară din cauza ta!

— Ar putea să fie încântat să ne ajute.

— O să vedem, zise tata. Nici măcar nu știu dacă o să ajung la cina asta fără să fiu cărat pe o targă.

— O să te duci, zise Gabriel. Și chiar m-ar ajuta mult dacă ai vorbi cu Jake. La urma urmei, dacă n-aș fi fost eu, n-ai fi predat deloc.

— Mulțumesc că îmi arăți asta, Îngeraș. Dar pe cine o să duc la bal?

— Ce-s eu — peștele tău? Nu te întâlnești deloc cu fete?

— Poți să râzi de tatăl tău bătrân și sleit, dar, de fapt, una din mamele unuia din elevii mei începe să-mi arate un interes neprovocat. De fiecare dată când mă duc acolo e pe cale să facă baie. În plus, e bogată. Dar e ceva prematur.

Autobuzul opri lângă ei și tata se urcă.

— O să mă gândesc, zise Gabriel. Mi se pare că am o idee bună!

— Cine?

— Stai să vezi!

Pentru că așa îi veni, Gabriel rămase acolo și-i făcu semn cu mâna până ce autobuzul dădu colțul.

Tata plecase, dar ca să ajungă acasă Gabriel trebuia să treacă pe lângă bar, dacă nu traversa pe partea cealaltă a drumului, lucru care ar fi fost umilitor. Când trecu pe lângă fereastra barului ar fi putut să lase ușor capul jos, dar refuză asta, așa că Pat îl zări. Veni la ușă și Gabriel nu fugi, ci stătu acolo.

— Da? zise Gabriel, tremurând.

— Tu nu ești el, zise Pat. El e un tip rău, rău. A împrumutat bani și nu-i dă înapoi. Să ai grijă să n-ajungi așa.

— Mai bine ca el decât ca tine, amice.

Pat dădea din cap.

— Mai târziu, zise el.

— Du-te dracului, ratatule! zise Gabriel.

Pat ridică mâna.

Gabriel se forță să râdă.

Hannah îl aștepta la ușă.

— Bun venit acasă, Stăpâne Gabriel.

— Mulțumesc, Hannah.

Era încântat s-o vadă.

— Nu mai sufli.

— Chiar așa. Pregătește canapeaua, te rog, și nu uita să înfoiezi pernele. M-au istovit niște chestii. Trebuie să-mi recapăt energiile.

— Scuză-mă că-ți întrerup gândurile, dar domnul Speedy e la telefon și vrea să-ți vorbească.

— Acum?

— Da.

— Mulțumesc, Hannah. Lasă-mă singur să vorbesc la telefon.

— O să-ți pregătesc ceaiul, Stăpâne Gabriel. La fel ca ieri?

— Nu uita de marmeladă, Hannah.

— Nu, Stăpâne Gabriel. Sosește marmelada! Mănânci crema cu ea?

— Cremă rece, Hannah — de data asta.

— Da, domnule.

— Alo, domnule Speedy, zise Gabriel la telefon. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Bună ziua, Gabriel, zise Speedy. Scuză-mi întârzierea. Cum a fost la școală?

— Nu mai rău ca de obicei.

— Poți să vorbești? Ești pregătit?

— Da, domnule!

— Și eu, puiule. Acum, ascultă. Uite ce-o să facem. Uite cum o să fie...

Capitolul paisprezece

O să îi ia mult timp ca să fie gata. O s-o ajute.

El știa că era o ocazie importantă, pentru că ea cânta *Ride a White Swan*. De dimineață, mama își scosese rochia ei Ossie Clark — cea pe care Clark i-o făcuse în anii '70, când a lucrat ea pentru el — din șifonier și o agățase de galeria perdelei, lângă care stătura amândoi, admirând-o. Ziua avea rolul de a o face să se îmbrace cu rochia aceasta, care acum îi era puțin cam strâmtă la mijloc. Se tot bătea cu mâna peste stomac sau „săculeț”, cum îi spunea ea. Totuși, petrecerea începuse în momentul acela.

Seara urma să ia cina acasă la Jake Ambler, cu tata, care devenise așa de agitat din cauza întregii situații, încât o rugase pe propria lui soție — la sugestia fiului său — să-l însoțească.

— Haios, nu?

Mama se machia în baie. Nu departe, în camera lui, știau că și tata se pregătea; se tot ducea jos ca să sune și să spună ce făcea.

— Când Rex stătea aici, voia să nu mai vorbesc. Acum mă duce la petrecerea asta ca să vorbesc. Mă întreb ce l-a făcut așa de dornic să mă vadă dintr-o dată!

Se ducea mai întâi într-un bar la modă ca să-l întâlnească pe Rex, să vadă cum arată și să se asigure că nu băuse prea mult. Apoi mergeau la petrecerea cu cină. Nu știa la ce oră avea să se întoarcă. Era încântată că iese și

peste câteva zile urma să înceapă să lucreze la Splitz. N-o mai văzuse de mult așa de nerăbdătoare.

Era o ușurare după noaptea trecută, care fusese prima seară pe care Gabriel și mama lui o petrecuseră împreună după multă vreme. Se duseseră la supermarket-ul cavernos, luminat non-stop, care se deschisese în apropiere, unde puteai să cumperi filme, cărți și computere laolaltă cu pâine, să mănânci de prânz sau să cumperi un pește întreg. Acasă gătiră și mâncară; îl lăsă să bea vin spumos. Apoi sună telefonul. George zicea că vrea să vină.

— Te rog, mai târziu, îl rugă ea încet. După ce se duce la culcare.

Probabil că George era pe-aproape, fiindcă peste câteva minute bătea la ușa din față.

Gabriel se dusesese să stea îmbufnat la el în cameră, presupunând că George avea să rămână peste noapte și că ei n-or să vrea ca el să fie prin preajmă. Dar mama și George avuseseră o ceartă îngrozitoare. Încercase să-l convingă să stea de vorbă cu ea în barul de la capătul străzii, dar George, care era beat, se smulse, și într-un costum bej, în vreme ce-l aștepta un taxi, vru să plece. O „potoli” pe mama tot repetând că era prea „complicat”.

— George, spune-mi, te rog, ce tot vorbești! Dă-mi doar o șansă! Am crezut că facem un lucru bun! Mi-ai scris în fiecare zi!

— Nu-s pregătit, și n-o să fiu niciodată, pentru probele respectabilității burgheze.

— Te referi la băiat, nu?

— Nu vorbești niciodată despre altceva! strigă el, aproape țâșnind pe ușă.

— Ești gelos!

— Poate. Sunteți o mică familie unită! Ținem legătura!

Alergă după el în stradă, rugându-l. De la fereastră, Gabriel văzu cum George o împinge, ca atunci când cineva alungă un câine care încearcă să-l muște.

Pentru o clipă, ea se întinse pe cărare, odihnindu-și fața pe caldarâm. Când ridică ochii îl văzu pe Gabriel care se

uita la ea, se ridică în picioare, dădu din cap și se duse la el. El o strânse în brațe.

Își puseră pijamalele, se suiră în patul ei, se uitară la *Frasier* și mâncară bomboane de ciocolată din rezerva lor „de urgență”.

— Nu-ți plăcea, nu?

— Un pic, da, zise ea.

— Ei bine, dacă era prea complicat...

— Tu erai complicația.

— Eu eram scuza.

— Taci din gură acum, *Frasier* și cu *Niles* or să...

Gabriel lingeă bomboana lui de ciocolată. Zise:

— Te-ai fi dus cu el dacă ar fi vrut?

Se gândi îndelung.

— Probabil, *Gabriel*.

— Chiar dacă mie nu mi-ar fi plăcut?

Îl mângâia pe păr, lucru pe care nu putea să-l sufere, și-i spuse:

— Nu-i treaba ta să-mi faci viața imposibilă. Am avut grijă de tine și acum aproape ai crescut. Asta a fost datoria mea și mi-am făcut-o. Cu siguranță, pot să trăiesc și pentru mine un pic, nu?

— Bine, bine, zise el. Îmi pare rău că n-a mers.

Ea zise:

— Cred că, la urma urmei, dragostea aia e probabil dependența unui tânăr. Pot să mă descurc fără ea — va trebui, nu? —, dar probabil nu fără o companie.

Acum stătea la masa ei de toaletă, punându-și ciorapii.

El o întrebă:

— Ce pantofi o să porți?

— Uite.

Se duse la o geantă mare și scoase din ea o pereche de cizme din piele albă, de firmă.

— De unde le-ai luat?

— Sunt cizme adevărate, din anii '70. O femeie de la serviciu colecționează haine vechi și mi le-a împrumutat. Îți plac?

— Ți se potrivesc.

— Crezi?

— O, da.

— Trage-mi fermoarele, dragule.

Ștergându-și mâinile tremurânde pe blugi, făcu ce-i ceru. Se văzu în oglinda ei, cum o privea în vreme ce ea își aranja cizmele.

— Știu ce o să spună tatăl tău: „Motanul Încălțat”.

Râdeau. Îl sărută pe Gabriel.

— O să-ți povestesc totul mâine dimineață. Tu ce o să faci?

— O, cred că o să stau în casă cu Hannah.

Se duse la fereastră, se uită în susul și-n josul străzii de mai multe ori și căscă.

— O să mă uit la restul filmului de Polanski și o să mă culc.

— Vise plăcute, Îngeraș.

— Distrează-te fără mine.

După ce plecase ea, își strânsese lucrurile de desenat și se schimba, când Hannah a bătut la ușa dormitorului lui.

— Intră.

— Trebuie să fie o greșeală, Stăpâne Gabriel.

— Ce fel de greșeală?

— La ușă e un șofer care așteaptă, în fața unei mașini mari.

— E o impertinență să crezi că e o greșeală.

— Poftim? Ce înseamnă imperta asta?

— Uită-te în dicționar mai târziu.

Își ridică geanta. Luase și un cuțit mic de vânătoare. Dar fusese la școală; cel puțin știa cum să se descurce. Oricum, nu era îngrijorat.

— Gabriel, e chiar pentru tine?

— Am o întâlnire importantă. Să nu spui nimănui nici o vorbă, altfel...

— Nu, nu, Stăpâne Gabriel. Nu se văd napi la orizont. Pantofii tăi... îi curăţ bine de tot?

— Nu, mulţumesc, sunt adidaşi noi. Poţi să-i scoţi din cutie şi să le pui şireturile? Gabriel zise:

— Trebuie să fac asta. Hannah, în seara asta. Am promis că o s-o fac. Dar mi-e teamă, chiar mi-e teamă. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva.

— Du-te, zise ea. Du-te şi fă-o.

— Da. Ai dreptate.

— Dar să nu te întorci târziu.

— Nu. Ne vedem mai târziu.

Şoferul deschise uşa maşinii şi luă geanta lui Gabriel. Când Gabriel se cufundă în canapelele moi din piele albă, văzu că Hannah stătea la uşă, cu gura căscată.

— Şoferule, zise Gabriel degajat. Poţi să dai muzica mai tare, te rog?

Traversară Westway, peste Ladbroke Grove şi Portobello Road, şi prin City. Gabriel fu dus într-o zonă cu străzi înguste şi depozite vechi, unde Speedy locuia într-o vilă transformată. Lucrătura din cărămizi fusese răzuită, ţevile fuseseră vopsite în albastru.

Urcă într-un lift industrial.

În vârf, trăgând ca să deschidă uşa zăbreliată, îl întâmpină Speedy.

— Bun venit, Maestro!

— Mulţumesc, Speedy!

— Uită-te la tot! Priveliştea! Fluviul! Canapeaua roz! Sunt extenuat — fac curăţenie de ore întregi. Menajera mea a plecat să-şi facă o operaţie de schimbare de sex.

— O, Doamne.

Gabriel trecu printr-o perdea cu mărgele de plastic şi se pomeni că stă pe o bucată strălucitoare de iarbă artificială. În faţa lui era un covoraş alb, pufos, cu alte provocări.

Gabriel înaintă câţiva paşi. Speedy colecţiona obiecte pe care Gabriel credea că orice om raţional le-ar detesta —

câini din porțelan și păpuși Margaret Thatcher din plastic, de exemplu, și orice implica lumini intermitente. Gabriel nu-și putea da seama dacă lucrurile proveneau din magazine de suveniruri sau din galerii de artă. Lui Gabriel îi plăcea să fie uimit; chiar îi plăcea să deteste lucrurile, dar asta...

— Sigur te-a pus pe gânduri, zise Speedy.

Gabriel observă teancurile de cărți despre fotografie, pictură, arhitectură și design. Erau ca o prăjitură uriașă de ciocolată; o voia pe toată înăuntrul lui cât mai repede posibil.

— Aș putea să stau aici, zise el.

— Ești binevenit.

— Îmi place muzica. Ce e? Sună ca niște trenuri.

— Steve Reich.

— Cine?

— Ia-l cu tine, zise Speedy. Tatăl tău știe de el.

— Lui îi place să asculte r'n'b. Dar mulțumesc. Cred că mai bine am începe.

— Gabriel, ce vrei să port?

— Hainele tale preferate. Așa cum ți-ar plăcea să fii văzut.

Speedy puse mâna pe brațul lui Gabriel.

— O, nu știu. Nu pot niciodată să aleg. Vino să mă ajuti.

— Nu pot să stau mult, zise Gabriel.

— Bine, nesuferitule, se îmbufnă Speedy.

În timp ce Gabriel se pregătea, Speedy se duse să se schimbe. Pe când stătea acolo, Gabriel se sperie de un băiat sau o fată din Thailanda, cu pielea netedă, purtând sarong și machiaj, care-l văzu pe Gabriel, se repezi la baie și nu mai apăru.

După ce căzură de acord asupra hainelor lui și a culorii rujului, Speedy se așeză într-un șezlong, sprijinindu-se pe perne imprimate cu figura lui Elvis. Gabriel a fost puțin surprins de poza lui Speedy — întins pe canapea cu o mână sub cap, de parcă făcea plajă.

Dacă așa se vedea el, așa urma să-l picteze Gabriel; dacă lui Speedy nu-i plăcea rezultatul, asta era treaba lui.

O minge furioasă de puf străbătu podeaua.

— Ai șobolani aici, Speedy?

— Să nu îndrăznești! zise Speedy. Vreau să apar cu frumosul meu Xavier. Pe vremuri, oamenii erau întotdeauna pictați cu casele și caii și lucrurile lor.

— Nu pot să desenez câini. Ți-a n-o să stea nemișcat și o să iasă ca un arici. Speedy — pari puternic tu însuși.

— Serios? Bine, o să am încredere în tine în privința asta...

— Așa să faci.

— Dar îți spun, Îngeraș, asta nu-i pentru pod! E pentru partea din față a restaurantului. Vreau să arate ca mine, dar mai bine. Știi cum. Nu vreau să-mi fie immortalizate defectele.

— Ce defecte?

— Ce dulce ești! Care e pictorul tău preferat acum?

— Lucian Freud.

— Dar el e foarte... realist. Și eu sunt vegetarian. Speedy începu să râdă.

— Glumești, știu că așa e. Ești un glumeț, puștiule. N-o să-mi lași inelul afară, nu?

— Unde este?

— O să vezi, puiule. Urmează. Deschide ochii.

— Uau.

— Da, ți-am spus.

— Probabil că a durut.

— Asta și era ideea. Vrei unul?

— Mă gândesc la un tatuaj, asta-i tot. O panteră sau ceva de genul ăsta.

— Cam pe unde?

— Hai să nu vorbim de asta, Speedy.

— Ai dreptate. Atunci trag fermoarul peste ăsta.

— Așa să faci.

Stând pe un scaun acoperit cu un imprimeu cu animale, Gabriel voia să lucreze repede, făcând studii pregătitoare

pentru tablou. Avea câteva ore, pentru că mama lui urma să vină târziu acasă. Trebuia să fie acasă înainte ca ea să se întoarcă, în cazul în care alcoolul o făcea sentimentală și n-avea pe cine să ia în brațe la ora două dimineața.

— Pot să vorbesc? zise Speedy. Sunt așa de nerăbdător.

— Ești mereu nerăbdător.

— Nu așa. Ce vrei — bârfe sau autobiografie?

Gabriel zâmbi. Speedy zise:

— Totul, atunci. Dacă o să mă pictezi, va trebui să ajungi să mă cunoști. Ei bine, dragule, când aveam vârsta ta fragedă am devenit iubitul lui Jimmy McEnroe. Avea cu mult peste treizeci de ani pe atunci și era unul din managerii pop de vârf ai vremii. Voia să-l ajut și l-am asistat, puiule. Am ajuns să cunosc toate vedetele. O, Gabriel, întotdeauna am vrut să fiu o vedetă. N-am reușit niciodată.

— Speedy, ești o vedetă, în restaurant.

— Sunt patronul. E diferit. Oamenii vor ceva sau mă cunosc de data trecută. Gabriel, Jimmy a fost scandalos, până ce a ajuns ca mulți dintre noi, așa cum o să fiu eu. Totuși, am avut mult timp la dispoziție. Tot pop-ul vine direct din mediul de homosexuali. Știu că tu nu ești așa, Gabriel, și e mare păcat, dar eu n-o să te forțez, puiule. Într-un alt sens, ești unul dintre noi.

— Mulțumesc.

— Când l-am părăsit pe Jimmy, am...

Speedy nu se mai oprea din vorbit. Părea că-i place să fie privit, deși Gabriel ar fi vrut să nu-și mai întindă gâtul ca să încerce să vadă ce făcea Gabriel.

— Trebuie să stai nemișcat.

— Mă doare corpul, se plânse Speedy. N-am mai stat niciodată nemișcat. Eu ar trebui să te pictez pe tine!

Lucrul acesta îl enervă pe Gabriel și era deja atât de dezgustat de fiecare linie pe care o desena, încât voia fie să-și rupă desenele și să calce pe ele, fie să iasă în goană din clădire. Știa că n-avea niciodată să obțină ce voia. Nu

era vina lui Speedy: amestecul lui de naivitate și șiretenie, de pricepere și vanitate, îl făcea un subiect frumos. Dar Gabriel începea să învețe că fiecare încercare de artă era susținută de inhibiții, teroare și ură față de sine. Împingea într-o ușă închisă și ușa era el însuși.

La sfârșit, fu încântat să vadă că erau o grămadă de ghemotoace de hârtie mototolite pe podea. Făcuse destul pentru azi; nu mai putea continua. Știa cum să continue.

Când Gabriel zise că era gata să plece, Speedy răspunse că mașina aștepta, dar că voia și el să fie lăsat undeva. Gabriel stătu și ascultă muzică, în vreme ce Speedy se schimbă iar.

Merseră cu mașina până la ceea ce Gabriel recunoscuse drept casa lui Jake Ambler. Luminile erau aprinse; niște siluete se mișcau în camerele mari, strălucitoare.

— Intri? zise Speedy în mașina oprită. Ți cunoști pe cei de acolo. Ce se întâmplă? Ți-e teamă?

— Ar trebui să-mi fie, dar nu îmi este. În seara asta aș putea face orice. Crezi că eu n-aș vrea să intru prin ușa aia și să stau de vorbă ore în șir? Dar părinții mei sunt acolo și mă cred acasă în pat.

— Cu cine?

— Aș vrea eu.

Speedy zise:

— E adevărat? Mama și tatăl tău sunt împreună? Credeam că au...

— Să nu le spui o vorbă despre treaba noastră.

— Am buzele pecetluite. Dă-mi o sărutare — m-am bărbierit.

— Doar una mică, Speedy, ca să-ți mulțumesc.

— Iam, iam... fii perna mea de vanilie, puiule.

Speedy se uita la el. Vino la cină după ce termini tabloul. Cunosc niște persoane cărora le-ar plăcea să te întâlnească. Persoane mai cultivate decât mine — eu nu-s decât un bătrânel netot care servește hamburgeri și n-a citit niciodată o carte toată viața lui. Or să te inițieze în

tot felul de chestii și o să poți avea conversații care or să-ți deschidă mintea.

— Mulțumesc, Speedy, mi-ar plăcea. O să vin. Uite...

O mașină se opri în fața lor. Se deschise ușa și din ea coborî, cu spinarea îndoită, Lester, pus la punct și cu pas hotărât, urmat de Karim Amir într-un costum negru. Lester se duse în casă, unde-l întâmpină Jake. Gabriel îl văzu pe coridor pe Carlo, care se uita cum Lester se apropie de el.

Karim a venit la mașina lui Speedy și-și vârî capul prin fereastră.

— Bună, Creamy, zise Speedy. Iar îți crește părul. Îți stă bine.

— Ești sigur?

— O, da. Și e frumos materialul ăsta. El e Gabriel. E regizor de film. Tatăl lui a cântat cu Lester și apoi cu Charlie.

— Ferice de el. Ce faci, Gabriel?

El și Karim dădură mâna.

— Intri, Speedy? zise Karim.

— Sosesec.

Speedy se aranjă în grabă.

— O, Doamne, uite-o pe Marianne Faithfull! Sunt așa de nerăbdător. O să stau un pic cu superstarurile. Apoi mă duc la saună. Acolo poți să rămâi toată noaptea.

— Mi-ar plăcea să văd locurile alea.

— Da? Ar trebui să vezi tot. O să am grijă de tine. O să stăm de vorbă, puiule.

Gabriel zise:

— Speedy, Lester ar putea să nu-și aducă aminte de mine, dar dacă-și aduce, o să-i mulțumești pentru tablou și pentru ce a spus?

— Sigur.

Speedy plecă împreună cu Karim, mergând cu pași mărunți și gâfâind.

Gabriel coborî din mașină și se sprijini de gardul din fața casei, holbându-se la cuptorul candelabrelor, dar putea să vadă puține lucruri.

— Vezi? îi spunea lui Archie. N-a fost prea rău, nu? Nu-i așa că ne-am simțit bine în seara asta?

Se întrebă iar cum ar fi fost viața lui dacă Archie ar fi trăit și cum s-ar fi influențat și iubit și urât unul pe altul ei doi. Îi simțea lipsa.

Gabriel se uită în sus și a văzut o servitoare care veni și închise obloanele.

Nu era atât de târziu pe cât crezuse Gabriel și-l rugă pe șofer să facă un tur prin Londra. Gabriel își imagină caroseria argintie a mașinii rânjind ca niște dinți de rechin în vreme ce ei mâncau orașul. Când avea să fie mai mare, voia să facă asta tot timpul, cu prietenii lui lângă el.

În vreme ce treceau pe lângă bornele kilometrice, Gabriel începu să viseze la viitor, imaginându-și aventurile lui, filmele pe care avea să le facă și scenariile pe care avea să le scrie. Se gândi la actorii, muzicienii și producătorii cu care avea să lucreze, la interviurile pe care le-ar putea da și la ce ar spune la televiziune; se gândi unde avea să locuiască, la petrecerile la care ar merge, la risipirile cărora avea să le cadă pradă și la femeile pe care avea să le întâlnească; se întrebă dacă avea să lucreze în America sau nu și care ar fi greșelile pe care ar fi profitabil să le facă și cele de evitat. Asemeni lui Lester, urma să facă tot timpul lucruri fascinante!

Ce loc strălucitor e Londra, își zise el. Aici totul putea fi obținut! Trebuia doar să țințești suficient de sus!

Desigur, se întreba dacă ar putea rata ce voia, așa cum o făcuse tatăl lui în cele din urmă. Mulți oameni voiau să fie cineva, dar cine avea tenacitatea, seriozitatea, hotărârea de oțel? Pentru câți oameni era o necesitate, o problemă de viață opusă morții? Era prea tânăr ca să aibă grijă. Era plin de speranță și de ambiția unor dorințe de nestăvilit. În plus, era gata să muncească. În ultima vreme, îi veniseră idei pentru două sau trei proiecte pe care

n-avusese timp să le analizeze cum trebuie. Voia să scrie și să deseneze lucruri noi. Vedea acum cât de plictisit fusese în ultima vreme, acasă; se cam săturase să fie singur și îngrijorat din cauza părinților.

Acasă ascultă CD-ul pe care i-l dăduse Speedy. Se duse fericit la culcare, dar abia închise ochii că și avu un coșmar.

Stătea cu mama lui și cu Archie într-un autobuz, lângă sicriul tatălui lui. Alți călători stăteau în autobuz ca de obicei. Conducătorul autobuzului îi ceru banii mamei lui Gabriel, dar ea n-avea bani să plătească. Familia nu putea să ducă trupul tatei la cimitir într-un dric, pentru că nici pe acesta nu și-l puteau permite. Apoi tatăl lui, în chip de fantomă, stătea cu ei, ținându-l de mână pe Archie și spunându-le să nu-și facă griji. George, prietenul mamei, înconjurat de un halou care se învârtea, le făcea cu mâna prin fereastră.

Gabriel strigă, dar nu se schimbă nimic; nimeni nu putea să-l audă.

Gabriel atinse ceva moale. Era o persoană adevărată. Gabriel era atât de dezorientat, încât se întinse după întrerupător. Dar mâna altcuiva ajunse la el înaintea lui.

Era tata, în haine de seară, cu un papion la fel de pleoștit ca o narcisă ofilită. Era șifonat și mirosea a alcool și a trabucuri. Avea în jurul gurii ceva care semăna a prăjitură de ciocolată.

— Tocmai ne-am întors de la petrecere. Ești în siguranță. Toată lumea e în siguranță. Îngeraș, poți să te culci la loc.

— Ești aici. Ești chiar tu. Dar de ce ești aici?

— O să afli primul, mâine dimineață.

Capitolul cincisprezece

Tatăl lui stătea la masă, la locul lui, având la îndemână muștar și unt, murături Branston, ketchup și sare. Dedesubt avea ziarul, deschis la pagina de sport; tata mută obiectele din jur, ca să citească ce parte de pagină voia. Asculta Requiem-ul de Verdi în timp ce se întreba cu voce tare dacă Nottingham Forest avea să ajungă în Prima Ligă.

Din când în când se uita în jur încurcat; nu fusese niciodată în casă de când Hannah era acolo. Fără să vrea, ea îl tot făcea să râdă. Gabriel putea să-și dea seama cât de nervoasă e din faptul că tot ducea mâncarea la gură și apoi o puneă iar jos, de parcă nu putea să creadă că lumea se mai învârtise o dată.

Tata zise:

— Ciudat că mă visezi, Gabriel. Mi s-a părut că-l văd pe Archie aseară.

— Ce?

— Stăteam acolo, cu niște prieteni, și am fost convins că geamănul tău se uita prin fereastra casei lui Jake. Chiar m-am scuzat, am ieșit afară și am făcut câțiva pași. Bineînțeles că nu era nimeni acolo. Ciudat, nu? Pentru că veni vorba, ce-i cu vorbitul ăsta dintre tine și Archie?

Gabriel ezită, dar spuse:

— E cu mine, tată.

— Bineînțeles că este. E și cu mine. Aici trebuie să fie copilul, cu familia lui.

— Vorbești cu el?

— În fiecare zi.

Gabriel fu ușurat. Tata continuă:

— Nu-i spune mamei. O întoarce pe dos.

Când mama lui Gabriel veni lângă ei, Hannah se ridică și traversă camera, împăturind hainele cu o grijă ostentativă.

— Abia aștept să aud cum a fost aseară, zise Gabriel. Ați primit șampanie la ușă?

— Șampanie și sandvișuri, desigur.

— Apoi ce ați mâncat?

— Stai o clipă. Trebuie să-ți dau niște vești bune, a zis mama lui.

Era în halat și avea părul în dezordine. Probabil că era obosită după seara trecută, dar părea mulțumită.

— Tatăl tău a fost prea simțit ca să întrebe de aparat. Dar am întrebat eu. S-a dovedit că tatăl lui Carlo, Jake, a fost cu ani în urmă asistent de filmare și are ce vrei tu la el în garaj. O să-ți arate cum se folosește.

— O să pot să-mi încep filmul?

— El a sugerat să-l filmezi la vară. Zilele or să fie mai lungi. O să fie mai multă lumină.

Tata zise:

— Fluffy, ai uitat.

Ea se înroși auzind numele. Nu-i mai spusese așa de mult.

— Mai era cineva acolo aseară.

Se uita la Gabriel.

— Un prieten de-al tău.

— Așa e, zise mama. Lester Jones și-a făcut apariția, pentru băuturi. A întrebat ce faci.

— Serios? zise Gabriel. N-a mai zis altceva?

— Ține un concert într-n locșor din Londra și ne-a invitat să-l vizităm în culise.

— Super, zise Gabriel. Sunt încântat. N-a zis nimic de tablou?

— Nu.

Mama se uită la tata, enervată.

— O, Doamne, zise ea. Am uitat ce zgomot faci când mănânci. Stai pe spate — te gândești, cred — și semeni cu un animal care mestecă.”

— Eu am uitat ce zgomot faci tu când vorbești, zise tata. Și uitasem plăcerile statului împreună. Așa era întotdeauna?

Mama își lăasă capul în jos.

— Apropo, Christine, voiam să te întreb — cine e George?

— Ce? zise mama.

Gabriel și tatăl lui se uitau la ea. Tata zise:

— Azi-noapte Gabriel striga în somn ceva despre George. Cine e?

Gabriel era conștient că tata știa cine e. Tata se ambala.

— Nimeni, zise mama. Nu există nici un George.

— Ar fi mai bine să nu existe. E adevărat, Gabriel? Și să nu mă minți.

Mama zise:

— Să nu uiți, Jake ne-a invitat la casa lui de la țară. Și-a instalat noua piscină în interior și crede că ar putea să ne placă s-o încercăm.

— Toți trei? întrebă Gabriel. Mergem?

— Ți-ar plăcea?

— Da. Pot să lucrez acolo.

Tata se ridică.

— O să vedem, zise. Oricum, n-am timp să stau de bârfe.

În vreme ce Gabriel se așeză lângă mama lui, cerându-i să-i descrie mâncarea din seara trecută, precum și farfuriile, hainele și conversația, tata își luă geanta și se îndreptă spre ușă.

— Am mult de lucru azi, zise el.

La capătul scărilor, se întoarse.

— Aș vrea să încep cât sunt aici, dacă se poate, Christine.

Mama se uita la el. Nu era sigură.

— Bine, zise ea, în cele din urmă. Nu poți face prea mult rău.

După ce tata se duse sus, în dormitor, ea zise:

— L-am invitat aici, dar pare că se instalează iar bine.

— Ce-i rău în asta?

Ea se ridică și făcu doi pași, fără stare.

— L-am iubit multă vreme. L-am iubit cu mult mai mult decât m-a iubit el. Dar nu era nici o speranță. Într-un fel, era plecat. Așa că eu am pus capăt. Acum s-a hotărât că vrea să înceapă iar. Eram pe cale să încep o viață nouă.

— Poate că o să începeți acum, împreună.

— Ești sentimental, Gabriel. Ce te face să crezi că sunt așa o nătăfleață?

— Dă-i o șansă. Încearcă să schimbe ceva acum.

— De ce naiba ar trebui să fac asta?

Se relaxă puțin.

— Spune-mi doar — în șoaptă — ce „muncește” acolo? Pe vremuri, după masa de dimineață, după ce plecai tu la școală, citea ziarul pe canapea și întreba ce avem de mâncare la prânz. Cum știu că n-o să mai facă asta?

— O să compună muzică și o să-și noteze cum progresează elevii lui. Are un dosar despre fiecare. Le-am văzut.

— Ia asta foarte în serios.

Gabriel zise:

— A hotărât că e terapeutic să compui muzică și să vorbești despre ea — tot ce ține de asta.

— Cum se poate? Cunoscut muzicieni care cântă din adolescență și sunt încă o adunătură de ratați.

Oftă.

— Totuși, ai observat cât de mult s-a îmbunătățit șchiopătatul lui Rex? Tatăl tău a ajuns un om norocos. În sfârșit, a găsit un lucru la care e bun. Sunt geloasă.

— Cum poți să fii? De ce?

— Presupun că am crezut că doar oamenii talentați au o vocație sau sunt importanți, în vreme ce noi, ceilalți, suntem sclavi. Tatăl tău nu e deosebit de talentat și adesea este paralizat pe dinăuntru. Dar asta nu înseamnă că nu poate fi util.

— E foarte util, zise Gabriel. Nu mai e șomer. Chiar mi-a dat bani. Poate că o să-ți dea și ție, dacă-l rogi frumos.

— Crezi? Cum e plătit?

— Nu-s sigur...

— Nu? Pe oră, nu?

— Cred că... Gabriel îi spuse cifra.

— Așa? Nu-i cu mult mai mult decât câștig eu, zise ea.

— Jake îl plătește mai bine. Pur și simplu îi dă tatei cât are chef să-i dea. Nu cred că tata știe la cât să se aștepte. Se simte rușinat să ceară de fiecare dată.

— N-ar trebui să ia banii în mână. Ar trebui să trimită o factură. O s-o fac eu pe computerul nou pe care-l luăm. Pun pariu că nu plătește nici un impozit. O să aibă probleme. Aranjez eu situația. Acum mai bine plec să-mi văd prietenele. E dimineața noastră de cafea. Or să vrea să le povestesc despre seara trecută.

În apropiere era o cafenea unde ea și prietenele ei se întâlneau de ani de zile. Vorbeau despre soți, copii, filme și televiziune; comparau ce cumpăraseră în piața de antichități și își dădeau una alteia sfaturi.

Înainte să iasă, zise:

— Aseară Rex a fost chiar drăguț și politicos. M-a ținut de mână — știe că îmi place asta. Chiar a vorbit cu mine și a arătat interes față de ce am de spus, probabil pentru că era prea speriat ca să stea de vorbă cu altcineva. Mi-a promis că-mi cumpără niște haine noi. De-ar fi fost întotdeauna așa!

Mai târziu în dimineața aceea, când tata ieși din dormitor și plecă să dea lecția lui Carlo, Gabriel îl însoți ca să vadă aparatul lui Jake.

Tata era mahmur. Pe drum, se opriră să bea o cafea. Cafeneaua era pe drumul principal și nu era cald, dar stătură pe scaune din fier afară, bând suc și uitându-se la oameni. Tatei îi plăcea să numere nebunii.

— Uite unul acolo, spunea el, dându-i un cot lui Gabriel. Și uită-te la trăsnițul ăla, care flecărește și bolbo-rosește! N-are nici o șansă, bietul de el.

Părea că devine mai sigur pe el când își dădea seama că avea o situație mai puțin încurcată decât a altora.

Apoi tata spuse:

— A fost într-adevăr bine aseară, Gabriel. Poate că ți-ai dat seama, mama ta și cu mine ne-am întâlnit un pic, doar ca să vedem cum stau lucrurile. Să vedem dacă ne descurcăm.

— Și?

— Mda, ne înțelegem, uneori. Oricum, aseară, după ce m-a invitat să vin acasă cu ea, mă dezbrăcam. I-am găsit halatul în spatele ușii, unde a stat întotdeauna. Am făcut duș și m-am spălat pe dinți și tot așa. Am început să mă gândesc: e în pat, mă așteaptă. Îi e foarte cald acolo, pur și simplu fierbe — e o femeie cu temperatura ridicată, noaptea — și în curând o să-i dezmiere spatele, picioarele, fundul, care e ca un reșou cu doi elemente. Picioarele ei vor fi pe picioarele mele, atingându-mă, și acolo aș vrea să fiu, sărutându-i gâtul. Scuză-mă pentru detalii, dar îți spun, Îngeraș, asta vrea un bărbat la sfârșitul zilei — și la vârsta mea —, când pune jos capul obosit. E o realizare când îți dai seama că o femeie te-a ales pe tine, că vrea să fie cu tine.

— Nu stați împreună.

— Mai vedem.

Continuă:

— Oamenii formează rareori un cuplu perfect. În zilele noastre, se îndepărtează unul de altul prea repede. De ce trebuie toată lumea să se despartă? Dacă poți să stai pe loc printre particulele rele poți să găsești lucruri noi.

Pentru mine, dacă sunt iar cu ea, este ca și când aș avea o prietenă nouă. Mama ta a suferit mult din cauza lui Archie. Merită o pauză. Nu-mi place că e ospătăriță. Vreau s-o susțin financiar, astfel încât să poată face ce vrea. Aș fi mândru de asta.

Se uită la Gabriel.

— Nu mă ascuți. Te gândești la cu totul altceva.

— Da. Pot să mă concentrez pe lucrurile pe care chiar vreau să le fac.

— Dar tot nu știu dacă o să mă primească înapoi. Va trebui să mă tot gândesc la ce ar putea s-o seducă.

Acasă la Jake, tata și Carlo se duseră sus să lucreze.

Gabriel stătea în picioare pe coridor, când Jake în persoană, însoțit de un servitor în uniformă, purtând un costum și pantofi eleganți care erau, de fapt, niște papuci aurii, îl conduse pe Gabriel în garajul jos de lângă casă. Acolo se găseau două mașini verzi Lotus, un Jaguar și un Bentley.

În spatele mașinilor, Jake găsi aparatul mare. Își dădu jos haina, puse o cârpă pe jos, își desfăcu uneltele și așeză aparatul pe podea. Voia să se „obișnuiască iar” cu el. În vreme ce îl montă la loc, vorbi despre filmele la care fusese folosit și actorii pe care-i fotografiase. Apoi Jake îi puse întrebări lui Gabriel despre filmul pe care voia să-l facă. Gabriel îi povesti subiectul, aprinzându-se în timp ce vorbea. Nu-l uitase; de fapt, filmulețul devenise mai clar în mintea lui.

— Mi se pare un film contemporan foarte bun, zise Jake, dând din cap. În plus, e plin de detalii haioase.

După aceea, în biroul lui Jake, înconjurat de postere din filme, premii și un Oscar — „Toată lumea ar trebui să aibă cel puțin unul din ăsta” zise el, bătându-l ușor cu palma —, Jake îi arătă lui Gabriel cadre din filme.

— Ce-ar fi să le iei cu tine? zise el, învelindu-le în servetele. Îți sunt mai de folos decât îmi sunt mie.

— Jake, de ce n-ai devenit regizor? întrebă Gabriel, punându-le în geanta lui.

— Bună întrebare, începu Jake. Poate pentru că-l cunoșteam pe Jimi Hendrix, când trăia în Notting Hill.

Gabriel aproape se înecă.

— Ce?

Așa îi plăcea lui Jake să vorbească, impresionându-l pe puști. Pentru Gabriel era ca și cum i-ar fi spus cineva că fusese în vacanță cu Shakespeare.

Jake zise:

— Sunt atât de bătrân, l-am văzut pe Jimi cântând de multe ori, la Marquee și în locurile alea. M-am gândit că n-o să fiu niciodată un geniu ca tipul ăsta. Spre cine trebuie să ne întoarcem în zilele noastre pentru îndrumare spirituală? Nu spre preoți, politicieni sau oameni de știință. Au mai rămas doar artiștii ca să crezi în ei. Așa că eu sunt un superfan. Îmi plac artiștii ăia care aleargă după himere. Dar aș prefera să pufăi eu însumi un trabuc într-un fotoliu. E pierderea mea — arta îi dă unui om mult curaj. Probabil că nu ți-a trecut niciodată prin minte că nu poți crea lucruri. Dar eu n-am avut niciodată încredere să-mi închipui că aș putea fi talentat sau că am imaginație.

— Unde s-a dus?

— Crezi că am avut-o vreodată? Poate când eram copil. Nu știu. Am fost trimis la școală. Probabil că a fost scoasă din mine.

— Jake...

— Te gândești la ceva? Arăți încordat astăzi.

— Mda... mama are ideea asta ciudată.

— Despre ce-i vorba? Spune-mi, Gabriel.

— A început să creadă că ar trebui să fiu avocat. Un avocat pentru showbusiness, știți. Să fac contracte pentru basiști și așa mai departe.

— Mda.

Jake păru că înțelege imediat. De fapt, i se păru caraghios.

— Asta trebuia să fiu eu.

— Și mi-ați recomanda asta?

Jake scoase limba.

— Ce rost are să faci un lucru pe care-l urăști?

Gabriel zise:

— Vreau ca munca și viața mea să fie unul și același lucru.

— Asta au oamenii de succes — ca Lester Jones. Majoritatea oamenilor nu află ce vor să facă până ce nu-i prea târziu.

— Sau cine vor să fie?

— Da. Ce-ar fi să vorbesc eu cu mama ta? O să mă întâlnesc cu ea și o să-i explic care ar putea fi perspectivele tale dacă muncești din greu și te descurci bine.

— Aveți timp?

— Nu pot să mă gândesc la ceva care-i mai important decât viitorul tinerilor ca tine.

Când Carlo și tata terminară și coborâră, arătând relaxați, Jake zise că Gabriel era destul de mare ca să-i facă rost de o slujbă într-un film pe post de „ajutor”.

Spre surprinderea lui Gabriel, Jake își ținu promisiunea în legătură cu mama.

Peste câteva zile, când se întoarse de la școală, Gabriel o găsi acasă. Era roșie la față; băuse, dar era veselă. Tata era în bucătărie, făcea ceai.

— Tocmai m-am întors, zise ea. Ghici ce s-a întâmplat! Jake a sunat de dimineață și m-a invitat la prânz. Am avut mai multe întâlniri în ultimele câteva săptămâni decât am avut ani de zile. Unde o să mă duci? îl strigă pe tata.

— Așteaptă și ai să vezi, zise el. E în regulă, Gabriel, dacă ies un pic cu mama?

— Sigur. Mamă, ce a zis Jake?

— M-a sunat din senin și a zis că vrea să mă ducă la Ivy. N-am putut să refuz! Am sunat la serviciu și le-am spus că nu mă simt bine. Ce loc e Ivy! Mă uitam prin jur la toată lumea, așa că abia dacă am auzit o vorbă din ce a spus. Danny La Rue era acolo și arăta super!

Gabriel zise:

— Ce voia Jake?

— Îmi lăuda amândoi băieții. A zis că Rex e un profesor foarte bun pentru că-i trezește feciorul și alte asemenea. Și tu — ei bine... Părea să creadă că n-ar trebui neapărat să te faci avocat. Ar fi păcat.

— Tu ce ai spus?

— Tot ce contează pentru mine este ca Gabriel să nu ajungă precum tatăl lui.

Tatei nu i se păru amuzant.

Mama roșea. Zise:

— Jake a promis că o să stea cu ochii pe tine, Gabriel. Ca un naș. Ce bărbat impresionant este Jake ăsta. Capul lui — de fapt tot corpul lui dat naibii — ar trebui să fie pe un timbru.

— Atunci l-ai putea linge, zise tata.

— Gabriel, zise mama.

Râdea.

— O să te lăsăm un pic singur, bine? Ne vedem mai târziu.

După ce părinții lui îl sărutară și plecară, Gabriel îi spuse lui Hannah că el iese. Abia dacă-l ascultă. Stătea pe un scaun cântând sau gemând doar pentru ea.

Gabriel se duse la Splitz ca să-l schițeze și să-l fotografieze pe Speedy in situ. Gabriel voia să termine portretul; se gândise că lui Speedy i-ar plăcea ca restaurantul lui să fie în tablou. Șezlongul nu prea mergea. O să ia capul lui Speedy și o să-l pună în altă parte. Nu asta însemna să ai imaginație?

După câteva ore de schițat și de observat, Gabriel îi spuse lui Speedy că munca pregătitoare era completă. Nu mai avea nevoie să-l vadă iar în — aici putea doar să ezite — carne și oase. Peste câteva săptămâni urma să-i dea tabloul terminat.

Stând la „masa lui de lucru”, Speedy era dezamăgit.

— Dar îmi place să pozez pentru tine, Îngeraș. Încă o dată, sigur?

— Îmi pare rău, Speedy, fața ta e gravată în memoria mea.

Speedy bătut din palme și spuse că abia așteaptă să vadă tabloul.

Gabriel îl avertiză:

— Nu știi, sunt încă doar un copil și ar putea fi îngrozitor.

— Cu cât e mai îngrozitor, cu atât mai bine! Ha, ha, ha!

Apoi Speedy zise:

— Le-ai spus părinților tăi ce facem noi?

— Nu. Nu le-am spus.

— M-am gândit că nu. Cred că mama ta n-o să aibă nimic împotriva. Dar probabil că tatălui tău n-o să-i placă tabloul și ca tu să-ți petreci timpul cu mine. O să-și imagineze tot felul de chestii.

— Atunci o să-i spun când termin.

— Așa.

Speedy se uita la el.

— La ce te gândești?

— Ce? zise Gabriel. Mă gândeam că dacă aș face acum fotografii aș fotografia doar oameni de aproape. Aș fi atât de aproape, încât aș putea să le prind doar o parte din ureche, vârful nasului sau o bucată de piele. N-aș fi în stare să-i prind în întregime. De ce? întrebă el, crezând că Speedy va ști răspunsul.

— Ești prea apropiat de părinții tăi. Nu poți să-i vezi — sunt peste tine.

— Da...

— Când vine vorba de alte persoane, e întotdeauna greu să apreciezi corect distanța.

— Da.

— Acum ai la ce te gândi. Vrei un taxi?

— Da, mai bine plec acasă.

Când ajunse în casă, Gabriel auzi un zgomot nepământesc. Crezând că cineva fusese înjunghiat, alergă în bucătărie. Hannah plângea.

— Hannah! A murit cineva? Spune-mi ce s-a întâmplat!

Ea nu voia să vorbească. Îi făcu un ceai, îi dădu niște prăjitură și, în cele din urmă, ea cedă.

— E mai rău decât mort! Mama și tatăl tău sunt iar împreună ca unul! Tatăl tău își aduce lucrurile aici.

Era adevărat. La fiecare câteva zile, tata lăsa „ca din întâmplare” câte ceva în casă, „până data viitoare.” Locul începea să fie iar cam cum era înainte.

Gabriel îi explică:

— E doar o perioadă de probă.

— Ce?

— Ca să vadă cum merge.

— Și dacă merge prea bine?

Mama îi explicase lui Gabriel că nu putea să nu aibă rezerve în privința tatei. Nu era vorba de faptul că se îndoia că el „progresase în creșterea lui”, ci de întrebarea dacă un cuplu putea să elimine anii de obișnuință care se acumulaseră între ei. Ea era, la urma urmei — și ura să admită asta —, obișnuită să-l considere pe tata „un fel de prost”. Avea obiceiul de a-l displăcea; obiceiul de a-i spune că e leneș; obiceiul de a-l împinge să facă unele lucruri; obiceiul de a-l considera un ratat. Și el avea propriul lui fel de a o vedea, ca pe o cicălitoare meschină, de exemplu, cu o minte convențională.

Părinții lui aveau de trecut peste multe; urmau să aibă amândoi mult de furcă.

Lui Gabriel îi plăcea să creadă că făcea lucrurile să avanseze informând-o pe mama că mama uneia din elevele tatei era atât de interesată de el, încât hotărâse să se apuce de muzică. Când tata o întrebase: „Ce instrument vreți să învățați?”, ea răspunse: „O, orice implică patru mâini.” Începuse chiar să-i dea tatei cadouri.

— Ce fel de cadouri? întrebă mama.

— O, doar lucruri mici, zise Gabriel, plin de speranță.

— Lucruri mici, hm? Mormăi ca pentru sine, dar nu mai zise nimic. El își dădu seama că luase totul în serios când îi cumpărase tatei o geantă nouă în care să-și ducă dosarele, muzica și cărțile.

Acum Hannah continuă:

— Știu că n-or să mă mai vrea aici.

— Presupun că întotdeauna rămâne cineva pe afară.

— Eu sunt aia!

— De ce nu vrei să te duci acasă?

— Nu vreau! Nu vreau! Mai întâi comuniștii — acum gangsterii!

El îi aduse ceva de băut și zise:

— O să vorbesc cu mama despre asta, dacă vrei. Ar putea să-ți aranjeze altceva — la persoane chiar mai bune decât noi.

— Vrei? O, Stăpâne Gabriel, ți-aș fi așa de recunoscătoare!

De data asta îl sărută.

Părinții lui se întoarseră târziu. În vreme ce lucra, Gabriel putu să-i audă murmurând în bucătăria de jos. Avea de gând să coboare și să stea de vorbă cu ei, dar vocile lor deveniră mai răgușite, cu foșnete neașteptate urmate de pauze misterioase. Curând, ceștile de ceai din dulapuri începură să zăngăne. Urmau ferestrele; se apropia o furtună de dragoste.

Capitolul șaisprezece

Gabriel fu trimis să-l însoțească pe tatăl său la fosta lui cameră. Tata nu fusese acolo de câteva zile. Stătuse „acasă”.

După ce urcară scările și împinseră ușa, tata stătu acolo pufăind și uitându-se cu dispreț la resturile familiare. Făcut vreo doi pași.

— Nu vreau nici măcar să-mi ating propriile lucruri. Mai degrabă le-aș lăsa. Totul pare acoperit de grăsime. Mama vrea ca eu să păstrez locul ăsta în cazul în care lucrurile nu merg bine între noi. Dar cred că or să meargă. Pare că se implică, nu crezi?

— Mda, așa cred.

Gabriel știa că mama ieșise cu George. Putea să-și dea seama că George sunase, pentru că se îmbrăcase și ieșise pe ușă în viteză. În seara când se întâmplase asta, tata sunase din cealaltă parte a Londrei, unde lucra. Gabriel spusese că ea era la lucru, dar tata încercase deja acolo. Tata tot sună, până ce Gabriel se duse la culcare și dădu drumul la robot. Ea veni acasă târziu, dar singură, și, când el se târî până la ușa ei și se uită prin ea, văzu că ea se holba la tavan, cu tristețe. Se gândi că acela era sfârșitul. Fu sigur că se terminase când ea renunță la italiană și începu să se întrebe dacă era prea târziu să devină în-vățătoare.

Acum tata zise:

— Chiar dacă lucrurile nu merg și îmi cere iar să plec, n-o să mai trăiesc niciodată în camera asta. O să dorm

pe stradă sau o să stau cu un student, dacă se ajunge la așa ceva. Au fost dați aici, oftă el, când am simțit că îmi fusese luat totul și că nu mai era nimic pentru care să trăiesc. După ce ne-am dus la Speedy și i-am vândut tabloul... Eram la pământ cu totul, după mine. Sper să nu ți se întâmple așa ceva niciodată, Îngeraș. E ceva care te doboară.

— Mda. Tată, hai să începem.

— Da.

Primul lucru pe care-l făcu tata fu să ia desenul scaunului pe care i-l dăduse Gabriel. Tata îl împături cu grijă și-l puse în buzunarul interior.

— Acum, zise el cu o voce conspirativă. Uite cum o să scoatem lucrurile.

— Poftim?

Tata îi explică faptul că, deoarece nu era tocmai la zi cu chiria și nu avea de gând să fie, aveau nevoie de o „ieșire alternativă”.

Strânseră toate lucrurile, le duseră jos, și, în vreme ce Gabriel ținea de șase, le cără afară prin ușa din spate a casei în pungi pentru gunoi. Ajunseră iar în stradă printr-o intrare laterală. Camionul, condus de un prieten vechi al tatei care îi dusesese lucrurile în direcția opusă, sosi chiar când ieși cineva și-i văzu.

Adunară celelalte lucruri ale tatei din garajul prietenului lui. Până după-amiază, hainele tatălui lui, chitarele și alte instrumente, posterele cu Grateful Dead și cărțile erau înapoi acasă. Lui Hannah i se ceru să dea o mână de ajutor; vărsă câte o lacrimă în vreme ce fiecare obiect era așezat la locul lui. Casa părea înghesuită și veselie tatei era obositoare.

— Mă bucur să fiu iar aici și să mă ocup iar de tot, declară el, dându-i o palmă mamei peste fund.

— Nu mi-a plăcut niciodată să fiu lovită ca un măgar bătrân.

— Haide, Fluffy, zise el. Nu ești un măgar bătrân, ești soția mea.

— Soție? Nu suntem căsătoriți.
— Nu cred că-s pregătit.
— Așa e. Ca majoritatea bărbaților, ești prea imatur.
— Atâta doar că tu n-ai simțul umorului.
— Asta pentru că nu spui niciodată nimic amuzant.
— Christine, alți oameni râd la glumele mele.
— Dă-mi numele și adresele lor. Sunt doar politicoși,
Rex.

— De ce ar fi?
— Ca să scape de tine cât mai repede posibil. Sau sunt
elevii tăi, care te linguesc ...
— Țsta-i respect. Acum, ascultă...

Ea zise:

— Cred că am o migrenă...

În vreme ce Gabriel se îndreptă spre ușă și ieși în
stradă, putu să le audă vocile răsunând din ce în ce mai
slab în spatele lui. Se gândea că pe viitor ar putea să
transforme într-un film povestea asta a părinților lui. De
n-ar fi trebuit s-o trăiască mai întâi.

Se duse acasă la Zak, care zise:

— Hei, unde ai fost în timpul ăsta? Intră, intră!

Gabriel aproape ca se prăvăli pe ușă.

— E bine aici. La dracu', ar fi trebuit să vin mai înainte.

— Unde ai fost?

— O, Doamne, am trecut printr-o grămadă de chestii
cu părinții, oftă Gabriel.

Zak știa din experiență ce îngrozitor putea fi lucrul
acesta. De fiecare dată când ieșeau părinții lui, Zak se
temea că or să vină înapoi cu și mai mulți din ceea ce
numea el „vitregi”. Avea surori vitrege, frați vitregi și
unchi vitregi peste tot în Londra, precum și frați și surori
de gradul doi, patru și opt, amintiri ale pasiunii părintești
repudiate. Uneori se întreba cu cine din cercul lor nu era
înrudit. Mama lui, de exemplu, tocmai născuse un be-
beluș al unui prieten al soțului ei, un bărbat pe care nu-l
mai vedea.

— Asta explică tot, zise Zak. Ești rănit, hm? Și eu.

Își croiră drum prin casă. Mobila scumpă era pusă ciudat, și în mijlocul podelei se găsea un vas cu un peștișor auriu, de parcă lucrurile din casă abia fuseseră aduse înăuntru în dimineața aceea de cei care se ocupă de mutat.

— Totul e întotdeauna cu susul în jos după ce trece tipul cu feng shui, îi explică Zak. Îți spun, părinții au explodat.

— Ce-i asta?

— Sărit în aer! Oricum, sunt doar ființe umane. Nu știu nimic, ticăloșii.

— Ai mei sunt iar împreună.

— În aceeași casă? Același pat?

Zak se uita la el fascinat.

— Cum? O fac pentru tine?

— Poftim? Ție ți s-a întâmplat?

— Sigur. Mama a zis: „Dacă n-ai fi tu, n-ar mai trebui niciodată să mai vorbesc cu nebunul ăla, tatăl tău.”

— Ea s-a căsătorit cu el.

— Am subliniat asta, zise Zak.

— Ș ce-a zis?

— Atunci a deschis ușa psihiatrul și m-a întrebat dacă am avut vise interesante și fantezii sexuale și i-am spus chestia cu peștele.

— Nu știu, zise Gabriel. Ți-ar plăcea ca părinții tăi să stea împreună?

— E puțin probabil acum, când tata e damă și așa mai departe. Copiii de la școală nu încetează să-și bată joc de mine.

— Mda, asta-i rău. Totuși, e mai rău să te gândești că o să ajungem ca părinții noștri, nu crezi?

— Nu m-am gândit niciodată la asta, zise Zak. Isuse, ăsta ar fi un iad. Nu te căsători niciodată, îți spun!

— Nu te căsători niciodată!

— Fă doar sex și muncește!

— Fă sex și muncește!

Casa lui Zak era de trei ori mai mare decât a lui Gabriel, cu o seră care dădea spre grădină. Gabriel își aduse șevaletul și Zak lucra la scenariu; se simțeau bine unul cu altul. În cele din urmă, Gabriel îi spuse că primise prima lui comandă, pictându-l pe Speedy. Pentru că Zak era intrigat, mai târziu în ziua aceea Gabriel se duse acasă în camera lui, scoase tabloul cu Speedy și-i arătă lui Zak ce făcuse până atunci.

Zak se dădu un pas înapoi și anunță, în cele din urmă, că tabloul se dovedea a fi super. Speedy arăta ca un pudel roz care câștigase un premiu. Gabriel ar trebui să-l picteze cu o rozetă pe piept sau chiar pe penis.

Mai târziu, în vreme ce Zak îi citea lui Gabriel ultima versiune a scenariului și Gabriel făcea desene și lua notițe, intră o fată, așa cum intră fetele. Ramona era prietena de șaisprezece ani a unuia din „vitregii” lui Zak. Arăta de parcă ar fi putut fi una din dansatoarele lui Degas. Gabriel n-ar fi putut niciodată să i se adreseze cum se cuvine, așa că îl consultă pe Archie, sfătuitoarea sa.

Archie îi spuse lui Gabriel să închidă gura și să fie liniștitor, seducător, blând. Îi aduse aminte de un lucru pe care-l spusese Jake. „Dacă ajungi regizor, nu numai că o să ai ocazia să vorbești nemăsurat de mult despre cât de îngrozitori sunt alți regizori, cartea pe care ai citit-o și filmele pe care le-ai făcut, în vreme ce oamenii te ascultă, ci ai să obții fete. Vei descoperi că multor femei le plac aparatele de filmat.

Gabriel o informă pe Ramona:

— Facem un film scurt la vară. Ți-ar plăcea să fii în el — sau măcar să dai o probă?

Buzele ei frumoase protejau limba unei vipere.

— De unde știi că vreau să fiu actriță? Arăt a exhibiționistă? Arată-mi povestea și o să-i acord toată atenția.

— Toată atenția, hm?

— Da. Sper că e bună.

Gabriel se holbă la ea. Când plecă, îl sărută pe obraz.

În seara aceea, Gabriel și Zak lucra la scenariu până târziu, scriind, stabilind cadre și interpretând diferite scene, precum și încercând muzica posibilă. Când Gabriel fu tentat să considere munca lor drept o frivolitate, ceva nu-tocmai-adult, se gândi la Lester stând în mâini și-n genunchi pe podea, cât se poate de serios din cauza unui tablou și a câtorva cuvinte.

De dimineață, în vreme ce Gabriel și tatăl lui luau împreună micul dejun, tata încercă să vorbească despre elevii lui, lucru dificil, pentru că Hannah se simțea nevoită să dea un spectacol. Se așeza în genunchi și freca asemeni unui martir la picioarele lui Cristos, uitându-se din când în când la stăpânul ei cu ochi rugători. Gabriel nu știa ca ea să fi curățat vreodată sub sau înăuntrul a ceva, dar acum puteai să mănânci pe orice suprafață sau să lingi orice crăpătură. Totuși, tata nu se simțea în largul lui: deși era obișnuit ca soția lui să lucreze în fața lui, oricine altcineva îl făcea să se simtă vinovat. Rămăsese un egalitarist în teorie.

— Mulțumesc, Hannah, spunea el, o frază pe care auzise că cei din clasele de sus o folosesc în filme, sperând că asta o s-o facă într-un fel să dispară.

Dar ea o lua doar ca pe un semn de recunoștință, de care deveni curând dependentă, urmându-l pe tata cu un coș plin de lucruri de făcut curat, așteptând mai multe laude.

Când mama veni acasă, Gabriel se duse la ea și-i spuse între patru ochi, fără nici o exagerare degradantă, că Hannah avusese destul de bine grijă de el, dar nu mai era cum fusese.

— Ai dreptate, zise mama. Acum suntem chiar îngheșuiți. Va trebui să plece.

— Nu poți să-i faci rost de altceva?

— Da. Am o idee. Lasă-mă să dau un telefon.

Apoi îi ceru lui Hannah să-și pună cele mai bune haine. Când ea și Hannah cea nerăbdătoare erau pe punctul de

a pleca, mama îi spuse lui Gabriel că Speedy căuta o menajeră. Se duceau la apartamentul lui.

— Bine, zise Gabriel, dând din cap către Hannah. Domnul Speedy. L-aș recomanda, pentru anumite lucruri.

— Serios? zise mama. Cum?

— Îl știu de secole. Tata ne-a făcut cunoștință.

— Dar de ce?

— Umblam și noi pe acolo. Și... îl pictez.

O convinsese să nu-i dea lui Speedy copia ei după tabloul lui Lester, spunând că trebuia să fie a lui. Ea fusese de acord, dar nu știa ce făcea el cu Speedy.

Acum se opri și zise:

— Ce faci?

Îi fusese teamă să-i spună, nu știa de ce. Ca și când nu credea că are dreptul la o viață particulară sau că poți ține ceva ascuns de părinții tăi.

Zise:

— Arată bine, după mine. Iese foarte bine. Folosesc mult roz și ...

— Ai făcut deja un tablou cu Speedy?

— Doar unul mic. E aproape terminat.

— Unde este?

— Acasă la Zak. De ce ești surprinsă?

— Nu s-a întâmplat nimic, hm, ciudat?

— Nu.

— Ce straniu.

— Nu tocmai.

Se uita la el.

— Presupun că lucrurile astea depind de tine. Nu văd de ce n-ar trebui să-l pictezi pe Speedy dacă așa ai chef. Dar de ce nu mi-ai spus?

— Erai la lucru.

— Înțeleg.

Zise:

— Acum ești un mititel independent, cu voință puternică. Asta-i bine. Așa și trebuie."

Deschise ușa.

— Haide, Hannah. Acum te scot eu la liman.

Mama încă mai scutura din cap.

Când se întoarseră, Hannah părea mulțumită și începu să-și împacheteze lucrurile. Speedy avea nevoie de ajutor; urma s-o angajeze imediat.

Mama zise:

— Cred că în general e vorba să ai grijă de salteaua lui de yoga.

— Și să-i dea de mâncare câinelui.

— Ai fost la el în apartament? întrebă mama.

— O, da. N-ai încredere în mine, mamă?

— Nu cred că trebuie, zise ea. Știu din experiență că n-ai face niciodată un lucru pe care nu vrei să-l faci. Unde te duci acum?

— La Zak — ca să lucrez la film.

— Du-te — du-te, fiule, și trăiește.

— Mulțumesc. Așa o să fac.

Gabriel se duse acasă la Zak ca să se uite la tablou. Uneori stătea în fața lui câte o oră, studiindu-și lucrarea. Nu putea să spună că tabloul era terminat, dar știa că era atât de sătul de el, încât nu-l mai putea vedea cu propriii lui ochi.

— Cred că-i gata, zise în cele din urmă. Nu-l mai pot continua.

Zak îl ajută pe Gabriel să-l ducă acasă. Gabriel avea nevoie ca Zak să fie acolo când îl arăta mamei și tatei; credea că ar putea fi mai puțin aspri și surprinși de față cu altcineva.

Mama și Zak stătură de vorbă la masă, în vreme ce Gabriel pregătea tabloul. Mamei îi plăcuse întotdeauna Zak și să stea la bârfe cu el, mai ales despre viața lui de familie ieșită din comun, pe care-i plăcea s-o compare cu a ei.

Apoi Gabriel se duse sus la tatăl lui, care scria despre unul din „cazurile” lui, cum le spunea. Gabriel observase că tatei îi plăcea ca noii lui elevi să-i spună Doctor Bunch.

Precum „Domnule Conte Basie sau Doctor Feelgood?” zisese Gabriel. „Cam așa”, răspunse tata, tăios.

Gabriel zise:

— Tată, vreau să vezi ceva. Un tablou pe care l-am făcut. Nu-i prea grozav, dar e bun. Îmi place să pictez, dar aş prefera să fac filme.

— Asta depinde de tine, zise tata. Tot ce vrei tu să crezi îmi convine. Ce reprezintă tabloul?

— Pe Speedy.

— Prietenul meu Speedy?

— Da.

— Unde este?

Gabriel îl duse pe tatăl lui să-l vadă. Zak și mama stăteau în picioare în fața lui.

— Uite-l, zise Gabriel.

Tata se uită la el, își dădu jos ochelarii, îi puse la loc, se apropie și apoi se îndepărtă.

Pentru că lui Speedy i-ar fi plăcut să fie o vedetă, Gabriel dăduse tabloului forma unui ecran mare de film. Era îngust, o frântură iute, neclară, sau un crâmpei. Pe fundal, chiar mai neclar, era restaurantul plin, cu fotbaliști, vedete rock și ospătari care treceau în grabă. Tabloul lui Lester era în spate, atârând de perete.

— Nu-i așa rău... ei? zise Gabriel. Am vrut să redau mișcarea lui Speedy și a locului. Crezi că... ?

— Christine, zise tata. Știai de asta?

— Un pic, zise mama. Sunt surprinsă cât de mult îmi place tabloul. E grozav. Asta-i tot ce contează.

— Lasă tabloul, zise tata. Nici măcar nu mă gândesc la asta. Ce-i cu bărbatul ăsta... Speedy?

— Tu i-ai făcut cunoștință cu Speedy, zise mama. Nu?

— Da. Recunosc, zise tata. Mă bucur să-i fac cunoștință cu oricine. Vreau să experimenteze lumea. Nu vrei să ajungă precum proștii ăia din școlile publice, nu?

— Rex, ce tot vorbești? zise mama. Iar o iei razna.

— Vreau să spun, de ce nu și-a făcut temele?

Tata se întoarce spre Gabriel și îl apucă de braț.

— Te-ai dus să-l vezi pe Speedy pe la spatele meu?

— Rex... zise mama.

— Vreau să-mi spună adevărul de data asta. Isuse, chiar s-a stricat totul fără mine aici!

Îi zise lui Gabriel:

— Nu știi nimic! Un tip ca Speedy își dă jos pantalonii numai cât se uită la tine!

— Nu s-a apropiat de pantalonii mei.

— Atunci ai avut noroc.

— Tată, ce zici de faptul că profesorul de educație religioasă nu face toată ziua altceva decât să-și pună mâna acolo unde n-ar trebui? Îi spunem „mâna lui Dumnezeu”. Speedy și cu mine suntem prieteni.

— Prieteni! rânji tata. Da?

— Tu n-ai stat mult acasă, zise Gabriel. Nu știi întotdeauna ce se întâmplă.

— Așa e, zise mama.

— Poate că ești gelos pe mine pentru că stau de vorbă cu Speedy, adăugă Gabriel.

— Isuse! zise tata.

Își acoperi urechile cu mâinile.

— Ce prostie!

— Dar, tată, zise Gabriel. Spune-mi doar ce crezi despre tablou! Te rog!

— Lasă-mă singur, zise tata. M-am săturat de tablouri! Nu înțeleg ce se întâmplă!

Mama râdea. Îi plăcea când tata era umilit și mânia care decurgea din asta.

Tata se uită la amândoi și ieși furios, așa cum făcea de obicei. Totuși, de data asta, nu trecu mult și se întoarce, arătând îngrozit și speriat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gabriel.

— M-au... m-au alungat.

— Cine?

Tata ajunsese la jumătatea barului — și draga lui halbă era pe drum — când expresiile foștilor lui prieteni, în vreme ce s-au întors să se uite la el, îl ajutară să-și aducă aminte că ultima dată când se întâlniseră le arătase dosul degetului lui mijlociu.

Tata se duse la fereastră, se ghemui și-și scoase afară capul ca un periscop.

— Uite. Pat e acolo. Isuse, ticălosul face cu mâna! Vrea s-o încaseze acum!

Mama stătea în picioare lângă el.

— Ești îngrozit. Ce grup de tipi duri.

În vreme ce Gabriel și tata rămaseră înăuntru, mama ieși și le aruncă niște cuvinte urâte, lucru care-i făcu pe bărbați să se retragă sfios.

— Mulțumesc, zise tata, sărutând-o.

Tata se uită pentru ultima oară la pictura cu Speedy și nu mai vorbi despre ea.

Peste câteva zile, Gabriel și Zak duseră portretul terminat la apartamentul lui Speedy, unde Hannah îi întâmpină la ușă.

— Cum îți merge aici, Hannah? a întrebat-o Gabriel.

— Frigiderul e mereu plin. Domnul Speedy e bun cu mine, zise ea. Mă trimite să iau lecții de engleză. Dar câine este murdar.

— Asta-i cealaltă față, zise Gabriel.

Speedy aștepta în altă cameră. Gabriel aruncase un cearșaf peste tablou. El și cu Zak îl puseră pe un șevalet și Hannah fu desemnată să dea jos cearșaful. Aceasta era clipa cea mare.

— OK, Speedy! strigă Gabriel.

În vreme ce Speedy ieși repede, uitându-se frenetic împrejur, Gabriel tipă:

— Haide — Hannah!

— Daaa, strigă ea.

Și iată-l.

Adevăratul Speedy își ținea mâinile peste față; tremura și se hlizea ca o fată pe cale să-și primească rezultatele

de la examen. Își coborî mâinile, se potoli și se uită la tablou îndelung. Apoi se plimbă în jurul lui, de parcă se aștepta să vadă ceva pe spate. Toți așteptau ca el să vorbească.

În cele din urmă zise:

— Dar picioarele mele nu prea ating podeaua.

— Nu, zise Gabriel. Dar... nu... nu-s întotdeauna în contact direct cu pământul.

— Nu... dar ai fi putut să...

— Aș fi putut să ce? Să le fac mai lungi? Chestia e că parcă ai zbura peste toate, a zis Gabriel. Pentru mine, tu plutești, înțelegi?

— Da. Sunt un pic unul care plutește, acum că spui tu.

— Exact.

— Perceptiv.

— Mulțumesc.

— Mulțumesc, Gabriel. Hannah — șampa!

— Ce?

Gabriel oftă.

Băură șampanie și-și strânsură mâna.

Portretul urma să fie înrămat și dus la restaurant a doua zi.

Ca să sărbătorească, Speedy urma să dea o petrecere cu cină pentru Gabriel.

— Să-i invit și pe părinții tăi? întrebă el.

— Ar trebui, răspunse Gabriel. Dar hai să încercăm să găsim o dată când fac altceva.

Speedy râdea.

— Ești prevăzător, zise el. O să ajungi departe.

Capitolul șaptesprezece

Peste câteva luni, familia se mută într-o casă nouă, nu departe. Tatei îi mergea bine și mama lucra pentru Speedy, dar tot nu era decât o căsuță cu o bucătărie și o cameră cu fereastră mare în care tata putea să-și primească elevii. Fluviul era aproape, de partea celalaltă a autostrăzii, și spatele casei dădea spre un parc. Gabriel avea un dormitor mai mare decât cel dinainte, cu tabloul lui Lester — originalul: distrusese cu bucurie copiile — deasupra șemineului.

Christine și Rex se certară în legătură cu perdelele și culorile pereților. Aruncaseră cea mai mare parte din vechea lor mobilă și se ciorovăiseră în sus și-n jos pe Golbourne Road, căutând mobilă veche mai bună.

Tata revenea adesea la starea dinainte, căzând iar în abisul familiar de paranoia, mânie și disperare — „buncărul” lui —, dacă se întâmpla ceva dureros. Dar nu putea să stea prea mult în el, pentru că avea de predat. Chiar dacă se pomenea că-i urăște inexplicabil pe unii din elevii lui, lucrul îi schimba întotdeauna starea de spirit. Spunea că erau ani de zile de când îi pusese cineva tipul de întrebări pe care i le puneau elevii lui. În fiecare zi trebuia să se gândească întens și asta îi plăcea.

Mama și tata erau cam grăbiți acum; trebuiau să fie în mai multe locuri. Tata se ducea la colegii și la teatre din țară, dând „ateliere” și uitându-se cum învățau oamenii, chiar când le predă el. Tot spunea că vrea să scrie

un manual intitulat *Cum să ascuți* — sau *La ce-s bune urechile* —, pentru care lua în mod constant notițe. Nici Gabriel, nici mama nu erau convinși că tata avea să ducă vreodată la bun sfârșit tomul acela, dar nici nu puneau pariu că n-o să se întâmple așa.

Acasă telefonul suna des; elevii tatei veneau acolo, în general după școală sau la sfârșitul săptămânii. Tata vorbea continuu despre elevii lui și își făcea griji în privința felului cum progresau; totuși, mama fu cea care-l făcu să se gândească în ce direcție voia să-și îndrepte elevii, din punct de vedere muzical. Nu putea „să improvizeze” la nesfârșit. Un pic tăios, ea îl sfătui de asemeni să nu cânte propriile lui compoziții — „și iată un exemplu de lucrare de-a mea” — elevilor lui care studiau chitara. Ceea ce nu însemna că încetase să mai compună muzică: plănuia să-și producă opera cu elevii lui, când avea timp s-o termine. Pentru moment se gândea la coloana sonoră a filmului lui Gabriel.

Mama și tata lucrau amândoi, dar ieșeau mai mult ca niciodată. La început, Jake le dădu bilete, pentru că el era invitat peste tot, dar era prea ocupat ca să meargă. Mamei îi plăcea să se îmbrace elegant și, pe lângă invitațiile lui Jake, îl convinse pe tata să meargă la teatre și galerii, concerte, expoziții și restaurante recomandate în ziare. Dacă tata era ocupat, îl lua pe Gabriel.

Mama și tata se certau, dar păreau să fie unul „pentru” altul așa cum nu mai fuseseră niciodată. Erau amândoi împreună într-un restaurant, când tata a ingenuncheat. Mama crezu că scăpase un tichet de curățătorie, dar el o ceru în căsătorie. Când fu în stare să se oprească din râs, acceptă să se mărite cu el.

Peste câteva săptămâni, în drum spre oficiul stării civile, cu Gabriel îmbrăcat în cele mai bune haine, ea tot spunea: „Dar nu-s sigură, nu-s sigură.”

— Nici eu, zise tata.

— N-o să ajungem niciodată acolo fără să ne omorâm unul pe altul! zise mama.

— Tăceți amândoi, zise Gabriel. Vă meritați unul pe altul.

La nuntă veniră prietenii, rude și Hannah, iar petrecerea fu dată de Speedy într-o sală de la Splitz. Toată lumea care conta venise acolo, în afară de Archie, care veni în spirit. Zak era uimit, furios și plin de invidie. Nu erau mulți copii care ajunseseră să asiste la nunta părinților lor. Speedy așezase niște instrumente pe o platformă și tata și prietenii lui cântară melodii de pe vremuri, iar toată lumea dansă până dimineața.

Când veni vara, Gabriel se pomeni în spatele camerei de filmat pentru prima oară. El și cu Zak erau pe cale să filmeze prima scenă a filmului, situată în piața locală. Ramona plângea de teamă în hainele pe care i le alesese mama, purtând o pereche de sandale cu tocuri înalte, cu baretă. Hannah era o figurantă care făcea cumpărături în fundal și zâmbea la cameră, de parcă oamenii de acasă o puteau vedea prin ea. Carlo se ocupa de sunet și alți doi elevi de-ai tatei dădeau o mână de ajutor cu luminile și echipamentul. Gabriel urma să editeze filmul acasă la Jake, cu echipamentul lui, și Jake avea să verifice totul.

În cele din urmă, Gabriel privi prin cameră și văzu prima scenă așa cum și-o imaginase. Făcuse repetiții; lumina era ideală și totul era la locul lui.

Înăuntrul lui, Archie era calm, pașnic și încurajator.

Acesta era singurul fel de magie pe care și-l dorea Gabriel, un vis împărtășit, transformarea poveștilor în imagini. Curând, ele aveau să fie pe film; nu peste multă vreme, alții aveau să vadă ce păstrase el în minte, în ultimele luni, și el n-avea să mai fie singur.

Verifică dacă toată lumea din jurul lui era gata și ridică brațul.

— Dați-i drumul! zise el. Dați-i drumul! Și — motor!

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO92 RNCB 5010 0000 0171 0001,
B.C.R. Filiala sector 1, București

Redactor
MONA ANTOHI
Tehnoredactor
DANIELA HUZUM
Corector
VALERIU CERNAT

Apărut 2005
BUCUREȘTI-ROMÂNIA

Lucrare executată la Imprimeria de Vest, Oradea

- Un roman al adolescenței.
- O carte despre vis și suprarealitatea imediată.
- Un adolescent se îndrăgostește de darul pe care îl primește, pentru că îl face să se bucure de darul pe care îl are.
- Londra anilor '70, decadentă și burgheză, văzută prin ochii unui pictor adolescent.
- Darurile pe care le primești sunt cele pe care le ai deja.

În aceeași colecție:

Robert Saladrigas

Marea nu e niciodată singură

Alain de Botton

Sex, shopping și un roman

Boris Vian

Spuma zilelor

Vladimir Nabokov

Camera obscură

Isabel Allende

Țara mea inventată

Jan Guillou

Răul

Marguerite Yourcenar

Memoriile lui Hadrian

N.H. Kleinbaum

Cercul Poetilor Dispăruți